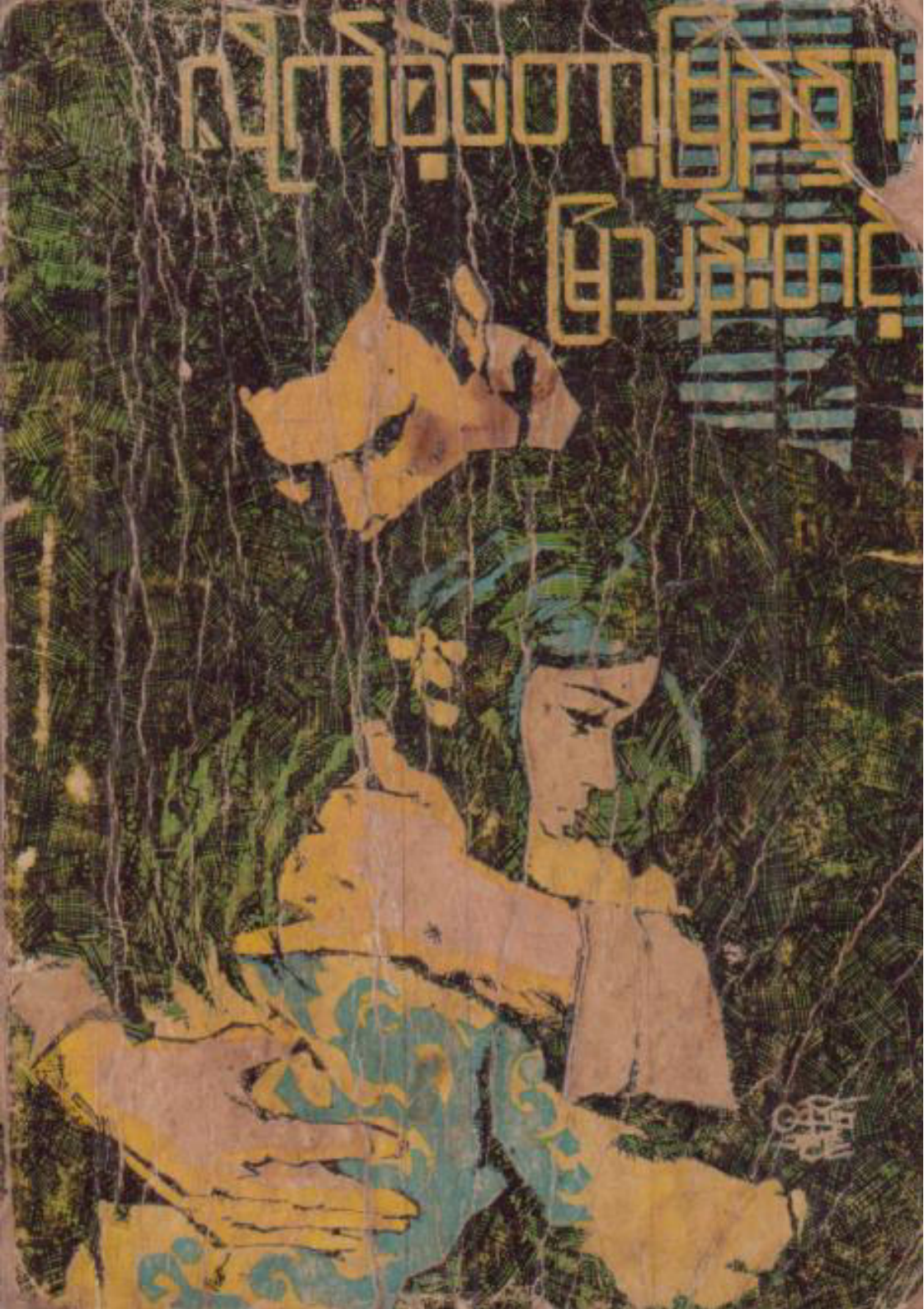

မြန်မာ့ပြည်ထောင်စု
မြန်မာ့ပြည်ထောင်စု

မြန်မာ့ပြည်ထောင်စု

စတုတ္ထအကြိမ်
အုပ်ရေး-၂၀၀၀
၁၉၇၄-နိုဝင်ဘာလ

မျက်နှာဖုံးကို
ပန်းချီစံတိုး ရေးဆွဲပြီး
ချင်းတွင်းတိုက်တွင် ပုံနှိပ်သည်။

အဖိုး ငါးကျပ်

ဦးအောင်သန်းတင်၊ ဇေယျရင်စာပေတိုက်(မြ-၀၁၀၆၂)
အမှတ်(၄)၊ ဇေယျရင်လမ်း၊ ကျောက်ကုန်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ က
ထုတ်ဝေ၍၊ ဦးစိန်ဝင်း(မြ-၀၁၃၈၆) ဝင်းမျိုးပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၉၆၊ ၉၅ လမ်း၊ (ဖုံး-၁၈၀၀၃)
ရန်ကုန်က ပုံနှိပ်သည်။

မြသန်းတင့် လိုက်ခဲ့တော့ မြနန္ဒာ

(၁)

လေယာဉ်ဦးမှ မီးနီသည် ဖျပ်ကနဲ ပွင့်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် မောရစွကောလစွရေးသော “နေဝင်ဘုရင်များ” အမည်ရှိ စာအုပ်ကိုပိတ် လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရွှေ့ထိုင်ကာ ထိုင်ခုံ၌ တပ်ထားသော ခါးပတ် ကိုဆွဲ၍ ပတ်လိုက်ပေသည်။

အောက်တွင် တောင်ခိုးတွေဝေနေသဖြင့် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ တိမ်မျှင်တိမ်စတို့သည် ကျွန်တော့်ဘေး ပြတင်းပေါက်ပတ်ပတ် လည်တွင် တရိပ်ရိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ တိမ်မျှင်ဇာလွှာပါးသည့်နေရာတွင် ပြာမှိုင်းသော ကမ်းရိုးမသည် ဘွားကနဲ ပေါ်လာကာ ကျွန်တော်တို့ကို မော့ကြည့်နေပေသည်။ သည်မောမြေ၏အပြာအေးနှင့်တိမ်ဖြူဇာပါးလွှာ တို့ကို မမြင်ရသည်မှာ အတော်ကြာပေပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ယာ တောအလယ်တွင် မတ်မတ်ခြေစုံရပ်၍ သည်တိမ်နှင့်သည်မြေတို့ ပွေ့ဖက် တွေ့ဆုံသည်ကို ကြည့်ရင်း ငေးမော ကြည့်နူးခဲ့မိဘူး၏။ အဖေနှင့်တောင် ရိုးသို့တက်ကာ တောငှက်ပျော့ခုတ် လိုက်စဉ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့

အောက်တွင် လေဝေ့ရာသို့ မျောပါနေကြသော တိမ်တိုက်တွေကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ခဲ့ဘူးပေသည်။ တိမ်နှင့်မြေတို့ တွေ့ထိခြင်းကို ဒဏ္ဍာရီများထဲတွင်သာ ကြားခဲ့ဘူးသော ကျွန်တော်သည် တိမ်နှင့်မြေတို့တကယ် တွေ့ထိသည်ကို မြင်ရသောအခါတွင် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဝမ်းကြည်မောခဲ့ရပါ၏။

ငယ်ငယ်က မြင်ခဲ့ရသော တိမ်နှင့်မြေတို့ ထိတွေ့ခြင်းကို ယခု ကျွန်တော်မြင်ရပြန်ပေသည်။ သို့သော် ယခုတကြိမ် ပြန်၍ မြင်ရသော အခါတွင်ကား ကျွန်တော့်စိတ်ကူးသည် ယာတောသို့ အဖေနှင့်လိုက်သွားစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ခလေးငယ်၏စိတ်မျိုး မဟုတ်တော့ပြီ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်စိတ်ကူးမှာ ဒဏ္ဍာရီမှ အံ့ဘွယ်သူရဲကို တကယ်မြင်ရသောကြောင့် အံ့ဩခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ယခုမူ ခလေးငယ်၏စိတ်ကူးမျိုး ကျွန်တော့်တွင် မရှိတော့။ အံ့ဩခြင်းအစား ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်းတို့ ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်တော်သည် မောမြေမှ တောင်တန်းကြီးတွေကို ကြည့်၍ သနားသလိုလို၊ တောင်တန်းတို့သည် နှစ်ကြာခဲ့သော်လည်း မပြောင်းလဲ၊ သူတို့အပေါ်တွင် မျောပါဖြတ်သန်းသွားကြသော တိမ်တွေသာ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ သည်မောမြေ သည်တောင်တန်းတို့သည် မနေ့က တိမ်တွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဘူးပြီ။ ဟိုအရင်အရင်နေ့တွေက ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သော တိမ်လိပ်တွေကိုလည်း မြင်ခဲ့ဘူးပြီ။ ကျွန်တော်ကို မွေးဖွားပေးလိုက်သော သည်မောမြေကို ပြန်၍ ခြေချရပါဦးတော့မည်။ သည်မောမြေ၏စိမ်းဆတ်ပျံ့သင်းသောလေကို ရှုရှိုက်ရပါဦးတော့မည်။ သည်မောမြေတွင် သည်တိမ်နှင့် သည်မြေတို့ တွေ့ဆုံရာကို မြင်ရဦးတော့မည်။ ဩော် တိမ်တွေ ဘယ်လိုမြင့်စေတော့ တနေ့တွင် သည်မြေနှင့်တွေ့ဆုံရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

လေယာဉ်သည် တောင်ငွေ့မြူခိုးတွေကို ဖောက်ကာ တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလာ၏။ စွေးစွေးနီသော မင်္ဂလာရဋ္ဌလေယာဉ်ကွင်းသည် ကျွန်တော်တို့အောက်တွင် ချာလည်ဝဲလျက် ရှိလေသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် လေယာဉ်ရုံးသည် မြေပြင်တွင် ပြားပြားဝပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဦးခွန်သာတို့ကို တွေ့ပမလား။ ငါရိုက်လိုက်တဲ့ကြေးနန်းကိုမှ ရရဲ့လားဟု စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေမိသည်။ ဆင်းလမ်းမပေးသေးသဖြင့် ချာချာလည်အောင်ဝဲနေသော

လေယာဉ်ထဲမှ ငုံ့၍ကြည့်သော်လည်း အောက်တွင် ကြိုနေသောလူတွေကို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဟု ခွဲခြား၍မရ။ ဂျစ်ကားလေးငါးစင်းနှင့်လူတစ်စုကို မြင်ရ၏။ တချို့က ပြဒါးသုတ်နေကာမျက်မှန်ကို တပ်၍ လေယာဉ်ကိုမော့ကြည့်နေကြပါသည်။

မင်္ဂလာရဋ္ဌလေယာဉ်ကွင်းပေါ်သို့ လေယာဉ်ထိုး၍ရပ်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ နေကျဲကျဲပူသော်လည်း မင်္ဂလာရဋ္ဌတွင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် သားရေအိတ်ကို လက်တဖက်တွင် ဆွဲ၍ တဖက်မှ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ရင်း ဦးခွန်သာကို လိုက်ရှာနေမိလေသည်။

ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဆင်းလာသူနှင့်ကြိုနေသူတို့ နှုတ်ဆက်သံ၊ စကားပြောသံတို့သည် ညံ့လျက်ရှိ၏။ ယူဘီအေရုံးမှ ကုန်တင်ထရပ်ကားသည် လေယာဉ်ပေါက်ကို နောက်မြီးထိုးဆုတ်လာသဖြင့် မြေနီမှုန့်တွေ တထောင်းထောင်း ထနေပေသည်။ လုံးနေသော ဖုံမှုန့်တွေကို သက္ကလပ်ဦးထုပ်ဖြင့် ယမ်းခါလိုက်သော်လည်း ဦးခွန်သာကို အရိပ်အရောင်မျှမတွေ့။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ယူဘီအေမှ ကားနှင့်ပင် လိုက်မည်ဟုသာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည်။ အရင်လို အနှေးတွေ့ရသဖြင့် ဦးခွန်သာကိုလည်း ဒေါသထွက်မိသေးသည်။ သေသေချာချာ ကြေးနန်းရိုက်ထားလျက်နဲ့ လာမကြိုတာ ဘာများဖြစ်လို့လဲဟုလည်း သံသယဖြစ်လာသည်။ မင်္ဂလာရဋ္ဌမြို့တော်နှင့်လေယာဉ်ကွင်းမှာ ငါးမိုင်ခန့်ဝေးရာ အလျင်ရောက်ချင်၍ ခြေကျင်လျှောက်၍လည်းမဖြစ်၊ ယူဘီအေကားကို စောင့်ရမှာလည်း ဝန်စည်စလွယ်တွေကို တင်နေသဖြင့် အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက်ကြာဦးမည်။

“ဟော . . . ကိုဥက္ကာက ဒီမှာ ရောက်နေတာကိုး”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ ပြီးပြီးကြီးလာနေသော ဦးခွန်သာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အမောပြေသွားသည်။ ဦးခွန်သာသည် ဖျင်အပေါ်အင်္ကျီနှင့်ရှမ်းဘောင်းဘီကို ဝတ်၍ သဘက်တထည်ကို ပေါင်းထားလေသည်။ ရှမ်းဘောင်းဘီမှာ သူ၏တုတ်ခိုင်လှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်အနည်းငယ်ကျပ်နေသယောင် ထင်ရပေသည်။

“ကျွန်တော် ရိုက်လိုက်တဲ့ကြေးနန်း ရရဲ့လား ဦးခွန်သာ”

ကျွန်တော်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း မေးလိုက်သည်။ ဦးခွန်သာသည် ကွမ်းစားသဖြင့် မဲနက်နေသော သွားများကို ပေါ်အောင်ပြုံးကာ

“ဟာ ရပီကော ကိုဥက္ကာရဲ့။ ဒါကြောင့် လာကြိုနေတာပေါ့၊ လေယာဉ်ပျံက ခါတိုင်းထက် မိနစ် ၂၀လောက် စောဆိုက်လို့ နောက်ကျသွားတာ”

ကျွန်တော်နှင့်ဦးခွန်သာသည် လေယာဉ်ကွင်းတွင် ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြပေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ကျွန်တော့်မွေးရပ်မြေကို ရောက်၍လားမသိ၊ လန်းဆတ်လာသည်။

“ဟဲ. . . ဟဲ. . . မြင်လိုက်ရဲ့လား”

ကျွန်တော်ကားပေါ်တက်မည်အပြုတွင် အပြာနုရောင်အိုပယ်ကားကြီးစတင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရှေ့ကနဲ ဖြတ်မောင်းကာ ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်သို့ မော့တက်သွားသည်။ ဦးခွန်သာပြောလိုက်သူမှာ မင်္ဂလာရဋ္ဌစော်ဘွားစောလုံး၏အစ်မတော်လတ် စောမြမာလာ ဖြစ်ပေသည်။ စောမြမာလာသည် ကားနောက်ကူရှင်တွင် ပုံပုံကလေးမို့၍ လိုက်သွားပေသည်။ ခရီးပန်း၍ နွယ်နယ်ဟန်ရှိပေ၏။ သူ၏နုနယ်သော မျက်နှာကလေးသည် ပြဒါးသုတ်ထားသော နေကာမျက်မှန်ကြီးအောက်တွင် ပန်းနုသွေးကြွနေပေသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို မြင်ဟန်မတူ။

“ယင်းတော်က ပြန်လာတာလား မသိဘူး”

ဦးခွန်သာက ကားကို စက်နှိုးရင်း မေးငေါ့၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း. . . ရန်ကုန်ကထဲက အတူတူလိုက်လာတာ”

“ဟင် သူက ကိုဥက္ကာပါလာတာ မမြင်ဘူးလား”

“မမြင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်ပီး စာအုပ်ကွယ်ထားတာ၊ မင်္ဂလာဒုံတုန်းကလဲ လေယာဉ်ထွက်ခါနီးမှ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကြေညာတာကို မကြားပါဘူး”

စောမြမာလာနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက်တွေ့ဘူး၍ မျက်နှာတန်းမိနေ၏။ ပထမအကြိမ်တွင် စထရင်းဟောတယ်၍ သံရုံးဧည့်ခံပွဲတခုမှာဖြစ်၍ ဒုတိယအကြိမ်မှာက ကမ္ဘောဇနန်းတော်တွင် ကျင်းပသော ယဉ်ကျေးမှုမစ်ရှင်ဧည့်ခံပွဲတခုမှာ ဖြစ်ပေသည်။ တတိယအကြိမ်ကိုမူ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကသာ သူ၏ညီမတော် ကျွန်တော့်ချစ်သူ စောမြနန္ဒပြောပြ၍ မှတ်မှတ်ရရ သိထားခြင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုမူ ကောင်းစွာ သိဟန်မတူပေ။

“စောမြမာလာရဲ့ ကြင်ရာတော်က. . . ”

ဦးခွန်သာသည် ကားကို ကွင်းစပ်မြေနီလမ်းမှ ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်သို့ ထိုး၍ တက်ရန် ဝိယာပြောင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်အသံမှာ စက်သံကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“စောမြမာလာရဲ့ကြင်ရာတော်လား”

“အင်း”

“စောနောင်မွန်လေ။ ခု ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး”

ဦးခွန်သာသည် ဂျစ်ကားလေးကို ကျင်လည်စွာ မောင်းရင်းပြောလိုက်လေသည်။ ကတ္တရာစေးလမ်းဘေးတွင် မင်္ဂလာရုဋ္ဌဈေးမှပြန်လာကြသော တောင်သူမိန်းမ၊ ယောက်ျားများကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပေသည်။

“စော်ဘွားလေးစောလုံးရဲ့အစ်မတော် စောမြမာလာ၊ စောမြမာလာရဲ့ကြင်ရာတော်က စောနောင်မွန်၊ စောနောင်မွန်က စော်ဘွားလေးနယ်မှာ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး၊ ဟား ဟား ဟား”

ဦးခွန်သာက “အမတ်ချုပ်” ကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဟု တင်စားခေါ်လိုက်သော သူ့စကားလုံးကို သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်နေပေသည်။ သို့သော် သူ့ရယ်သံသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလျက်ရှိသော ဂျစ်ကားနောက်လေထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ လေသည် သူ၏စကားလုံးများကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော တောင်သူလူမျိုးဈေးပြန်များဆီသို့ သယ်သွားကောင်း သွားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကမူ မရယ်မိ၊ ရယ်ချင်စိတ်လည်း မရှိပေ။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးတသိုက်၏ပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင်သာ ဝေငှစားနေကြသော ပဒေသရာဇ်တို့၏အာဏာခွဲဝေပုံကို မကြေနပ်မှုသည် ပို၍ သာကြီးမားလာပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှမ်းပြည်ရှိ စော်ဘွားစော်ခံသားသမီးများမှာ အရွယ်ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဟရိုး အီတန်စသော ဘိလပ်ကောလိပ်များပို့ပြီး ကိန်းဘရစ်နှင့်အောက်စ်ဖို့ဒ်တို့တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သူများ ဖြစ်၏။ တကယ်ဆိုတော့ သူတို့၏စိုးမိုးခြင်းသည် ဒဏ္ဍာရီဆန်လွန်းလှပေသည်။

ဂျစ်ကားကလေးသည် မြို့စွန်သို့ ရောက်လာ၏။ မြို့စွန်တွင် အပွင့်ဝါဝါကလေးနှင့်မုန်ညှင်းခင်းများကို မြင်ရပေသည်။ ကျွန်တော်သည် တလမ်းလုံး မဆုံးနိုင်သော ကွင်းဆက်ကို စဉ်းစားရင်း လိုက်လာမိပေသည်။ သို့သော် ကွင်းဆက်ဆိုသည်မှာ သံသရာမဟုတ်၍ တနေရာတွင်တော့ အဆုံးရှိရမည်ဟုသာ ကျွန်တော် စိတ်ချထားပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်း

လူထုတွေနှင့်စော်ဘွားမျိုးရိုး၊ စော်ဘွားမျိုးရိုးနှင့်မြနန္ဒာ၊ စောမြနန္ဒာနှင့် ကျွန်တော်။

ကျွန်တော်တို့ ပဒေသရာဇ်မျိုးရိုးကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းသူနှင့် ပဒေသရာဇ်အနွယ် စောမြနန္ဒာတို့၏ဇာတ်လမ်းမှာ ဒဏ္ဍာရီဆန်ကောင်း ဆန်ပေမည်။ သို့သော် ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်၊ ရှမ်းပြည်တွင် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ဆံ့နိုင်ကြမည်မဟုတ်သော ကျွန်တော်တို့လို အညကြနှင့်စောမြနန္ဒာ ပဒေ သရာဇ်သခင်မလေးသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် လာ၍ဆုံစည်းခဲ့ရ၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရှမ်းကျောင်းသားများအသင်းတွင် ကျွန်တော်ဥက္ကဋ္ဌဖြစ် သောနှစ်၌ စောမြနန္ဒာသည် ငွေထိန်းလာဖြစ်ရပြန်၏။ သည်လိုဖြင့် မိုးနှင့် မြေလို ကွာခြားလှသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆုံစည်းမိကြခြင်းဖြစ် ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ လိုက်လာရသည့်အဖြစ်ကို အံ့ဩ မိသေးသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးလှုပ်ရှားမှုအတွက် စည်းရုံးရန်နှင့်စောမြနန္ဒာအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျစိတ်တို့သည် ဒွန်တွဲ၍ ပါလာပေသည်။ သည်ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုပေါင်း စပ်ပေးရမည်နည်း။

စောမြနန္ဒာသည် အောက်တိုဘာလ ကျောင်းပိတ်ရက်ကတည်း က မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ ပြန်သွားပေသည်။

“မြနန္ဒာအိမ်ကို ပြန်ရလိမ့်မည်ထင်တယ်။ ဘယ်လောက်ကြာမယ် မသိသေးဘူး တီဘီဆတ်စပက်လို့ ပြောတယ်”

စောမြနန္ဒာသည် မျက်နှာကလေး ညှိုးလျော်လျော်ဖြင့် ကျွန်တော့် ကို ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်ကမူ နည်းနည်းမှမယုံနိုင်ပေ။ စောမြနန္ဒာ၏အ သားအရေသည် စကားအဝါတွင် နှင်းဆီရည်ဖိတ်ထားသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် လက်တွင် ဝတ်ထားသော ရွှေလက်စွပ်ကလေးကို ပွတ် နေ၏။ သည်လက်စွပ်ကို စောမြနန္ဒာ၏မွေးနေ့တွင် ကျွန်တော်က လက် ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဝီးတော့ မောင်နဲ့မြနန္ဒာတို့အကြောင်းကိုလဲ ဦးရီးတော် သိသွား တယ်”

“ဟင် ဘယ်လိုသိတာလဲ”
ကျွန်တော့် မျက်လုံးအစုံသည် အထက်သို့ တက်သွားသည်။ ကျွန်

တော်၏ရင်သည်လည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပေသည်။

“ဘယ်လိုသိသလဲတော့ မြနန္ဒာ မပြောတတ်ဖူး။ အမတော်ဆီက ရေးတဲ့စာထဲမှာတော့ မြနန္ဒာကို သည်လိုထားလို့မဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ် လို့ ရေးလိုက်တယ်”

သည်နေောက် စောမြနန္ဒာ ပြန်သွားရပေသည်။ တော်တော်နှင့် ပေါ်မလာသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်နေောက်စ ပြုလာ၏။ စောမြနန္ဒာမှာ ဒုတိယနှစ် အမ်ဘီဘီအက်စ်သို့ရောက်ပြီဖြစ်ရာ ရောဂါအရေးကြီးရိုးမှန်လျှင် ပြန်လာဘို့ အချိန်တော်ပြီဟု ကျွန်တော်ထင် သည်။ စောမြနန္ဒာကျောင်းသို့ပင် ဆက်မနေတော့ဘူးလားဟူ၍လည်း ကျွန်တော် မတွေးတတ်တော့ပေ။

သူ့ဆီမှ အကျိုးအကြောင်းလည်း တစုံတရာသတင်းမကြားရ။ ကြာသော် စိတ်ပူစပြုလာ၏။ ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ချုပ်မှ စည်း ရုံးရေးအတွက် မင်္ဂလာရဋ္ဌတိုင်းသို့သွားရန် ကျွန်တော့်တာဝန်ကျသောအ ခါ ကျွန်တော်သည် ကြာကြာမဆိုင်းနိုင်ဘဲ ချက်ချင်းထွက်၍ လာခဲ့ပေ သည်။

“ဟောဒါက ဝ,ဘုရားကို သွားတဲ့လမ်းခွဲ”

ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်ကို မေးငေါ့၍ ပြပေသည်။ ကျွန်တော် သည် အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘောဖြင့် လမ်းခွဲကို ကြည့်သည်ဆိုရုံမျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပေသည်။ မြေနီမှုန့် တထောင်းထောင်းထနေသောလမ်း ပေါ်တွင် ဘောင်းဘီအင်္ကျီအနက်ဝတ်၍ သဘက်ဖြူပေါင်းထားသော ရှမ်း တောင်သူ၊ လီရှောစသော ယာသမားကြီးများသည် ဘုရားဖူးသွားနေကြ သည်။

“စောမြနန္ဒာတယောက်ကော နေကောင်းရဲ့လား ဦးခွန်သာ”

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာအကြောင်းကို ဦးခွန်သာအား မေး သင့် မမေးသင့် စဉ်းစားနေသေးသည်။ ဦးခွန်သာမှာ အသက် ၄၀ ပတ် ဝန်းကျင်လောက်တွင်ရှိ၏။ ကျွန်တော်နှင့်စာလျှင် လောကအကြောင်းကို နားလည်သော လူကြီးတယောက်ဖြစ်ပေသည်။ မင်္ဂလာရဋ္ဌပဒေသရာဇ် ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့တွင် ဥက္ကဋ္ဌလုပ်နေသောဦးခွန်သာလို လူတယောက် အားမေးလျှင် သူ့ကို မလေးစားရာ ရောက်နေမလား။ ကျနော့်ဂုဏ်သိမ် ငယ်သွားလေမလား။ သို့သော် စောမြနန္ဒာကို ကျွန်တော် မပယ်လှန်နိုင်

ပါ။

“ဪ ကိုဥက္ကာနဲ့သိသကိုး၊ တလောကတော့ နေမကောင်းလို့ ဆိုပြီး မေဂျာပက်တာဆန်နဲ့ ကုနေတယ်လို့ကြားတာဘဲ”

ဦးခွန်သာအိမ်ရှေ့ရောက်ပြီဖြစ်၍ ကားကလေးကို ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။ မေဂျာပက်တာဆန်ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် ထင့်ကန် ဖြစ်သွားပေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းဟူ၍ ကျွန်တော်မသိပေ။

ခရီးပန်းသဖြင့် ညက နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်သွားပေသည်။

“ကဲ ကဲ မနက်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ညတော့ စောစောဘဲအိပ်ပါ။ ပီးတော့ မင်္ဂလာရဋ္ဌစော်ဘွားလက်အောက်ခံနယ်တွေကိုလဲ သွားသေးတာပေါ့”

ကျွန်တော် တသမ်းသမ်းတဝေဝေ ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်၍ ဦးခွန်သာက သနားဟန်တူသည်။

မင်္ဂလာရဋ္ဌ၏ အအေးဓာတ်သည် ကျွန်တော့်ကို လာနှိုးပေသည်။ ဆောင်းနှောင်းဖြစ်၍ နှင်းကြွင်းတို့သည် ငွေရည်များသာဖြစ်ပေသည်။ မောမြေမှနှင်းကို ကျွန်တော်မမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်သည် ဓနုတွေကြားထဲတွင် ကြီးပြင်းလာရသဖြစ်၏။ အဖေပွဲရုံသို့လာ၍ သနပ်ဖက်သွင်းကြသော ဓနုများကို ကျွန်တော်ချစ်ပေသည်။ သူတို့သည် မြန်မာစကားကို ပီပီသသကြီး ပြောနိုင်ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းအားလျှင် အဖေနှင့်နံနက်အစောကြီးထကာ ပွဲရုံသို့သွားပေသည်။ ပွဲရုံဆိုသော်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မဟုတ်လှ။ ညောင်ရွှေဈေးထဲမှ သုံးပင်နှစ်ခန်း အခန်းကျင်းစလုပ်ကလေးကို ဆိုင်ခန်းဖွင့်၍ ဓနုတွေထဲမှ သနပ်ဖက်များကို လက်ကားဝယ်ခြင်း၊ ရောင်းပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် နှင်းရည်စွတ်သောနံနက်တွင် ဈေးသို့လိုက်သွားရသည်ကို ကြည်နူး၏။ နှင်းပေါက်တို့သည် သစ်ရွက်များပေါ်တွင် ကခုန်ကြလေသည်။ နေနတ်သားတောင်ရိုးပေါ်မှ ခေါင်းထောင်ကြည့်သောအခါတွင် နေခြည်တို့သည် ညွတ်ပျောင်းပြေလျော့၍ ကျဆင်းလာသည်။ သစ်ပင်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းတောင်သူတို့၏ဘဝကို ကြည့်၍ ညည်းတွားကြပေသည်။

ပိုးအိမ်များသည် ထိကရုန်းပင်တို့ကြားတွင် ရက်ကန်းယှက်ထား

ကြ၏။ နှင်းဥတွေ ပိုးအိမ်ထဲတွင် တွဲလောင်းခိုနေကြသည်ကို မြင်ရသော အခါ မဟာဒေဝီတို့၏ပိုးပြော့အင်္ကျီပေါ်မှ ပုလဲသွယ်များကို သွား၍ အမှတ် ရပေသည်။ ဈေးသို့သွားတိုင်း ညောင်ရွှေထောင်ကြီးကို ကျွန်တော်ဖြတ် သွားရမြဲဖြစ်၏။ အုတ်ရိုးဘေးလေးဘက်လေးတန်တွင် ကျုံးရေတို့ဖြင့် ဝိုင်း ရံလျက်ရှိသည်။ ဗေဒါပင်တို့သည် ကျုံးရေအလယ်တွင် ဖောင်ဖွဲ့၍ မျော နေကြပေသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ညောင်ရွှေထောင်ကြီးကိုမြင် တိုင်းကြောက်မိ၏။ စက်ဆုပ်ရွံရှာမိ၏။ မုဒိမ်းတန္တတို့ကို ချုပ်လှောင်ရန် စော်ဘွားစော်ခံတို့အား ပုန်ကန်ထကြွသူတို့ကို ကွပ်မျက်ရာ ထောင်တည်း။

“ဟောဟို ဒေါင့်မှာပေါ့ကဲ့။ တောပုန်းကြီး ဆိုင်အောကို သတ်တဲ့ ကြိုးစင်”

အဖေက အလံတိုင်မဲမဲကလေးထူထောင်ထားသော ထောင်အုတ် ရိုးဒေါင့်တနေရာကို ပြလေသည်။ တောပုန်းကြီး ဆိုင်အောအကြောင်းကို ကျွန်တော် မကြာခန ကြားဘူးပေသည်။ အဖေတို့ပြောသောပုံပြင်တွင် တောပုန်းဆိုင်အောသည် စော်ဘွားတို့၏ ဘဏ္ဍာတော်များကို လုယက်ယူ ပုံ၊ စော်ဘွားအား အခွန်ဆက်သူများကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးပုံ၊ လုယက်တိုက် ခိုက်ရသောပစ္စည်းတွေကို ဆင်းရဲသားတို့အား ခွဲဝေပေးပုံ၊ မြို့စားကိုသတ် ၍ ထွက်ပြေးပုံတို့နှင့် တောပုန်းဆိုင်အော၏ဩဇာသည် လေတိုက်သော မီးလျှံလို အရှိန်ပြင်းလာပုံတို့ကို မြင်ရသည်။ တောပုန်းဆိုင်အောသည် လောင်းကစားခြင်းကို တပ်မက်သည်ဟုဆိုပေသည်။ ကစားဝိုင်းကြီးတခု ဖြင့် များ၍ထောင်ကာ ဆိုင်အောကို ဖမ်း၍ သတ်လိုက်လေသည်။

အမှန်ဆိုတော့ အဖေပြောဘူးသောတောပုန်းကြီးဆိုင်အော၏ ပုံပြင်သည် တဆင့်စကား တဆင့်ကြားရသော ရှေးလူကြီးတို့၏ပုံပြင်ဖြစ် ပေသည်။ ညောင်ရွှေထောင်တွင်းမှာ သတ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း မည် သူမျှ သေသေချာချာ မသိ။ စိတ်ကူးနှင့်မှန်းဆရသော စကားသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထောင်အုတ်တံတိုင်းနီနီကြီးကိုကြည့်၍ စိတ်မောရသည်။ တောပုန်းကြီးဆိုင်အော၏ပုံပြင်သည် တကယ်ဟုတ် မဟုတ်၊ ကျွန်တော် ယခုတိုင် မသိပေ။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ကျုံးရေတို့ ခြင်းခြင်းနီလာ သည်ကို မြင်ယောင်လာပေသည်။ ကျုံးရေမှာ နွေလယ်တွင် ရေနည်းတတ် သည်။ ရေနည်းနေသော ကျုံးကို ပဒေသရာဇ်တော်လှန်ရေးသမားတို့၏ အသွေးဖြင့် လောင်းသွန်း၍ ဖြည့်ခဲ့ကြပေမည်။

“ဗျို ကိုဥက္ကာ မထသေးဘူးလား”

ကျွန်တော့်အတွေးတို့သည် ပင့်ကူအိမ်လို အမျှတန်း၍ နေကြပေသည်။ ဦးခွန်သာ၏အသံကို ကြားတော့မှ အမျှင်တို့သည် တစစလွင့်သွားကြ၏။

မင်္ဂလာရဋ္ဌပတ်ဝန်းကျင်၌ မှိုင်းပြာပြာတောင်တန်းတို့သည် မြူစောင်ကို ခြုံထားပေသည်။ ရှေးမြန်မာမင်းတို့ တည်ထားခဲ့ကြသောမြို့များမှာ ချိုင့်ဝှမ်းများထဲတွင်သာ ရှိ၏။ အင်္ဂလိပ်ရောက်ရှိလာမှ တောင်စခမ်းမြို့သစ်များကို တည်သည်ဟုဆိုပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရေနွေးစပ်၍ထားသော ရေဖြင့် မျက်နှာသစ်၍ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။ လဘက်ခြောက်ကိုလှော်၍ ခတ်ထားသော လဖက်ရည်ကြမ်းအိုးကို ရှေ့တွင်ချကာ ဦးခွန်သာသည် လဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန်နှင့်ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ပန်းကန်ကို ချ၍ထားပေသည်။

“ဘယ့်နဲ့လဲ စောနန်းကျင်တို့တတွေကို အကြောင်းကြားပီးပလား။ အစည်းအဝေးမလုပ်ပဲ အင်ဖော်မယ်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို လည်ပင်းတွင် ရစ်သိုင်းရင်းပြောလိုက်၏။ ဆောင်းကျွတ်လုပြီဆိုပေမင့် မင်္ဂလာရဋ္ဌ၌ အချမ်းမစဲသေးပေ။ ဆွယ်တာ၊ ကုတ်အင်္ကျီတို့ကို အထပ်ထပ်ဝတ်ထားရပေသည်။

“အိုက်စံကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ လာကြပါလိမ့်မယ်။ ဦးအောင်သာမရှိတော့ဘူး၊ တောင်ကြီးကို သွားတယ်။ ကဲ . . . လာလေ သောက်”

လှော်ခတ်ထားသော လဖက်ခြောက်မှာ သင်းနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ရှမ်းလူထု အသဲစွဲသည်ကို အဆိုးမဆိုသာချေ။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်၊ သည်အနံ့၊ သည်ရေမြေနှင့်ဝေးခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။

ခဏကြာလျှင် စောနန်းကျင်အပါအဝင် မင်္ဂလာရဋ္ဌရှိ ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ချုပ်အမှုဆောင်များ ရောက်လာကြပေသည်။ သူတို့သည် ဝှမ်းကပ်အင်္ကျီထူထူကြီးတွေကို ဝတ်ထားကာ တဘက်ဖြူကို ပေါင်းထားကြသည်။ စောနန်းကျင်မှာ သက္ကလပ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့်ကုတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးကို ဝတ်ထား၏။ စောနန်းကျင်သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ပေသည်။

စောနန်းကျင်နှင့်ကျွန်တော်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ အတူတူ

ရောက်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အရပ်ပြတ်ပြတ်၊ ဝက်ခြံပုန်းတွေထူလပြစ် ပေါက်နေသဖြင့် မြန်မာတယောက်နှင့်ခွဲခြားမရအောင် ရှိပေသည်။ စောနန်းကျင်မှာ စော်ဘွားမျိုးနွယ်ကင်းသူ မဟုတ်ပေ။ တက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူနေကတည်းက သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိ၏။ သူသည် အချို့စော်ဘွားများကို ပုဂ္ဂိုလ်အရ မုန်းသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘီအက်စီအထက်တန်းသို့အရောက်တွင် ကျောင်းမှ ထွက်သွားသဖြင့် သည့်နောက်ပြောင်းလဲလာသည့်အယူအဆကိုမူ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမသိတော့ပေ။

သူတို့က နယ်အခြေအနေကို ကျွန်တော့အား ပြောပြကြသည်။ မင်္ဂလာရဋ္ဌတိုင်းမှာ ရှမ်းပြည်တွင် အရှုပ်ဆုံးဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်သည်။ မိုးမျှဖြင့်သော တံခွန်တောင်၏ဟိုမှာဘက်တွင်မူ ကာနယ်ချင်ယီတို့၏ တရုပ်ဖြူတပ်များရှိပေသည်။ ပူနွေးသော နေခြည်ကို ပထမဆုံးတွေ့ထိရာ ဖြစ်သော တောင်ကုန်းကလေးများတွင် အမေရိကန်သာသနာပြုအဖွဲ့များ ရှိ၏။ တံခွန်တောင်စောင်းမှ ဖြူဖွေးသော ဘိန်းပွင့်များသည် မင်္ဂလာရဋ္ဌချိုင်းဝှမ်းမြေပြင်သို့ ရောက်လာသောအခါ ရွှေရည်များနှင့်လက်နက်များ ဖြစ်လာကြပေသည်။ ဤလက်နက်များနှင့်စော်ဘွားများသည် ပဒေသရာဇ်ဆန်ကျင်ရေးခေါင်းဆောင်များကို ခြိမ်းချောက်ကြသည်။ ရိုးအသော ရှမ်းများ၊ တောင်သူကြီးများ၊ အီကောများ၊ ဂုံများသည် သေနတ်ကြီးတွေကို ကာလမ်းသလားနေကြသော စော်ဘွား၏ပုလိပ်တို့ကို ကြောက်နေကြပေသည်။ သူတို့သည် ပထန်ဝိုင်းနှင့်ဂျောက်ဂျက်ဝိုင်းတွင် အုံနေရသည့်အရသာကို ကြည်နူးမိကြပေမည်။ အမှန်ကတော့ ရိုးအသော ပြည်သူများ၏မကျေနပ်ချက်များကို ကစားဝိုင်းများဖြင့် စော်ဘွားများက လမ်းလွဲပေးပေးကြပေသည်။

ရှမ်းပြည်သူများ၏စိတ်အာရုံကို လမ်းလွဲပေးနိုင်သည်သာမက သူတို့တွင် ကစားဝိုင်းများမှ အခွန်အကောက်များကိုလည်း ရနိုင်ပေသည်။ စော်ဘွားများ၏ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် စော်ဘွားကိုယ်စား ဒိုင်အုပ်လုပ်နေကြပေသည်။ စော်ဘွားများသည် ခေတ်လယ်လောက်က ထွန်းကားခဲ့သော မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို လက်ဝယ်ဆုပ်ကိုင်ထားချင်တုန်းပင် ရှိကြသေးသည်။ ကိုယ့်ယာကွက်ကလေး တကွက်လောက် ထွန်ပါမှ အနိုင်နိုင်ထမင်းစားရသော ရှမ်းပြည်သူတို့အား မတန်တဆ ကြီးလေးသော အ

ခွန်အကောက်ခံကြတုန်းပင်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ပြည်သူ၏မကျေနပ်ချက်သည် ကြီးထွားရပေသည်။ သူတို့၏ပဒေသရာဇ်စော်ဘွားစနစ်သည် ခေတ်မမီ တော့ကြောင်းကို သူတို့မသိ မဟုတ်၊ သိပါ၏။ သို့မို့ကြောင့်လဲ အာဏာ စွန့်လွှတ်ရေး ဆိုသော သူတို့၏အသုဘခေါင်းလောင်းသံကို ကြားသော အခါတွင် သူတို့သည် ခွဲရေး တွဲရေးပြဿနာကို လှုံ့ဆော်လာကြပေသည်။

“ဒီမှာက ခွဲရေး တွဲရေးကို လူတော်တော်များများက စိတ်ဝင်စား နေကြတယ် ကိုဥက္ကာရဲ့။ ဒီပြင်လူ မပြောနဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်အချို့ တောင်... ”

ဦးခွန်သာက ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ပါးစပ်မှ ချွတ်ရင်း ပြောလိုက် ၏။ စောနန်းကျင်သည် ခေါင်းကို ငုံ့၍ လဘက်ရည်ကြမ်းကို ငဲ့၍ နေသည်။ ကျွန်တော်က အဖွဲ့ချုပ်၏ပေါ်လစီကိုရှင်းပြရပေသည်။

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့က မျက်ခြေမပြတ်ဘို့ အရေးကြီးတယ် ဦးခွန်သာ”

ဦးခွန်သာ၏မျက်လုံးများသည် ရွဲလုံးလို တောက်ပလာကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စိတ်ဝင်စားစရာကို တွေ့တိုင်း သည်လိုပင် တောက် ပလာပေသည်။ ဦးခွန်သာမှာ ရိုးသားသော ရှမ်းမျိုးချစ်တယောက်ဖြစ်၏။ စစ်မဖြစ်မီ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပစာတန်းအထိနေခဲ့ဘူး၍ နောက် တွင်မူ မင်္ဂလာရဋ္ဌတွင် ကုန်သည်လုပ်နေပေသည်။ သူသည် စစ်မဖြစ်မီ ကထဲကပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ပဒေသရာဇ် ဆန့်ကျင်ရေးကို တဖွဖွပြော ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့အဓိကပန်းတိုင်ဟာ ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးဘဲ ရှမ်းပြည်မှာ ပဒေသရာဇ်တွေ နေရာတကာမှာ လွှမ်းမိုးနေတာကို တိုက် ဖျက်ဖို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်သူတွေရဲ့လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာ ရေးဆိုတာတွေကို မြှင့်တင်ဘို့ဘဲ။ ခွဲရေး တွဲရေးပြဿနာဟာ မပေါ်သေး ပါဘူး။ ကဲ ပေါ်တယ်ဘဲ ထားအုံး၊ ပြည်မက ခွဲပီးတဲ့နောက်မှာ အာဏာ ဟာ ပဒေသရာဇ်တွေရဲ့လက်ထဲမှာဘဲ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘာထူးမှာလဲ။ ကျွန် တော်တို့ဟာ အခြေခံလုပ်ငန်းစဉ်ကို ကျော်ပီးသွားလို့ မရသေးဘူး”

ဦးခွန်သာသည် ပါးစပ်ကိုဟကာ စူးစိုက်နားထောင်နေ၏။ စော နန်းကျင်ကမူ ဒူးကို လှုပ်ရမ်း၍ နေပေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးခွန်သာ စော်ဘွားချင်း သဘောကွဲတာနဲ့ တွဲရေး

ခွဲရေး ပြဿနာပေါ်လာတယ်။ တဖက်က အာဏာရသူတွေနဲ့အကြောင်း အပေါင်းသင့်တယ်။ တဖက်က သိပ်မသင့်ဘူး။ အဲဒီတော့ မသင့်တဲ့ဘက် က ခွဲရမယ်လို့ ဇွတ်လှုံဆော်တယ်။ သင့်တဲ့ဘက်က တွဲချင်တယ်။ ပြောင် မဖွင့်ရဲဘူး။ အမှန်က ဒါတွေဟာ ရှမ်းပြည်လူထုရဲ့အဓိကပြဿနာမဟုတ် သေးဘူး”

ကိုအောင်လေးက ဝင်၍ ကျွန်တော်ဘက်က ကူပြောပေသည်။ ကိုအောင်လေးမှာ အသက် ၃၀နားပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် နှင့်မတိမ်းမယိမ်းပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲတွင် ဦးခွန်သာလိုရိုးသား သည့်မျိုးချစ်များပါ အယူအဆရှုပ်ထွေးနေပေသည်။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အခြေခံလုပ်ငန်းစဉ်ကို ဆွေးနွေးကြည့်ကြ ရအောင်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့လုပ်ငန်းစဉ်ဟာ ဘယ်သင်းက အရင်၊ ဘယ်သင်းက နောက်ဆိုတာ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်ကပင်စ၍ စကားပြတ်သွားအောင် ကြားဝင်လိုက်ရပါ သည်။ သည်အတိုင်း ဆက်၍ငြင်းခုံနေလျှင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ချုပ်၏ လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်သော ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးအပိုင်းသည် တိမ်မြုပ်သွား ပေလိမ့်မည်။

“ပဒေသရာဇ်တွေ ကျွန်တော်တို့ရှမ်းလူထုအပေါ် သွေးစုတ်တယ် ဆိုတဲ့အချက်မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တူညီတယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် တို့ ရှမ်းပြည်ဟာ သယံဇာတပစ္စည်းတွေနဲ့လဲ ပြည့်ဝတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော်တို့ ရှမ်းလူထုဟာ ခုထက်ထိ ပဒေသရာဇ်ခေတ်ထဲမှာ ဝဲလယ်နေ တုန်းရှိသေးတယ်။ အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဥပမာကြည့် ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်ဟာ လူဦးရေတသန်းခွဲ နှစ်ကျော်ကျော်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်ဆိုလို့ စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ်မပြည့်ဘူး။ မွေးကတည်း က ပါလာတဲ့ငှက်ဖျားကြောင့် ခလေးတထောင်မွေးတိုင်းမွေးတိုင်း ငါးရာ လောက်သေခဲ့ရတယ်။ ရှမ်းအမျိုးသားတဦးရဲ့ပျမ်းမျှအသက်ဟာ (၂၄)နှစ် သာရှိတယ်လို့ စာရင်းအင်းပါရဂူတွေက တွက်ချက်ပြကြတယ်။ တချို့မှာ လဲ ဘိန်းစွဲပြီး လူစင်မမီအောင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ပညာရေးဘက်ကိုကြည့် ပါအုံး။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်မှာ ကောလိပ်ကျောင်းတကျောင်းမရှိဘူး။ စာတတ်တဲ့လူဆိုလို့ ၁၀၀ မှာ ၁၂-ယောက်ရှိတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက စာသင်ကျောင်းပေါင်း ၁၉၆ ကျောင်း ရှိတဲ့အနက် သာသနာပြုကျောင်း

နဲ့ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းရာခိုင်နှုန်းဟာ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်။ အခု အထက်တန်းကျောင်း ၁၇-ကျောင်း၊ အလယ်တန်း ၁၉ကျောင်း၊ မူလတန်းကျောင်း ၃၉၁ ကျောင်းဘဲရှိတယ်။ ဒါ တော်တော်တိုးလာတာနော်”

ကျွန်တော်က မောမောဖြင့် လဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်လိုက်သည်။ ဦးခွန်သာ၏တပည့်ကျော် အိုက်စံသည် လဖက်ရည်ကြမ်းအိုးကို လာဖြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ရွာထိပ်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နေရပေသည်။ အသက်က ထောက်လာသောအခါ အဖေက ကျွန်တော့်ကို သာသနာပြုကျောင်းသို့ ပို့သည်။ နံနက်ဝေလီဝေလင်း နှင်းမြူမကွဲတကွဲတွင် ယာတောမှ ကျောင်းသို့လာရ၏။ တမိုင်ကျော် နှစ်မိုင်နီးပါး လျှောက်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးထဲတွင် အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူမှာ ကျွန်တော်သည် ပထမဆုံးနှင့်တဦးတည်းသောသူ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစဉ် အဖေသည် ညောင်ရွှေဈေးတွင် ပွဲရုံမထောင်နိုင်သေးပေ။ တောင်ခြေရှိယာတောတွင် အဖေသည် ရာသီမရွေး အလုပ်လုပ်ရသည်။ နွေလယ်တွင် အဖေသည် ယာတောကို မီးရှို့၍ မြေစာကျွေးရ၏။ မိုးဦးမှဆောင်းလယ်ရောက်လာပြီဆိုလျှင်ဘဲ စိမ်းမြနေသောဂျုံပင်တို့သည် အခြေမှစ၍ ဝင်းစပြုလာကြပေသည်။ နှင်းမှုဲလေးတွေ တဖွဲဖွဲကျလာပြီး အအေးဓာတ် ကဲစပြုလာလျှင် အဖေသည် ချောက်ထဲသွား၍ ထင်းခုတ်ရပေသည်။

အဖေသည် ကျွန်တော်နှင့်အမေ့ကို မေတ္တာငွေဖြင့်သာ နွေးစေချင်ပေလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း ရှမ်းပြည်ဆောင်းရာသီ၏အအေးဓာတ်ကို သူ့မေတ္တာငွေဖြင့် တွန်းလှန်၍မရသောအခါ အဖေသည် စိတ်ဆင်းရဲရလေသည်။

အမေနှင့်ကျွန်တော်ကမူ အဖေ့ကို ကြည့်၍ သနားကြ၏။ သို့သော် အမေမှာ ငယ်ငယ်ကထဲက ဘိန်းစွဲခဲ့သဖြင့် အသက်ကြီးလာသောအခါ တုန်တုန်ချိချိဖြစ်လာသည်။ အဖေ့ကို ကောင်းကောင်းမကူညီနိုင်တော့ပေ။ သည်လိုနှင့် အမေသည် ဘိန်း၏နှိပ်စက်မှုကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ကျွန်တော်တို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို စွန့်ခွာခဲ့၏။ မကြာမီအဖေသည် ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် အမေ့နောက်သို့လိုက်သွားခဲ့သည်။ အဖေနှင့်အမေတို့၏ဘဝသည် ရှမ်းပြည်သူတို့၏ဘဝကိုပြသော ပြယုဂ်ဟုဆိုချင်ပေသည်။

“ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်ရဲ့အခြေအနေဘဲ၊ ပြည်မ

အစိုးရရော ပြည်နယ်အစိုးရပါ နှစ်ဦးစလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ပြည်မအစိုးရဟာ ရှမ်းလူထုရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ပြည့်ဝအောင် မဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့သေးဘူး။ ရှမ်းလူထုရဲ့တကယ့်ဆန္ဒကို သိဟန်မတူဘူး။ ပြည်နယ်အစိုးရခေါင်းဆောင်တွေဟာလဲ ရှမ်းပြည်လူထုအရေးထက် အာဏာမစွန့်ဖို့၊ စွန့်လွှတ်ရင်လဲ လျော်ကြေးများများရဘို့လောက်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်နေကြတယ်။ ပြည်မအစိုးရထဲမှာ ရှမ်းစော်ဘွားများတွေရဲ့အသံကို လူထုအသံဆိုပီး ယူဆနေကြတာတွေ ရှိတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လောလောဆယ်လုပ်ငန်းက ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းဘို့ပဲ၊ အခုဆိုရင် စော်ဘွားတွေက ပဒေသရာဇ်အာဏာကို စွန့်လွှတ်မယ်လို့ လူသိရှင်ကြား ကျေညာပီးပီ။ ဒါပေမဲ့တကယ့်အာဏာကို စွန့်လွှတ်တယ်ထားအုံး၊ စော်ဘွားတွေဟာ အာဏာမဲ့ပဒေသရာဇ်တွေအဖြစ် ဆက်လက်တည်မြဲနေကြအုံးမှာဘဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ အာဏာရှိ အာဏာမဲ့ ပဒေသရာဇ်စနစ်နှစ်မျိုးစလုံးကို တိုက်ဖျက်ရလိမ့်မယ်။ နောက် ရှမ်းပြည်ကို ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေ ပါဝင်အုပ်ချုပ်တဲ့တကယ့်အော်တိုနိုမီထူထောင်ဘို့နဲ့ အော်တိုနိုမတ်စ်အစိုးရက ပြည်သူတွေရဲ့နေထိုင်မှုဘဝကို မြှင့်တင်ပေးဘို့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့အာရှငြိမ်းချမ်းရေးတည်မြဲအောင် ကြိုးပမ်းကြတဲ့ နိုင်ငံတွေနဲ့အတူ ပါဝင်လက်တွဲဘို့”

အားလုံးကပင် အဖွဲ့ချုပ်၏ပေါ်လစီကို သဘောပေါက်ကြ၏။ ဦးခွန်သာကမူ လက်သီးလက်မောင်းပင် တန်းလိုက်သေး၏။ စောနန်းကျင်သည် ဦးခွန်သာကိုကြည့်၍ ပြုံးနေပေသည်။

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာကို တွေ့ချင်သေး၏။ ကျွန်တော်တို့ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုသည် ဘယ်လိုများ ပေါင်းစပ်ကြရပေမည်နည်း။

(၃)

မဲလီချောင်းတဖက်ကမ်း ယိုးဒယားနယ်စပ်မြို့ဖြစ်ပေသည်။ တဖက်ကမ်းမှဖွင့်လိုက်သော အသံချဲ့စက်သည် ကျွန်တော်တို့ဗမာပြည်ဘက်သို့ ပြန့်လာသည်။ အယုဒ္ဓယမြို့ရိုးတွင် အသက်ကို စတေးခဲ့၍ ကာကွယ်ခဲ့ကြသော ယိုးဒယားစစ်သည်တို့၏ဇာတိမာန်ကို ဖွဲ့ဆိုလေသလား။

မဲလီမြို့ပတ်လည်တွင် ဆိုင်းနေသည့် မြူခိုးတို့ကိုပင် ဖွဲ့ဆိုလေသလား။ ချစ်သူတို့၏တမ်းတသံကိုပင် ဖွဲ့ဆိုလေသလား၊ အဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပေ။

မဲလီမြို့အဝင်တွင်မူ လမ်းကြိတ်စက်များသည် ပျားကောင်တွေ လို တဒီးဒီးမြည်၍ အလုပ်ရှုပ်နေကြပေသည်။ မဲလီချောင်းစပ်မှ ယိုးဒယားပျိုဖြူနစ်ယောက်သည် သည်ဖက်ကမ်းကို လက်ယပ်ခေါ်နေကြ၏။ ကျွန်တော်ကမူ ဘာမှန်းမသိ။ ကျွန်တော့်ဘေးနားရှိ အကောက်ရုံးဝမှ မြန်မာအကောက်အရာရှိလေးသည် သူတို့ကိုကြည့်၍ ပြုံးနေပေသည်။

“ဟောဒီ မဲလီချောင်းသာ စကားပြောတတ်မယ်ဆိုရင် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ပုံပြင်တွေကို ကြားရမှာဘဲ”

ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ၏။ တကယ်ဆိုတော့ မဲလီချောင်းသည် စကားမပြောတတ်သော်လည်း ပုံပြောလျက်ရှိပေသည်။ ရေစီးသံကလေးများသည် မဲလီချောင်း၏ညည်းညူသံဖြစ်၏။ အကောက်ဆိပ်အထက် ကိုင်းတောကြားမှ ကုန်ခိုးသွင်းကြပုံ၊ ဘိန်းနှင့်လက်နက်အလဲအလှယ်ပြုကြပုံ၊ အထက်တနေရာမှ တရုပ်ဖြူများ ဖြတ်ကူးလာကြပုံတို့ကို ကြည့်၍ ညည်းတွားနေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်နှင့်ဦးခွန်သာသည် မဲလီချောင်းမှ ရေလှိုင်းကလေးတွေပြောပြသော ပုံပြင်ကို နားထောင်ပြီး မင်္ဂလာရွှေသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာရွှေနှင့်ယိုးဒယားမြန်မာနယ်စပ် မဲလီမှာ ၁၀၄ မိုင်လောက်ဝေးပေသည်။ လမ်းဘေးတောင်ကမူကလေးများပေါ်တွင် ဗမာ့တပ်မတော်မှ ကချင်စစ်သားကလေးတဦးသည် သေနတ်ကိုထမ်း၍ ကင်းစောင့်နေပေသည်။ ဩော် အမျိုးသားအရေးဆိုတော့ ဟူးကောင်းတောင်ကြားမှကချင်ကလေးဟာလဲ ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်မှာလာပြီး အသက်ကို စွန့်လျှော့ရပါကလား။

ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်ကို နယ်စပ်သို့ မသွားစေချင်ပေ။ အန္တရာယ်များလှသည်ဟု သူက ဆို၏။ ကျွန်တော်ကမူ ရှမ်းပြည်သူတို့ဘဝကို လေ့လာချင်၏။ ထို့ကြောင့် ဦးခွန်သာနှင့်စောနန်းကျင်ကို မရမကခေါ်၍ ဇွတ်ထွက်လာခဲ့ပေသည်။

နေဝင်ပြီးဖျတွင် မဲလီသို့ရောက်လေသည်။ မဲလီမှာ မင်္ဂလာရွှေနှင့်မဲလီတို့အကြား လမ်းခုလပ်တွင် တည်ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသောအခါ မဲလီနယ်တွင် နယ်စပ်ပွဲတော်ကျင်းပလျက်ရှိ၏။

ပွဲတော်ကို မင်္ဂလာရဋ္ဌစော်ဘွား၏မွေးနေ့အဖြစ် ကျင်းပသည်ဟု ဦးခွန်သာ က ပြောပြလေသည်။

ဦးခွန်သာနှင့်စောနန်းကျင်က ပွဲခင်းကို ခေါ်သွားပေသည်။ ပွဲတော်တွင် ကစားဝိုင်းတွေစုံလှ၏။ ဂျောက်ဂျက်ဝိုင်း၊ ပထန်ဝိုင်း၊ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်း၊ ဂုဏ်ကောင် စသည့်နေရာတွင် လူမျိုးစုံလှ၍ ဂုဏ်ကောင်ထိ ကို စော်ဘွားလေး၏နောင်တော်စောနွဲ့က ဒိုင်အုပ်လုပ်၍ ဖွင့်သည်ဟုဆို၏။ ဂုဏ်ကောင်ဝိုင်းအနီးတွင် မှော်ဆရာမဆိုသူကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မှော်ဆရာမသည် တကိုယ်လုံးအဝတ်နက်ကို ဝတ်ထားပေသည်။ ရှမ်း၊ အီကော၊ လားဟူ၊ ဂုံ၊ တောင်သူစသော လူမျိုးပေါင်းစုံသည် မှော်ဆရာမကို အတိတ်သွားမေးပြီးမှ ဂုဏ်ကောင်သို့ ရောက်လာခါ ဒိုင်၏အကဲကို ခတ်ကြပြန်သည်။

လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းနှင့်ပထန်ဝိုင်းကိုမူ တရုပ်တွေက ဒိုင်ခံ၍ဖွင့်ကြသည်။ ပွဲဈေးတန်း နေကြာစေ့လှော်ဆိုင်ကလေးမှာ ကာလသားတွေဝိုင်းအုံနေကြ၏။ မှိုန်မှိုန်လင်းလျက်ရှိသော ဆီမီးခွက်မီးရောင်တွင် မဲဇာရွာသူကလေးများ၏ပါးမိုးမိုးကလေးများသည် ရဲနေကြ၏။ ခဏကြာသော် ယောက်ျားပျိုတယောက်နှင့်နေကြာစေ့လှော်ရောင်းသည့် သူငယ်မလေးသည် ခါးကိုဖက်ကာ အမှောင်ထဲသို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ သူတို့သည် လမ်းလျှောက်ရင်း ကျီစယ်သွားကြသည်။ ဪ... ဒို့ရှမ်းတောင်သူတို့၏ဘဝပေတကား။

ကျွန်တော့်ရင်သည် တင်းကျပ်၍လာ၏။ ရေမချိုးသောရှမ်းတောင်သူ တောင်သားတို့၏အနံ့သည် စူးစူးဝါးဝါး တိုးဝင်နေသည်။ ခရီးပန်းသဖြင့် အိပ်ရာတွင် အိပ်စက်နားချင်ပေပြီ။

“ဦးခွန်သာ ပြန်ကြစို့လားဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ပွဲတော်မှ ပြန်လာကြသည်။ ပွဲခင်းအစပ်အရောက်တွင်မူ ကျွန်တော့်နှလုံးသည် အခုန်ရပ်သွားသလို ထင်လိုက်ရ၏။

စောမြနန္ဒာ၊ ကျွန်တော်ချစ်သော စောမြနန္ဒာ၊ မင်္ဂလာရဋ္ဌစော်ဘွားလေး၏အစ်မတော်လတ်စောမြနန္ဒာ။

စောမြနန္ဒာသည် အသက် ၃၀ခန့်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှမ်းလူရွယ်တယောက်နှင့်တွဲလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဂျစ်ကားနားသို့ရောက်

သောအခါတွင် စောမြနန္ဒာသည် အနက်ရောင် ဗောက်(စ်)ဟောကားကြီး ပေါ်သို့ တက်မည့်ခြေလှမ်းကိုပြန်၍ ရုပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့် နေသည်။

“ဟင် ကိုဥက္ကာ”

စောမြနန္ဒာသည် ကားဦးမှကွေ့ကာ ကျွန်တော်တို့ဂုဏ်ကားဘက် ဆီသို့ လျှောက်လာ၏။ စောမြနန္ဒာကို တီဘီစပ်စပ်ရိုသည့်ဆိုသည်မှာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ စောမြနန္ဒာသည် ဆင်စွယ် ရောင်ပိုးစွယ်ခါးကျပ်ကလေးကို ဝတ်ထားပေးသည်။ သူဝတ်ထားသည့် လုံချည်ကိုတော့ ကျွန်တော်သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ အနက်ပိန်းတွင် စပယ်ပွင့် ကလေးတွေ စိတ်စိတ်ခက်ထားသည့် ရှန်တောင်ချည်လုံချည်ဖြစ်ဟန်တူ သည်။ သူ့နောက်မှ ရှမ်းလူရွယ်သည် ကပ်၍လိုက်လာပေးသည်။

“ဘယ်တုံးက ရောက်နေသလဲဟင်၊ တော်တော်ကြာပလား။ တ ယောက်ထဲလား။”

မေးခွန်းတို့သည် ဗျောက်အိုးဖောက်လိုက်သလို ဆက်တိုက် ရောက်လာကြသည်။ ဦးခွန်သာနှင့်စောနန်းကျင်သည် ခပ်သုတ်သုတ် ဂုဏ်ကားပေါ်သို့တက်၍ အမှောင်ထဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏မျက် လုံးများသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်အကဲခတ်နေကြပေလိမ့် မည်။

“တပတ်နီးပါးလောက် ရှိသွားပါပြီ”

ကျွန်တော်က သူမေးသည့်မေးခွန်းအစကိုသာ ဖြေပြီး ရပ်ထား လိုက်သည်။ စောမြနန္ဒာသည် နောက်တွင်ပါလာသော ရှမ်းလူရွယ်ကိုလှည့် ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးပေးသည်။

“စောဝံ ဒါက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရှမ်းကျောင်းသားများအသင်း ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ကိုဥက္ကာတဲ့၊ ဒါက မြနန္ဒာရဲ့မောင်တော် ၂၀မိန်းကွဲ စောကြာ ဆိုင်၊ နှင်းပုလဲမှာ ခု ဒုတိယအရေးပိုင် လုပ်နေတယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ထုံးစံအတိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ကြ၏။ စောကြာဆိုင်၏လက်မှာ အေးစက်လှပါကလား။ စောစော က မိုးတိမ်အုတ်မိုင်းသလို ညိုနေသော စောကြာဆိုင်မျက်နှာသည် ပြုံးလာ ၏။ သို့သော် သရော်ပြုံးဟု ထင်ပေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် နှုတ်ခမ်း ကလေးစူ၍ ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့နေ၏။

“တပတ်လောက် ကြာတာတောင် မြနန္ဒာဆီ တခေါက်မှ အလယ် မလာဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ လာချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နယ်စပ်ကို ခရီးထွက်နေ သေးတာနဲ့”

သူ မောင်ဝမ်းကွဲ စောကြာဆိုင်ရှေ့မှာမို့ ကျွန်တော်သည် စောမြ နန္ဒာကို ခပ်စိမ်းစိမ်းဟန်ဆောင်ရသည်။ တက္ကသိုလ်တုန်းကဆိုလျှင် ကျွန် တော်တို့နှစ်ယောက်၏ချစ်တင်းစကားကို အင်းလျားကန်ရေပြင်မှ လှိုင်း ကလေးတွေက ချောင်းမြောင်း၍ နားထောင်မြဲဖြစ်၏။ ကမ်းစပ်ကို တဖျပ် ဖျပ်လာ၍ရိုက်ခတ်ရင်း ဩဘာပေးတတ်သေး၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ယခုလို ဟန်ဆောင်ရသောဘဝကို အင်းလျားကန်မှ လှိုင်းကလေးတွေသာ သိလျှင် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မောကြပေလိမ့်မည်။

စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်အနားသို့ ကပ်လာ၏။ သူ့ကိုယ်မှ မွှေးပျံ့သော လာပင်ဒါအနံ့ကို ရပေ၏။

“ကိုဥက္ကာကို စကားပြောစရာ အများကြီးရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်လဲ ပြောစရာတွေ အများကြီး”

ကျွန်တော်က ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြောလိုက်တယ်။ စောမြနန္ဒာသည် စောကြာဆိုင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

“မြနန္ဒာဆီကို ဘယ်တော့လောက် လာနိုင်မလဲ”

“ကိုယ်က ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ကိုယ်တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သခင်မလေး အပြင်ကို ထွက်တော်မမူသေးဘူးလို့ အစောင့် တွေက ပြောလိုက်ရင် ကိုယ်ဘယ်လောက်တွေ့ချင် တွေ့ချင် တွေ့ခွင့်ရ မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ပွဲတော်မှ ယမုန်းတေးသံသည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ပြန့်လွင့်လာ ၏။ ပွဲခင်းဘက်မှ အသံပလံတို့သည် ကျွန်တော့်နားထဲတွင် မှင်စာတွေ ညည်းသံလို ဖြစ်နေပေသည်။

“အောင်မာ”

မြနန္ဒာက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည်။

“မြနန္ဒာကို သည်လိုစကားမျိုး ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ကဲ စောင် လဲပါလာတယ်။ သိပ်အချိန်ကြာကြာစကားပြောဘို့ အချိန်မရဘူး။ တော် တော်ကြာ ရိပ်မိသွားအုံးမယ်၊ ဘယ်မှာတဲသလဲ၊ အင်္ဂါနေ့ကျရင် ကားလွတ်

လိုက်မယ်။ အမတော်လဲ အဲဒီနေ့ကျရင် နှင်းပုလဲကိုသွားမှာ”

“ဈေးဟောင်းကွင်းနားက မင်္ဂလာရဋ္ဌသနပ်ဖက်ပွဲရုံမှာ”

ကျွန်တော်က ဦးခွန်သာ၏အမည်ကို မပြောဘဲ ချန်ထားလိုက်သည်။ ဦးခွန်သာအိမ်တွင် ကျွန်တော်တည်းခိုကြောင်း ပြောလိုက်ပြီးလျှင် မြနန္ဒာသည် လန့်သွားလိမ့်မည်ထင်၏။

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာကို ကြည့်ရင်း မချင့်မရဲဖြစ်မိ၏။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားတို့သည် နာကျင်လာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ငွေလရောင် ယိုစီးသည့်ညမှာ မြနန္ဒာနှင့်လက်တွဲ၍ လမ်းလျှောက်ချင်၏။ သူ၏လက်ဖဝါးနုထွေးထွေးကလေးများသည် မေတ္တာငွေ့ဖြင့် နွေးနေကြပေလိမ့်မည်။ သူ့၏သွယ်ပြောင်းသောကိုယ်ကလေးဖြင့် ကျွန်တော့်ဘေးတွင်မှီ၍ လိုက်ခဲ့စေချင်သည်။ စောမြနန္ဒာ၏ကိုယ်သည် ထိုအခါတွင် လည်းပျောင်းနွဲ့ညွတ်နွဲ့၍ နေပေလိမ့်မည်။ သူ့စိတ်သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျွန်တော့်မေတ္တာ ကွန်ယက်အတွင်းသို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေကို ရင်ဆိုင်ရစေတော့ ကျွန်တော် မမူတော့ပါ။ ပဒေသရာဇ်စော်ဘွားစနစ်ကို တိုက်ဖျက်ရာတွင် စောမြနန္ဒာသည် ရှမ်းပြည်သူတွေနှင့် အတူရှိသည်ဆိုလျှင် အားတက်ပါပြီ။

“ကဲလေ လာမယ် မဟုတ်လား၊ ကားလွှတ်လိုက်မယ်”

စောမြနန္ဒာက ပြောလိုက်တော့မှ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတို့သည် အဝေးသို့လွင့်သွားကြ၏။ စောကြာဆိုင်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း စီးကရက်ကို ဖွာနေပေသည်။

“ခေါ်ရင်လဲ လာရမယ့်သူပါ မြနန္ဒာ”

စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော့်လေသံကို ကျေနပ်ဟန်မတူပေ။ ရင်ညွန့်နားသို့လက်ကပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်သီးဆုပ်ကလေး ထောင်ပြ၏။ နေနှင့်အုံးဟု ကြိမ်းဝါးဟန် ရှိပေသည်။ လရောင်အောက်တွင် သူ့လက်မှ လက်စွပ်ကလေးသည် လက်ကနဲ ပြက်သွား၏။ ဘုရား. . . ဘုရား. . . ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ရွှေလက်စွပ်ကလေး မဟုတ်တော့ပါလား။

“ကဲ. . . သွားမယ်နော် ဟုတ်လား”

စောမြနန္ဒာနှင့်စောကြာဆိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်၍ ကားပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။ ကားကလေးသည် မီးနီကလေးဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ်ပြီး ညင်သာစွာ ထွက်သွားပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျစ်ကားရှေ့ခုံတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘာကိုမျှ သတိမထားတော့ပေ။ စောမြနန္ဒာက အမှတ်တမဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်သီးဆုပ်၍ပြခဲ့သော်လည်း သူ့မွေးနေ့တွင် ကျွန်တော်ပေးခဲ့သော ရွှေလက်စွပ်ကလေးကို မမြင်ရသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးသည် ယောက်ယက်ခတ်စပြုလာ၏။ ကျွန်တော့်လက်စွပ်ကို မဝတ်တော့ဘူးလို့ပြောတဲ့အဓိပ္ပါယ်ပေးလား။ ကျွန်တော်တို့ကားကလေးသည် မဲဇာမြို့ဘက်ဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ မဲဇာမြို့ဟောင်းဖြစ်၍ မင်္ဂလာရာဇ်နှင့်၆၂ မိုင်ခန့်ဝေးပေသည်။ ကားလမ်းဘေးတွင် အလှမ်း ၁၀၀ လောက်ရှိသော မြို့ရိုးပျက်ကြီးကို မြင်ရ၏။ မြို့ရိုးသည် ပြေပြေညွတ်ညွတ်ကျဆင်းလာသော ငွေလရောင်အောက်တွင် သဘက်ကြီးတကောင် အိပ်နေသလို ထင်ရသည်။ မြို့ရိုးတွင် ပေါက်နေသော ခြံနွယ်တို့သည် ဖုတ်သဘက်ကြီး၏အမွှေးအမျှင်ကြီးများနှင့်တူပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မဲဇာမြို့ရိုးကို ကြည့်ရင်း ကြက်သီးတွေဖျန်းကနဲ ထလာပေသည်။ ဤမြို့ရိုးကို မြန်မာပဒေသရာဇ်များ တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤမြို့ရိုးအောက်တွင် ရှမ်းပြည်သူပြည်သားတို့ ဘယ်နှစ်ယောက် အစတေးခံခဲ့ကြမည်ကို မသိပေ။

ပဒေသရာဇ်ကျွန်အဖြစ် အစတေးခံခဲ့ရတာ ကြာလှပါပြီကွယ်။ ဒီမြို့ရိုးကြီးကို ရွက်ထားရတာလဲ ပင်ပန်းလှပါတီ။ မြန်မာပဒေသရာဇ်တွေ လက်ထက်က ခုအချိန်အထိ ဒီမြို့ရိုးကြီးကို ထမ်းထားရတဲ့ဒို့ရဲ့ ၁၀၀ ကို ကိုယ်ချင်းစာကြဘို့ကောင်းပါတီ။ မြို့ရိုးအောက်မှ ဝိညာဉ်များသည် ညည်းညူလျက်ရှိ၏ဟု ထင်ရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အံ့ကိုကြိတ်မိသည်။ ဝိညာဉ်များ၏ညည်းတွားသံသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် လိပ်ခဲတင်းလင်း ဖြစ်နေရသော ဤမြနန္ဒာ၏လက်မှ လက်စွပ်ကို ဖုံးလွှမ်း၍ သွားပြန်သည်။

ဦးခွန်သာနှင့်စောနန်းကျင်တို့ကမူ ကျွန်တော့်ကို တလမ်းလုံး စကားမပြောကြပေ။ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာကြ၏။ သူတို့တတွေ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲဖြစ်လာစေပေသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်ကို သင်္ကာမကင်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကောင်းကြည့်နေကြပေမည်။

သို့သော် အမှောင်ထဲမှာမို့ မမြင်ရပေ။

(၄)

မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ပြန်ရောက်ပြီး ကြားရသောသတင်းမှာ စိတ်မချမ်းသာစရာဖြစ်ပေသည်။ မိုင်းကိုင်းနယ် လဲချား စော်ဘွားနယ်တို့မှ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဝင်များ အဖမ်းခံနေကြသည်။ သို့သော်လည်း ပြည်သူတို့၏တော်လှန်ရေးဒီရော်ဆိုသည်မှာ တားဆီး၍ ရကောင်းသောအရာမဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီရေတားဆီးသော ကေသရာဇာလိုရဲရင့်သူ ရစ်ချတ်ဘုရင်အကြောင်းကို သမိုင်းပုံပြင်တွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ရစ်ချတ်ဘုရင်၏ပုံပြင်ကို ယခုမှ ပြန်စဉ်းစားသောအခါတွင် ရယ်မောစရာကြီး ဖြစ်နေပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှမ်းပြည်၏ 'ကေသရာဇာလိုရဲရင့်သောဘုရင်များ'သည် ယခု ဒီရေကို တားဆီးရန် ကြံစည်ကြပြန်ပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ရှေ့တွင် စိုက်ထားသော ချယ်ရီပင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ချယ်ရီပွင့်ကလေးများသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ခရီးသွားရန် မြေပေါ်သို့ခုန်ဆင်းလာကြလေသည်။ သည်မောမြေမှ တောင်တန်းပြာကြီးများသည် ရှမ်းပြည်သူတို့၏ဘဝကို ငေးမောနေကြလေသည်။

“ဒီမှာဗျို၊ ကိုဥက္ကာ၊ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာရဋ္ဌရဲ့အခြေအနေကို သိချင်ရင်”

ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ဓာတ်ပုံတပုံကို ထိုးပြပေသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ မင်္ဂလာရဋ္ဌတွင် လူစီတန်းလှည့်လည်ပွဲတခုဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် အဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်သဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်မိပေသည်။ ဦးခွန်သာသည် ကျွန်တော့်ကို သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်နေပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ချုပ်ကလုပ်တဲ့ဆန္ဒပြပွဲများ မထင်မိဘူးလား”

“ဟုတ်ကော မဟုတ်ဖူးလား”

“မင်္ဂလာရဋ္ဌစော်ဘွားကလေးရဲ့ယောက်ဖတော်စောနောင်မွန်တို့ရဲ့လူတွေ ဦးစီးလုပ်တဲ့ဆန္ဒပြပွဲလေ၊ ကျုပ်တို့ ပဒေသရာဇ်တွေလဲ သိပ်အထင်မသေးနဲ့ဗျို၊ ပဒေသရာဇ်အာဏာကိုသာ မစွန့်ချင်တာ၊ နိုင်ငံရေးလုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ ခေတ်မီနေပြီ”

ဦးခွန်သာ ပြောသည့်အဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်တော်နားမလည်သေးပေ။

“ဘာဖြစ်လို့”

“ကြည့်လေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တလလောက်က သူတို့က ဆန္ဒပြပွဲတခု လုပ်တယ်လေ၊ ကြွေးကြော်သံတွေကတော့ စော်ဘွားများ ပဒေသရာဇ် အာဏာမစွန့်လွှတ်ရေးနဲ့ ပြည်မက ခွဲထွက်ရေးဘဲ”

“ဟာ. . . လူတွေကများလှချီလားဗျ၊ ဒီလူထုတွေက တကယ်ဘဲ ထောက်ခံသတဲ့လား”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျ၊ လူထုတွေက သေနတ်ကိုကြောက် လို့ အစည်းအဝေးတက်ရတာ၊ မများဘဲရှိပါ့မလား၊ ဘယ်လောက်ပါးသလဲ ဆိုတော့ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပြီး ဝေလိုက်သေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းကိုသာ ချမိပေသည်။ ဦးခွန်သာကမူ ပဒေသရာဇ်တို့၏ဖိနှိပ်ပုံတွေကို ပြောပြနေပေသည်။

“ဝမ်းနောင်ကသတင်းဆိုရင် တော်တော်ဝမ်းနည်းစရာကောင်း တယ်ဗျာ၊ ဝမ်းနောင်ဥက္ကဋ္ဌက ကျောင်းဆိုင်းတဲ့၊ အသက် ၇၀ကျော်ရှိဘိ၊ ဒီအဖိုးကြီးကို ဖမ်းသွားပြီး ထောင်ချထားတာ ခု အဖိုးကြီး ထောင်ထဲမှာ တင် ဆုံးသွားပြီလို့ ကြားတယ်”

ဦးခွန်သာသည် တက်ခေါက်လိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ မာကျော လှ၍ ကျွန်တော်ပင်လန့်သွားမိပေသည်။ သူ၏ထူထဲသော မျက်ခုံးများ သည် အလယ်တွင် ကုပ်ဝင်သွားပြီး မျက်မှောင်ပေါ်တွင် အဖုကြီးတွေ ထ၊လာပေသည်။ နေသွေ့၍ညိုမောင်းနေသော မျက်နှာပြင်ကြီးသည် နီ ရဲ၍လာပေသည်။

စောမြနန္ဒာအိမ်မှ ဆလွန်းကားအနက်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လာ၏။ ဪ. . . သည်နေ့ အင်္ဂါနေ့ မဟုတ်လား၊ သည်တော့မှ မဲဇာနယ်စပ်ပွဲတော်တုန်းက စောမြနန္ဒာနှင့်ချိန်ခဲ့သည်ကို သွား၍ အမှတ်ရမိသည်။ စောမြနန္ဒာနှင့်တွေ့ရပေဦးတော့မည်။

“ဟင်. . . စောနွဲ့ရဲ့ကားကြီးပါလား”

ဦးခွန်သာသည် အံ့ဩနေပေသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာလေသည်။

“စောခမ်းလုံးရဲ့အကိုတော်အကြီးဆုံးလေ”

ရမ်းဘာသာတွင် နွဲ့မှာ အကြီးဟူသောအဓိပ္ပါယ်ရ၍ လုံးမှာ အ ထွေးဟူသော အဓိပ္ပါယ်ရပေသည်။

“ဪ. . . ဪ. . . ကျွန်တော့်ဆီကို စောမြနန္ဒာက လွတ်

လိုက်တာ ထင်တယ်၊ မဲဇာမှာတွေ့တုန်းက သူတို့စုံအိမ်တော်ကို အလယ် လာပါအုံးလို့ မှာသွားဘူးတယ်”

ကျွန်တော်က ဦးခွန်သာကို မယောင်မလည်ပင် ဖြေရှင်းပြရပေ သည်။ ဦးခွန်သာအထင်လွဲမည်ကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိပေသည်။ ကျွန် တော်သည် ကျွန်တော်နှင့်စောမြန်နွာတို့၏ဇာတ်လမ်းကို ဦးခွန်သာအား အသိမပေးခဲ့ပေ။ ဦးခွန်သာကလည်း ကျွန်တော်နှင့်စောမြန်နွာမှာ တက္က -သိုလ်တွင် တွေ့ကြ၍ အသိအကျွမ်းမျှသာဟု အောက်မေ့ဟန်ရှိပေသည်။

ဦးခွန်သာသည် စောနွဲ့၏ကားကြီးကိုတလှည့် ကျွန်တော့်ကို တ လှည့်ကြည့်နေပေသည်။ နားမလည်သည့်သဘော ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေ မည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မလုံမလဲဖြစ်မိပေသည်။ မဲဇာပွဲတော်က အပြန် ဂျစ်ကားပေါ်တုန်းကလည်း ဦးခွန်သာနှင့်စောနန်းကျင်တို့၏မျက် လုံးများကို ရင်မဆိုင်ရဲအောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ယခု ကျွန်တော်သည် ဦးခွန်သာ၏ရှေ့မှောက်တွင် ကျောင်းသားသူငယ်လို ဖြစ်ရပြန်ပေပြီ။ ဦး ခွန်သာ၏မျက်လုံးများတွင် မသင်္ကာသောအရိပ်အရောင်တို့ ယှက်သန်း နေပေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။

“ကျွန်တော် လိုက်သွားအုံးမှထင်တယ် ဦးခွန်သာ၊ လာခေါ်လို့မှ မလိုက်ဖူးဆိုရင်လဲ အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့မှ ဦးခွန်သာသည် ကျွန်တော့်ကို ပြန်၍ အားတုံ့အားနာကြီး ဖြစ်သွားဟန် ရှိသည်။

“အို. . . သွားပါ. . . သွားပါ၊ တမင်လာခေါ်တာကို မသွားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ပီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း ရန်သူ တွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပဒေသရာဇ်စနစ်သာ ကျွန်တော်တို့ရန်သူမဟုတ်လား။”

ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်ကို ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပြောပေသည်။

ကားသည် မင်္ဂလာရတနာမြို့လယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာပေ သည်။ ဈေးနေ့ဖြစ်၍ မင်္ဂလာရတနာသည် ပရွက်အုံလို လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေ သည်။ ဈေးဝယ် ရှမ်းအမျိုးသမီးများသည် လမ်းဘေးတွင် တို့ဟူးချဉ်သုပ် ကို စားနေကြပေသည်။ ကြီးမားလှသော ခမောက်ကြီးများအောက်တွင် သူတို့မျက်နှာတဝက်သည် အမှောင်တဝက် အလင်းတဝက်ဖြစ်၏။ ဝါး ခမောက်ကွယ်ထားသဖြင့် သူတို့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မမြင်ရပေ။ မမြင်ရသည်ကမှ ပိုကောင်းပေလိမ့်မည်။ သူတို့မျက်လုံးများသည် ကျွန်

တော့ကို လျှောင်ပြောင်နေကြပေမည်။ ကျွန်တော်လာသောကိစ္စမှာ ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးကိစ္စဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်တော်ပဒေသရာဇ်၏မှန်ကားကြီးပေါ်တွင် တငြိမ်ငြိမ်လိုက်ပါနေရပြန်ပေပြီ။ မထူးဆန်းပေဘူးလား။

ကျွန်တော်သည် သားရေကြော်၊ တို့ဟူး၊ မုန်ညှင်းချဉ်၊ ပဲပုပ်တို့ကို စားရသော ရှမ်းပြည်သူတို့၏ဘဝကို ကရုဏာသက်မိ၏။ တောင်ရိုးတွင် စူးထိုး၍ စိုက်ရသော ရှမ်းလယ်သမားတို့ကို ခင်တွယ်ပါ၏။ ဝေးလံသောတောင်ရိုးမှ မင်္ဂလာရဋ္ဌဈေးသို့လာ၍ သနပ်ဖိုကို ထမ်းကာ လက်လီရောင်းရသောရှမ်းတောင်သူသမားတို့ကို သနားပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ပရဂျက်ကို စွန့်ခွာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တက္ကသိုလ်စာသင်ခန်းများတွင်၎င်း၊ အင်းလျားကန်ဘောင်ရိုးတွင်၎င်း၊ ကျောင်းဆောင်များတွင်၎င်း ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေများသည် ရှမ်းပြည်၏သဘာဝအလှကို ကျွန်တော့်အား မေးမြန်းတတ်ကြပေသည်။

သူတို့သည် ရှမ်းပြည်ကို အဝေးမှ ကြည့်၍ စိတ်ဝမ်းကြည်နူးတတ်ကြသည်။ ရေပူစမ်းများတို့တွင် အေးအေးလူလူ ရေချိုးချင်ကြသည်။ ရှမ်းပျိုဖြူတို့၏နီမို့မို့ပါးအိုကလေးများကို ချယ်ရီပန်းနှင့်လည်း နှိုင်းတတ်ကြသည်။ ရှမ်းပြည်မှ သဇင်ပန်းကို ဖက်စိမ်းကတော့ဖြင့်ထည့်ကာ ချစ်သူတို့ထံ လက်ဆောင်ပါးလိုကြပေသည်။

“ခင်ဗျား ထင်သလို ချယ်ရီပန်း၊ ရေတံခွန်စိမ့်စိမ့်တွေ သဇင်ပန်းတွေ ပေါတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ရှမ်းပြည်သူတွေဟာ ချယ်ရီပန်းတွေကို ကြည့်ပီး မကြည်နူးနိုင်ကြဘူး၊ စမ်းချောင်းတွေထဲမှာလဲ ရွှေငါးကလေးတွေလို ကူးခတ်မနေအားကြပါဘူး။ ချစ်သူကို ပေးဘို့ သဇင်ပန်းခူးဘို့လဲ အချိန်မရကြပါဘူး။”

ကျွန်တော်က သူတို့မေးလာတိုင်း ဤအဖြေကို ထပ်တလဲလဲပေးရပေသည်။ ရှမ်းပြည်သူတို့၏သဘာဝအလှ၊ သဘာဝဥစ္စာတွေကို ရှမ်းပြည်သူတို့ ဘယ်အခါကျမှ ခံစားနိုင်ကြပါလိမ့်။

ကားသည် တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ တက်လာ၏။ ထိုရပ်ကွက်မှာ ဟော်ကုန်းဖြစ်လေသည်။ စော်ဘွားနှင့်တကွ ဆွေတော်ရှစ်သောင်းမျိုးတော်ပေါင်းတို့သည် ဤရပ်ကွက်မှာပင် နေကြသည်။ ဟော်ကုန်းသို့ မော့၍ တက်သွားသော ကတ္တရာစေးလမ်းသည် ယူကလစ်တပ်ရနဲ့သင်းနေ၏။ မြင့်ကျိုင်းသော ပိုင်းပင်တို့သည် မတ်မတ်ရပ်နေကြ၏။ သူတို့ကို

ကြည့်ရသည်မှာ ကုန်ကြွေးသော မိန်းမပျိုနှင့်တူပေသည်။

ဟော်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကားသည် ခြံဝင်းတခုထဲ သို့ ချိုးဝင်လာပေသည်။

စောနောင်မွန် အမ်-အေ(ကင်းတပ်)ဟု ရေးထားသော ကြေးဝါ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ခြံဝတွင် ဆွဲထား၏။ ရှမ်းပုလိပ်တဦးသည် သေနတ် ထမ်း၍ ဆိုင်းဘုတ်ကို မော့ကြည့်နေပေသည်။

အိမ်မှာ တထပ်တိုက်ဖြစ်၏။ ပေါ်တီကိုတွင် အိုင်ဘီနွယ်များတက် နေ၏။ တတိုက်လုံး မှန်တံခါးတွေ အပြည့်တပ်ထား၍ တိုက်ရှေ့ဆင်ဝင် တွင် လခြမ်းတိုက်ခင်းကို ကွေ့ပတ်ကာ ကားလမ်းဖောက်ထား၏။ သစ္စာ ပန်း၊ ဗုဒ္ဓသရဏပန်း၊ ဇော်မွှားပန်း၊ ဒေလီယာပန်းများသည် လေသွေးသ ဖြင့် လှုပ်ရမ်းနေကြလေသည်။ သခင်မလေးထံသို့ရောက်လာသော အည ကြတစ်မီးတရံဆန် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ တီးတိုးစကား ဆိုကြခြင်းဖြစ် ပေမည်။

ဒရိုင်ဘာက ဆင်း၍ ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်လိုက်သည်။ ရှမ်းအစေ ခံမတယောက် ပေါ်လာကာ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခန်းဆီ သို့ ခေါ်သွားပေသည်။ နံရံပေါ်တွင် သမင်ချိုများကို ချိတ်ထား၏။ ခါး လည်လောက်မြင့်သော ဂရန်းဒစ်ရေဒီယိုဂရမ်ကြီးကို ကျားသစ်ရေချုပ်၍ စွပ်ထားပေသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် တူရကီမွေးပွကော်ဇောကြီးကို ခင်းထား ၏။ ကော်ဇောပေါ်တွင် တောလိုက်မုဆိုးသည် ဇနီးသားကောင်နောက် သို့ ထက်ကြပ်လိုက်နေပုံကို ရေးခြယ်ထားပေသည်။

စောမြနန္ဒာသည် ထမင်းစားခန်းဘက်မှ ကူးလာပေသည်။ ကန့် လန့်ကာသည် လှုပ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နေကြာပန်းရုံကြီး လေတိုး၍လှုပ် နေသလို ဖြစ်ပေသည်။

“ဆောရီး... ကိုဥက္ကာ၊ စောင့်ရတာ တော်တော်ကြာသွားသ လား။”

စောမြနန္ဒာက အနားတွင် ဒရိုင်ဘာရပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်မီးတရံဆန်လိုပင် နှုတ်ဆက်ပေသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် သခင်မလေး ကျွန်တော့်အနားရောက်တော့မှ ထွက်သွားသည်။

“စောင့်လိုက်ရတာ မြနန္ဒာရယ်”

ကျွန်တော်က ခါတိုင်းလို အလွမ်းသယ်လိုက်ချင်၏။ နှစ်ကိုယ်

ကြားစကားတွေ ပြောချင်လှ၏။ စောမြနန္ဒာ၏ပန်းသွေးကြွနေသော ပါးကလေးကို ငုံ့၍ နမ်းလိုက်ချင်၏။

“ရှူး . . . ရှူး . . . တိုးတိုး . . . တိုးတိုး . . . ”

စောမြနန္ဒာက လက်ညှိုးကလေးကို ပါးစပ်တွင်ကပ်၍ သတိပေးသည်။

“အမတော်က သူ့လူယုံတော်ကို ထားခဲ့တယ်။ တော်တော်ကြာ သိသွားရင် မကောင်းဘူး။ ခုလို ခေါ်တွေ့တာတောင် လွန်လှပီ။ အပြင် ထွက်လို့ မဖြစ်သေးလို့”

စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်အနီးရှိ ဘေးချင်းယှဉ် ချထားသော ဆိုဖာအစိမ်းကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ခုလို နီးနီးကပ်ကပ်မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပေပြီ။ စောမြနန္ဒာသည် အပြာနုရောင်တွင် စပယ်ရိုးကလေးတွေ စိပ်စိပ်ခတ်ထားသော ရှိဘီယာအကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ထားပြီး အပြာပေါ်တွင် နန္ဒင်းမကင်းကွက် ဖေါ်ထားသော ဇင်းမယ်လုံချည်ကို ဝတ်ထားပေသည်။ ကျွန်တော့်အထင်တွင် စောမြနန္ဒာသည် မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ ရောက်မှပင် ပို၍ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် နောက်သို့မိုး၍ ခပ်လျော့လျော့ကလေး ထိုင်နေသည့်စောမြနန္ဒာကို ကြည့်ရသည်မှာ ပိုးသားကို ပုံထားသည်နှင့်ပင် တူတော့သည်။

“နေလိုတော့ ကောင်းပီမူတ်လား”

ကျွန်တော်က ဆိုဖာလက်တင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့်စောမြနန္ဒာ၏နုထွေးသောလက်ချောင်းတွေဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ပေးသည့် ရွှေလက်စွပ်ကလေး မရှိတော့ပြီ။ စောမြနန္ဒာ၏လက်သူကြွယ်တွင် ပလက်တီနီကွင်း၍ထားသောမြလက်စွပ်ကလေးကို ဝတ်ထားပေသည်။ စောမြနန္ဒာ၏လက်သည် မြနှင့်မှ ထိုက်ပေမည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါတွေထားပါအုံး၊ မောင် ဟိုအလုပ်တွေ ခုထက် ထိလုပ်တုန်းပဲလား၊ ခုမင်္ဂလာရဋ္ဌကို ဒီကိစ္စနဲ့လာတာ မူတ်လား”

စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော့်နိုင်ငံရေးကို မေးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ စောမြနန္ဒာ၏အမြင်တွင် ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းသည် ရာဇဝတ်မှုကြီးဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဪ . . . လက်စသတ်တော့ မြနန္ဒာက ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးသို့ ခေါ်တာကိုး”

“မဟုတ်ဘူး မောင်. . . နောက်မနေနဲ့၊ မောင်ဟာ မြန်နွာဘက်ကိုလဲ ကြည့်သင်ပါတယ်။ မောင်တော်၊ အမတော်၊ အကိုတော်တွေကို တောင် ထုံမစဉ်းစားခဲ့ဘဲ မောင့်ကို ယုံခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခုတော့ မောင်ဟာ ရန်ကုန်တွင် အားမရသေးဘဲနဲ့ မင်္ဂလာရဋ္ဌနယ်ထဲကိုတောင် ရောက်လာပီ။ မြန်နွာလဲ ဒီလောက် ခေတ်နောက်ကျတဲ့မိန်းခလေးတယောက် မဟုတ်ပါဘူးမောင်။ အာဏာတွေ အခွင့်အရေးတွေ မက်မောလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့. . . ”

အစေခံမသည် နို့နှင့်သစ်သီးဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ငွေလင်ပန်းနှင့် လာချပေးသည်။

“မြန်နွာဟာ မောင့်ချစ်သူပါ။ မင်္ဂလာရဋ္ဌမှာ မောင်တို့လုပ်ငန်း လုပ်ချင်တယ်ထားအုံး၊ မောင်ကိုယ်တိုင် လာဘို့မကောင်းပါဘူး။ ဒီအထဲမှာ မြန်နွာတို့ကိစ္စကို အမတော်သိသွားရင် မြန်နွာတော့ ဒုက္ခ”

စောမြန်နွာ၏မျက်နှာကလေးသည် ညှိုးငယ်နေ၏။ နေထိသော ပန်းကလေးနှင့်ပင် နှိုင်းရမည်လား မသိပေ။

“အချစ်ဟာ လောင်းတမ်းကစားတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးမြန်နွာ။ အရော်အစားနဲ့ချည်းဘဲ နေရာတကာ တွက်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့မောင့်အချစ်ဟာ တခြားစီပါ”

“မောင်ဟာ ဗမာတွေဘက်ကို ပင်းနေတာဘဲ”

သည်စကားမျိုးကို မြန်နွာ ဘယ်တော့မှ ပြောမည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ ကျွန်တော့်အဘို့ ကောင်းကင်ပြာထဲမှ မိုးကြိုးသံပင်ဖြစ်ပေသည်။ သူ့အကိုတော် မောင်တော် အမတော်တို့ထံမှ သည်စကားမျိုးကို ကြားရလျှင် ကျွန်တော်နဲ့မမှ မအံ့ဩပါ။ တက္ကသိုလ်တုန်းက ရန်ကုန်တွင် ပျော်လှချေရဲ့ဟုဆိုသော မြန်နွာသည် ယခုတော့ ဗမာတွေဘက်ကို ပင်းသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲပြန်ပေပြီ။ စောမြန်နွာသည် သည်မျှလောက် ကြီးကျယ်သည့်ပြဿနာကိုပင် ပြောတတ်နေပါပေါ့လား။

ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းစော်ဘွားများထဲတွင် ဗမာကို မုန်းသည်သည် စော်ဘွားတွေ အတော်များများ ခပ်များများ ရှိပေသည်။ တချို့မှာ ပြည်မအစိုးရခေါင်းဆောင်တွေကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗမာတမျိုးလုံးကို မုန်းလာကြခြင်းဖြစ်၏။ မကျေနပ်မှုမီးပွားကလေးသည် ခွဲထွက်ရေးမီးကို မွေးခဲ့ပေသည်။ သို့နှင့်ခွဲထွက်ရေးပြဿနာသည် ရှိုးသားသော ရှမ်းပြည်သူ့အစိတ်

အပိုင်းများကြားတွင် တောမီးလို ပြန့်နှံ့လာပေသည်။ မင်္ဂလာရဋ္ဌရှိကျွန် တော်တို့အဖွဲ့ချုပ်မှ စောနန်းကျင်လို ခေါင်းဆောင်မျိုးပင်လျှင် ခွဲထွက် ရေးပြဿနာတွင် နစ်မြုပ်၍ လမ်းစပျောက်နေကြပေသည်။ တချို့စော် ဘွားများကမူ ပြည်မအစိုးရခေါင်းဆောင်တွေထံတွင် မှီခိုနေလိုကြသည်။ သူတို့သည် ပြည်မခေါင်းဆောင်တို့နှင့် ပလဲနံပသင့်၏။ ခွဲရေးနှင့်တွဲရေး ကြားနှင့်ဘယ်ဘက်ကိုမှ မလိုက်ဝံ့ဘဲ ဗျာများနေကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

“တချို့ လူတွေက ရှမ်းပြည်ဟာ သယံဇာတပစ္စည်းတွေနဲ့ကြွယ်ဝ တယ်။ ဒါကို ဗမာတွေက လက်ဝါးကြီးအုပ်လိမ့်မယ်လို့ ရှိုးရှိုးသားသားထင် နေကြတယ်။ အမှန်ကတော့ စော်ဘွားတွေက ရိုက်သွင်းလို့ပေါ့ဗျာ”

ဦးခွန်သာ၏စကားများသည် နားထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြပေသည်။ ပဒေသရာဇ်နွယ်စောမြနန္ဒာကိုယ်တိုင် ယခုကျွန်တော့်ကို ပြောနေပေပြီ။

“မဟုတ်ဘူး မြနန္ဒာ၊ မဟုတ်ဘူး။ မြနန္ဒာနဲ့မောင်ဟာ ဒီလိုနဲ့ တ ဖြည်းဖြည်း ချောက်ကမ္ဘားတဖက်စီကို ရောက်နေကြဘိ။ ရှမ်းဘက်ပင်း တယ်၊ ဗမာဘက်လိုက်တယ်ဆိုတာဟာ မရှိသင့်ပါဘူး။ ရှမ်းနဲ့ဗမာဟာ တ ရေထဲတမြေထဲ တပြည်ထဲသားတွေပါ မြနန္ဒာ။ ရှမ်းလူထုဟာ လွတ်လပ် ရေးကို မြတ်နိုးသလို ဗမာလူထုဟာလဲ လွတ်လပ်ရေးကို မြတ်နိုးတာပါဘဲ။ အချို့ဗမာနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တွေက ရှမ်းလူထုကို အထင်သေးပေမယ့် ဗမာလူထုတွေဟာ ဒီမဟုတ်ပါဘူး။ ရှမ်းလူထုတွေ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို မကြိုက်သလို ဗမာလူထုတွေဟာလဲ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို မကြိုက်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့်မို့ ပဒေသရာဇ်စနစ် ဖျက်သိမ်းရေးလို့ ဝိုင်းအော်ပေး နေကြတာပေါ့”

စောမြနန္ဒာ၏မျက်နှာကလေးသည် နှင်းဆီရည်လောင်းသလို နီ ရဲနေပေသည်။ မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် စောမြနန္ဒာသည် ဗမာကို ဆန့်ကျင်ပြောတတ်လာပေသည်။

ဗမာပြည်မှာ အရေးပိုင်လုပ်သွားတဲ့မောရစွကောလစွက ရှမ်း ပြည်ပဒေသရာဇ်တွေကို “နေဝင်ဘုရင်များ”ရယ်လို့ ခေါ်ခဲ့ဘူးတယ်။ နေ မဝင်ဘူးဆိုတဲ့ ဗြိတိသျှအင်ပါယာကြီးတောင် အာရှမှာ ပြိုကွဲပျက်စီးပါဘိ မြနန္ဒာ။ မောင်တို့ရှမ်းပြည်ပဒေသရာဇ်တွေအဖို့တော့ ပြောစရာမရှိဘူးပေါ့။ သူတို့ဟာ နေဝင်ချိန်ကို ရောက်ကြပါဘိ”

စောမြနန္ဒာသည် အပြုံးတဝက်ကို ပြုံးပြပေသည်။ သူ့အပြုံးသည်

ကျွန်တော့်ကို လျှောင့်ပြိုးလေသလား။ သူတို့၏ဘုရားသခင်ပေးသော အာဏာကို မပြိုပျက်ဘူးဟူသောယုံကြည်ချက်ဖြင့် ပြီးခြင်းပေဘဲလား။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာနှင့်သည်လိုစကား မျိုးတွေကို မပြောချင်ပေ။ ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာ၏မျက်လုံးကလေး များ ကြယ်ပွင့်လိုလက်ပုံ၊ နှုတ်ခမ်းကလေးများက ကြာပဒံနှင့်တူပုံ၊ ပါးမို့ ကလေးများက နှင်းဆီပွင့်ဖတ်နှင့်တူပုံ၊ အကြောကလေးများ စိမ်းဖန်နေ ကြပုံတို့ကိုသာ ကျွန်တော်ပြောချင်ပေသည်။ စောမြနန္ဒာကို ကျွန်တော် သည် ချစ်သူတယောက်အနေဖြင့်သာ တွေ့လိုပေသည်။

“မောင်တို့လို ရှမ်းတွေကြောင့် ခက်တယ်”

စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ သနားသလို ညည်းနေပေ သည်။

“မခက်နဲ့ . . . မြနန္ဒာရေ . . . မခက်နဲ့၊ မောင်တို့ကတော့ ရှမ်းဟာ ဗမာဘဲ၊ ဗမာဟာ ရှမ်းဘဲ၊ ဒီပြည်သူတွေကြောင့် လွတ်လပ်ရေးရလာခဲ့ တာ။ ဒီတော့ ဒီပြည်သူတွေ လက်တွဲနေရေးအတွက် မောင်တို့လုပ်ရလိမ့် မယ်”

“မောင်တို့ဟာ ရွှေစာရံသမိုင်းကိုများ အမှတ်မရတော့လား”

ရွှေစာရံသမိုင်းဆိုသည်မှာ စောမွန်လှဇာတ်လမ်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ရွှေစာရံဇာတ်လမ်းသည် သူတို့၏ဗမာမုန်းတီးရေးလှုံ့ဆော် မှုတွင် ထင်ရှားသော သက်သေတရပ် ဖြစ်လာရပြန်ပေသည်။

“ဟုတ်တယ် မြနန္ဒာ၊ ဒါဟာ မောင်တို့ကိုယ်တိုင် မတွေ့ရတဲ့ဇာတ် လမ်းတွေ၊ ပီးတော့ ဗမာပြည်သူတွေဟာလဲ ပဒေသရာဇ်ဆိုရင် ရှမ်းဖြစ် ဖြစ်၊ ဗမာဖြစ်ဖြစ် မလိုလားကြတော့ပါဘူး။ ရွှေစာရံသမိုင်းဟာလဲ ရှမ်း တွေရဲ့စိတ်ကို နာကျည်းစေသလို သို့ဟန်ဘွားဟာလဲ ဗမာတွေကို သွေး ကြွစေခဲ့ဒါပါပဲ။ ဒါတွေဟာ ဟိုခေတ်ဟောင်းက မြန်မာပဒေသရာဇ်တွေ ရှမ်းပဒေသရာဇ်တွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေပါ။ ဒါတွေကို မောင်တို့ခေတ် မိတဲ့လူတွေက ပြန်လှုံ့ဆော်နေဘို့ မကောင်းပါဘူး။ ခုချိန်ဟာ ရှမ်းနဲ့ဗမာ သွေးကွဲနေတဲ့အချိန် မဟုတ်ပါဘူး။ တမျိုးသားလုံး စည်းရုံးသင့်ပါဘီ။ ကဲ ပါလေ ဒါတွေ ထားပါတော့၊ မြနန္ဒာ ဘယ်တော့လောက် ကျောင်းပြန်လာ မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

ကျွန်တော်က စကားကို လမ်းပြောင်းပေးရပါသည်။ ချစ်သူလို

နေချင်ပေသေးသည်။

“ဒီနှစ်တော့ ပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဖူး။ ဆရာဝန်က ကောင်းကောင်း အနားယူရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ခုတော့ တော်တော်နေကောင်း သွားပါဘိ”

ကျွန်တော်သည် ဟော်ကုန်းကလေးပေါ်မှ စီးကြည့်လိုက်မိသည်။ အနိမ့်ပိုင်းတွင် သစ်သားအိမ်ကလေးတဆောင်ကို မြင်ရပေသည်။ အသက် ၃၀ခန့် အဝတ်နက်ဝတ်ထားသော မိန်းမတယောက်သည် စင်္ကြံတွင် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်၍ လမ်းလျှောက်နေ၏။ မဲဇာပွဲတော်တွင် ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သော မှော်ဆရာမဖြစ်ပေသည်။ မှော်ဆရာမကို ဟော်ကုန်း၌ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့က အိမ်တဆောင် မီးတပြောင်ဖြင့် ထားကြသည်။

ကစားပိုင်းများတွင် အတိတ်ပေးသော မှော်ဆရာမသည် ဟော်ကုန်းသို့ရောက်နေပါကလား။

“ဗေဒင် မှန်တယ်၊ မေးကြည့်ပါလား။”

စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော့်အကဲကို ကြည့်၍ ပြောပေသည်။ ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်လေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် ဘိနပ်အနီကလေးကို စီးထား၏။ ဝါရွှေသော သူ့အသားနှင့်ဘိနပ်အနီရောင်သည် ပဏာရနေပေသည်။ သူ့ခြေချောင်းကလေးများသည် စုစည်းထားသော ပန်းငုံများလို သဲကြိုးကြားမှ ထိုးထွက်နေကြ၏။ သူ့ခြေထောက်သည် ပါရှင်းကော်ဇောပေါ်ရှိ ဇဏီသားကောင်ကို ဖိနင်းထားသည်။ ကျွန်တော်ပင် သားကောင် ဖြစ်နေလေပြီလား။

ကျွန်တော်သည် လက်စွပ်အကြောင်းကို မေးချင်၏။ စောမြနန္ဒာ ကျွန်တော့်လက်ဆောင်လက်စွပ်ကလေးကို မဝတ်ဘဲနေခြင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ငြင်းပယ်သည့်အဓိပ္ပာယ်ပေးလားဟု စဉ်းစားမိသည်။

အပြင်မှ ကားတစီး ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသံ ကြားရသည်။ ခဏကြာသော် တံခါးဝမှ ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသည်။ အစေခံမနမ့်မို့သည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်ရော စောမြနန္ဒာပါ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဆရာဝန်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသော မျက်နှာဖြူတယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ မေဂျာပက်တာဆန်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အသက် ၃၀ကျော်လောက်မျှသာ ရှိသေး၏။ မျက်လုံးများသည် မှိုင်းညို၍ နေပေသည်။ မေဂျာပက်

တာဆန်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ ခွင့်တောင်းပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော်နှင့်မေဂျာပက်တာဆန် ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဪ... မစ္စတာဥက္ကာက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရှမ်းကျောင်း သားများအသင်းဥက္ကဋ္ဌကိုး၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်။ ကြိုးစား ကြပါ။ ဒါပေမယ့် သတိထားလဲလုပ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ အနီတွေ ထိုးဖောက်နေတယ်”

သာသနာပြုအဖွဲ့နှင့်ပါလာသူ ဆရာဝန်က နိုင်ငံရေးစကားပြောပေသည်။ မေဂျာပက်တာဆန်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်က စစ်တပ်ဆရာဝန်အဖြစ် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် ရှမ်းပြည်ရှိ အမေရိကန်သာသနာပြုအဖွဲ့နှင့်အတူ ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်း၍နေပေသည်။ မေဂျာပက်တာဆန်၏အကြောင်းကို ဦးခွန်သာက နောင်တွင် ကျွန်တော့်အား ပြောပြပေသည်။ မေဂျာပက်တာဆန်သည် တခါတရံ ယိုးဒယားဘက်သို့ ၎င်း၊ စင်ကာပူသို့၎င်း၊ တလနှစ်လကြာမျှ ထွက်သွားတတ်သည်ဟုဆိုပေသည်။ တကယ်ပင် ယိုးဒယားသို့ သွားလေသလား၊ ယိုးဒယားသို့သွားသည်ထားဦး၊ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ပါလေရဲ့လား၊ ဘုရားသခင်မှသာ သိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်ပါသည်။

“ကိုဥက္ကာ ခဏနေအုံးနော်... မြနန္ဒာ စတက်ပရိုမိုက်စင်ထိုး နေရသေးလို့”

မေဂျာပက်တာဆန်ကို စောမြနန္ဒာက စာကြည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်သွားပေသည်။ သူတို့အခန်းဘက်ဆီမှ စကားပြောသံ၊ စောမြနန္ဒာ၏မပွင့်တပွင့်ရယ်မောသံတို့သည် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြပေသည်။ စောမြနန္ဒာနှင့်မေဂျာပက်တာဆန်တို့မှာ ရင်းနှီးလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိပေသည်။ အနောက်တိုင်းသားနှင့်အနောက်တိုင်းဆန်လိုသော အရှေ့တိုင်းသူဖြစ်နေ၍လားတော့ မပြောတတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် မေဂျာပက်တာဆန်နှင့်ကြာကြာ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်၊ စောမြနန္ဒာ၏စံအိမ်တော်မှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားလိုက်ချင်ပေသည်။ ကြာကြာထိုင်မိလျှင် မေဂျာပက်တာဆန်သည် သူနှင့်ဘာမျှမပတ်သက်သောကိစ္စတွေကို ပြောလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ သဝန်တို့သည် ဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုကြပါစေတော့၊ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းရင်း

နီးနီး ဆက်ဆံသည်ကို မကြည့်ချင်ပေ။

ခဏကြာသောအခါ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာကြ၏။ စောမြနန္ဒာသည် ဘယ်ဘက်အင်္ကျီလက်ကို ပင့်၍တင်ထားပေသည်။

“ပြန်အုံးမယ် မြနန္ဒာ”

ကျွန်တော်က အနားသို့ရောက်လာလျှင် လာချင်းပြောလိုက်သည်။

“အို ပြန်တော့မလား၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက် ကြာအုံးမလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူး ကိစ္စပီးလျှင်ပီးချင်း ပြန်မှာဘဲ”

မေဂျာပက်တာဆန်သည် စားပွဲပေါ်တွင် နမ့်မိုချလာသောရေ နွေးနှင့်ရေအေးစပ်ထားသော ကြောရေသုတ်ဖလုံထဲသို့ လက်နှိုက်၍ဆေးရင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေပေသည်။

“မပြန်ခင် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြအုံးစို့လေ။ ဒီအတွင်း အမတော်တို့လဲ ယိုးဒယားဘက် သွားလိမ့်အုံးမယ်”

ကျွန်တော်သည် မေဂျာပက်တာဆန်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာ၏။ စောမြနန္ဒာက သူ့ကားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လိုက်၍ပို့ခိုင်းပေသည်။ စံအိမ်တော်အတွက် ရှမ်းပုလိပ်က တံခါးဖွင့်ပေးသောအခါတွင် အနောက်တိုင်းတေးသံသည် စံအိမ်တော်ထဲမှာ ပြန့်လွင့်၍လာ၏။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲတွင် စောမြနန္ဒာသည် မေဂျာပက်တာဆန်၏ရင်ခွင်တွင် ပါးအပ်တာ တငြိမ့်ငြိမ့်ကနေသည်ကို မြင်ယောင်နေပေသည်။

(၅)

ဂျုံခင်းများသည် ရွှေရောင်မှည့်၍ လာကြပေသည်။ လိမ္မော်ပင်များတွင် ရွှေဝါသီးများ ဝင်းနေပေသည်။ ပူနွေးသောနေရောင်ခြည်သည် အရှေ့တောင်တန်းပြာပေါ်မှ ပြေလျော့၍ ကျလာကြ၏။ ချိုင့်ဝှမ်းများထဲမှ မီးခိုးတို့သည် ကွဲလှလှ နှင်းတွေနှင့်ရစ်ထွေးရစ်ထွေးကာ အထက်သို့ လွင့်လာကြသည်။ ရှမ်းတောင်သူတို့ စူးထိုးစိုက်ရန် တောမီးရှို့နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သနပ်ဖက်ပို အသေးကလေးများကို ကျော်တွင်ပိုးထားကြသော ဈေးသည်များသည် တောင်ခါးပန်းမှ တရွေ့ရွေ့တက်လာကြပေသည်။ အစာကို ချီပိုးလာကြသော ပရွက်ကလေးများနှင့်တူပေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ဦးခွန်သာတို့ မင်္ဂလာရဋ္ဌမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ ဆယ်ရက်ခန့် ရှိပေပြီ။ သည်အတွင်း ကျွန်တော်သည် ကွဲကွာနေသော ရှမ်းလူထု၏မေတ္တာငွေကို ခိုလှုံခဲ့ရပါ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် နွေးထွေး၍လာ၏။ တက်ကြွ၍လာ၏။ သူတို့တတွေ ထွက်ရပ်လမ်းရှာ၍ မတွေ့သည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်ရင်သည် နာ၍လာပါ၏။ မြို့စားခွန်မှူးအိမ်ရောက်လာလျှင် သူတို့တတွေသည် ပြားပြားဝပ်မျှ ကြိုဆိုကြရ၏။ ရှမ်းပုလိပ်တွေကို မြင်လျှင် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှမ်းလူထုသည် နှင်းတောထဲတွင် လမ်းစပျောက်နေသူနှင့်တူပေသည်။ ကျွန်တော်တို့တတွေက ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့တွေ ရွာစဉ်လျှောက်၍ ဖွဲ့သောအခါ စိတ်သွားသလောက် ကိုယ်မပါနိုင်ကြရှာပေ။ ရှမ်းပုလိပ်များနှင့်စော်ဘွားဘက်တော်သားများကို ကြောက်နေကြရပေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့တတွေနှင့်တွေ့တိုင်း စောမြန်နွာနှင့်ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးသည့်အဖြစ်ကို တွေး၍ မလုံမလဲဖြစ်မိပေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ကို ကာယကံမြောက်သစ္စာဖောက်နေပြီလားဟုလည်း တွေးမိသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်နှင့်စောမြန်နွာသည် ဆန့်ကျင်ဘက်များဖြစ်ကြ၏။ သည်ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို ဘယ်လိုပေါင်းစပ်ပေးရမည်ကို ကျွန်တော်မစဉ်းစားတတ်ပေ။

ဦးခွန်သာ၏မျက်လုံးသည် ကျွန်တော့်ကို အလစ်မပေးပေ။ စောမြန်နွာတို့စံအိမ်တော်မှ ပြန်လာကတည်းက ဦးခွန်သာ၏မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်းစောင့်ကြပ်နေကြပေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မသင်္ကာသည့်အရိပ်အယောင်တွေသာ လွှမ်းမိုးနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ ဦးခွန်သာလို ရိုးသားသောပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးသမားတဦး၏မသင်္ကာမှုကို ကျွန်တော်မခံယူရဲပေ။

မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ပြန်ရောက်၍ မကြာမီပင် စောမြန်နွာသည် ဆလွန်းကားအနက်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ရောက်လာပေသည်။ နောက်တွင် နမ့်မိုသည် ကားနောက်ပိုင်းတွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ပါလာလေသည်။ သူသည် ဖားဖုံးထဲမှ ကြောင်ကလေးနှင့်တူနေပေသည်။ အမှန်အားဖြင့် စောမြန်နွာက ကျွန်တော့်အား သည်ရက် သည်နေ့တွင် လာမည်ဟု ချိန်းထားသည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်နယ်မှအပြန် ထမင်းစားပြီး အနားယူနေစဉ် သူရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ စောမြန်နွာသည် ကားပေါ်မှမဆင်းဘဲ

နမ့်မို့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။

“ကဲ. . . ဒီနေ့တော့ နှင်းပုလဲကိုလဲသွားမယ်၊ မင်္ဂလာရသ္မတဂိုက် ကိုလဲ လျှောက်လည်မယ်၊ ကားစီးရင်း စကားပြောကြမယ်”

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာ၏အပြုအမူတွေကို နားမလည်နိုင် အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ဇာတ်လမ်းကို ဦးရီးတော်ရိပ်မိ သွားသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဘူး၏။ သို့သော် ကျွန်တော် မင်္ဂလာရသ္မ သို့အရောက်တွင် စံအိမ်တော်အထိ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ရုံမျှမက မော်တော်ကား ဖြင့် ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ခေါ်သည့်အထိ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဘာကြောင့် ကျွန် တော့်ကို အလွန်အမင်းတွေ့ချင်နေသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော် ကမူ စောမြနန္ဒာ၏လက်စွပ်နေရာတွင် မြလက်စွပ်သည် အစားရောက် လာပေပြီလော။ နားလည်ရခက်သော မိန်းမချောတယောက်ပေတကား။

စောမြနန္ဒာသည် ပြဒါးသုတ်ထားသော နေကာမျက်မှန်မဲကို တပ် ထား၍ ကားကိုကျင်လည်စွာ မောင်းလာပေသည်။ ကားကလေးသည် တဖြေးဖြေး နှင်းပုလဲကို တက်ခဲ့ပေသည်။ နှင်းပုလဲက တောင်စခန်းမြို့ ဖြစ်၍ မင်္ဂလာရသ္မနှင့်မိုင် ၂၀လောက် ဝေးမည်ထင်သည်။ စောမြနန္ဒာသည် သည်လမ်းကို မကြာခဏမောင်းနေကျ ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

တဖက်တွင် အသူတရာနက်လှစွာသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ သည် ကျွန်တော်တို့အောက်တွင် ဝပ်စင်း၍နေကြပေသည်။ တဖက်တွင် တောင်ကမ်းပါးယံကြီးများသည် လမ်းကလေးကို မိုးလျက် ရှိပေသည်။ ထပ်တွန့်အကွေ့တွေကို ကွေ့လိုက်တိုင်း ရင်ဖိုစရာကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေသောစောမြနန္ဒာဘေးတွင် စကားတခွန်းမှ မပြောမိဘဲ လိုက်ပါလာမိသည်။ ကျွန်တော် စောမြနန္ဒာ ကားပေါ်သို့အတက်တွင် ပြုံး၍ကြည့်နေသော ဦးခွန်သာမျက်နှာသာလျှင် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် တရေးရေးမြင်လျက် ရှိ၏။

“မောင် ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

စောမြနန္ဒာက လမ်းအဆင်းတွင် ဘရိတ်ကို ထိန်း၍ကွေးရင်း မေး၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးများသည် မျဉ်းဖြောင့်တချောင်းလို တင်းကြပ် စွာ စေ့နေပေသည်။

“မသိသေးဘူး”

“မြနန္ဒာကို ချစ်ရင် မင်္ဂလာရသ္မက အမြန်ဆုံးထွက်သွားရင်ကောင်း

မယ်ထင်တယ်”

စောမြနန္ဒာက နမ့်မိုရှိနေသဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုပြော၏။

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်မက်နေတုန်း၊ ဗြဲန်းကနဲ လာနိုးခံရသူ လို လန့်သွားပေသည်။

“မင်္ဂလာရဋ္ဌအခြေအနေဟာ မြေပြန့်လို မဟုတ်ဖူး၊ သိရှုပ်တယ်။ ဒီအရှုပ်ကြီးထဲကို မောင်မဝင်စေချင်ဘူး”

မင်္ဂလာရဋ္ဌမှ သခင်မလေးသည် ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးနေချေ ပြီ။ စောမြနန္ဒာ၏မျက်နှာသည် မပြုံးလည်း မပြုံး၊ မရယ်လည်း မရယ်။ ရင့်ကျက်သောကူငြေ့ကို ဆောင်နေ၏။ နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးမှအရောင်ကိုမူ ကျွန်တော်မမြင်ရပေ။

စောမြနန္ဒာပြောသလို မင်္ဂလာရဋ္ဌနယ်မှာ အရှုပ်ဆုံးဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်မသိ မဟုတ်၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီးသိပေသည်။ အခြေအနေသည် ပင့်ကူအိမ်လို ရောထွေးလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ လူမျိုးကြီးဝါဒကိုသော်၎င်း၊ ရှမ်းပဒေသရာဇ် လူများစု၏အာဏာမစွန့်လွှတ်ရေးနှင့်ခွဲထွက်ရေးဝါဒကိုသော်၎င်း၊ ဆန့်ကျင်သည့်အဖွဲ့ချုပ်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ချုပ်၏လမ်းစဉ်ကို ကျွန်တော် စောင့်ထိန်းရပေလိမ့်မည်။

“မောင်တို့ကလဲ ဒီအရှုပ်ကြီးကို မလိုလားပါဘူး မြနန္ဒာ။ ဒီအရှုပ်ထဲကို ဝင်လဲ မဝင်ချင်ပါဘူး။ အခြေအနေအရ ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်လုပ်နေကြတာပါ။ မောင်တို့ဟာ မောင်တို့ရဲ့ရှမ်းလူထုတွေ ခံစားစေချင်တယ်။ ဟောဒီ ကျောက်တွင်းတွေ၊ ဘော်တွင်းတွေ၊ ကညင်ခြံတွေ၊ ယာခင်းတောတွေကို ရှမ်းလယ်သမားတွေကို ပိုင်စေချင်တယ်။ သူတို့အတွက် ကျောင်းတွေ ဖွင့်စေချင်တယ်”

ကျွန်တော်က စောမြနန္ဒာကို နိုင်ငံရေးတရားဟောပါသည်။ နှင်းပုလဲသို့နီးလာ၍ ရှုခင်းသည် အနောက်တိုင်းဆန်လာပေသည်။ လမ်းဘေးတွင် ဗမာ့တပ်မတော်မှ လမ်းသစ်ဖောက်နေသည့်အတွက် အလုပ်သမားများသည် ကျောက်ခဲများကို လမ်းကြားတွင်ပုံနေ၏။ မှိုင်းပျသော တောရိပ်တောင်ရိပ်ကြားမှ တိမ်မိုးနီနီများကို မြင်ရ၏။ နှင်းပုလဲသည် ယူကလစ်တပ်ရန်ဖြင့် သင်းနေပေသည်။ အင်္ဂလိပ်အမတ်ချုပ်နေသွားရာမြို့ ဖြစ်သ

ဖြင့် အမတ်ချုပ်ရုံးကို ခမ်းနားစွာ မြင်ရပေသည်။ လက်ရှိအမတ်ချုပ်မှာ နှင်းပုလဲတွင်ဖြစ်၏။

“မောင်တို့ နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ တော်တော်ခက်တယ်။ နိုင်ငံရေးသမားဆိုရင် ဒီလိုချည်းဘဲ ထင်ပါရဲ့။ သိပ်ခေါင်းမာတတ်ကြတာ”

“ခေါင်းမာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်တာကို အမှန်အတိုင်းမြင်တာ၊ ဒီထက်ပိုကြီးလဲ မမြင်ဘူး၊ ငယ်ပီတော့လဲ မမြင်ဘူး”

“မင်္ဂလာရဋ္ဌမှာ စော်ဘွားလေးရဲ့ အမတ်လတ်စောမြနန္ဒာဟာ စော်ဘွားဆန့်ကျင်ရေးခေါင်းဆောင်တယောက်နဲ့လက်ထပ်တယ်ဆိုရင် လူကြားလို့ကောင်းပါအုံးမလား”

စောမြနန္ဒာသည် သူတို့၏ကျင့်ဝတ်ကို သူစောင့်ထိန်းရန် တာဝန်ရှိကြောင်း ပြောလိုဟန်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က အားကျမခံ ပြောလိုက်ပေသည်။

“မောင်တို့မှာလဲ မောင်တို့စည်းမျဉ်းနဲ့မောင်တို့ ရှိပါတယ်မြနန္ဒာ”

“ဘာလဲ မြနန္ဒာလို ဆွေတော်မျိုးတော်မယူရဘူးလို့ ပညတ်ထားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြည်သူ့ရဲ့သစ္စာကို စောင့်ထိန်းရမယ်ဆိုတဲ့ပညတ်ချက်ပါ”

စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော့်စကားကို ရယ်သွမ်းသွေးပေသည်။ ကျွန်တော် စကားကြီးစကားကျယ် ပြောသည်ကို လှောင်လိုသလား၊ ပြည်သူ့သစ္စာဆိုသည့်စကားကိုဘဲ ရယ်မောလိုသလားတော့ ကျွန်တော်မသိပေ။

စောမြနန္ဒာသည် ကားကို နှင်းပုလဲတွင်မရပ်ဘဲ မင်္ဂလာရဋ္ဌ-မဲဇာသွားလမ်းဆုံသို့ ပြန်ဆင်းလာလေသည်။ လမ်းဆုံမှအရှေ့ဘက်သို့ ချိုးသွားလျှင် မဲဇာသို့ရောက်ပြီး အနောက်ဘက်သို့သွားသောလမ်းခွဲကိုလိုက်လျှင် မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ ပြန်လာသည့်လမ်းရှိပေသည်။ လမ်းဆုံသို့ရောက်သောအခါ မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ သွားသောလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်းလာလေသည်။

“ဟင်. . . ပြန်တော့မလို့လား”

ကျွန်တော်က လှမ်း၍ မေးရင်း နောက်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နမ့်မိုသည် ကားကူရှင်ပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်၍ လိုက်ပါလာလေသည်။

“ရေပူစမ်းကို သွားမလို့၊ ဟိုမှာ နေ့လည်စာ စားမယ်”

ရေပူစမ်းမှာ မင်္ဂလာရဋ္ဌမှ မဲဇာသို့ အထွက်လမ်း ဆယ်မိုင်ခန့်

တွင်ရှိပေသည်။ ကားလမ်းဘေးသို့ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း တဖာလုံ ကျော်ကျော်လောက်ဆင်းလိုက်လျှင် ရေပူစမ်းသို့ ရောက်ပေသည်။ မြနန္ဒာ သည် ကားကို မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း မောင်းလာပြီး ဖာလုံဝက်လောက် အရောက်တွင် ချုံကွယ်၍ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး နမ့်မိုကို စောင့်ခိုင်းကာ ရေပူ စမ်းဘက်သို့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စောမြနန္ဒာ၏လက်တွင် ဝါးမျှင်ဖြင့် ရက်ထားသောလက်ဆွဲအိတ်ခပ်ကြီးကြီးတလုံးနှင့်ကြိမ်ခြင်းပြားကလေးကို ဆွဲလာပေသည်။

“ပေး... ပေး... မောင်ကိုင်ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်က ဘုမသိဘမသိဖြင့် ဝါးမျှင်လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်း ယူလိုက်၏။ စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော့်လက်ကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“အို... အသာနေစမ်းပါ၊ ဒီထဲမှာ ထမိန်တွေထည့်လာတာ၊ ဟို မှာရေချိုးမလို့၊ မောင့်မှာကော လုံချည်ပါရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း...”

“ဘောင်းဘီကော...”

“ဘောင်းဘီတော့ ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘောင်းဘီနဲ့ရေချိုးပေါ့၊ ရေချိုး လဖက်ရည်သောက်ပီးမှ ပြန်မယ်”

ရေပူစမ်းမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမြက်ခင်းပြင်တွင် စောမြနန္ဒာ၏ကိုယ် သုတ်ပုဝါကြီးကို ပြန်ခင်းကာ လှဲအိပ်လိုက်သည်။ စောမြနန္ဒာသည် ချုံ ကွယ်သို့ဝင်ကာ ထမိန်ရင်ရှားပြီး ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ကြုံကြုံယုံယုံလာ ထိုင်ပေသည်။

“ခုလို မြနန္ဒာနဲ့နေတော့ မပျော်ဘူးလား”

စောမြနန္ဒာ၏လက်ချောင်းနုနယ်ကလေးများသည် ကျွန်တော့် ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ပေးနေပေသည်။ ယခုလို ကျွန်တော်အနားတွင် မြနန္ဒာအမြဲရှိစေချင်ပေသည်။ မြနန္ဒာ၏သွယ်ပျောင်းသောလက်ချောင်း ကလေးများ ကျွန်တော့်မေး၊ ပါး၊ နှာယောင်တို့ကို ထိတွေ့ပွတ်သပ်စေ ချင်၏။ ကြယ်ပွင့်လိုပြီးဝင့်သောမျက်လုံးများတွင် ကျွန်တော့်အရိပ်ကို ကျွန် တော်ပြန်ကြည့်ချင်၏။ သူ၏ပိုးမျှင်လိုနုသော ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံ့ချင်ပါ၏။ ကျွန်တော်လို ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်သော နိုင်ငံရေးသမားတဦး၏ခရီးတွင် စောမြနန္ဒာလို ချစ်သူတဦး လိုက်ပါစေချင်ပေသည်။

စောမြနန္ဒာ၏ဝါဝင်းသော ပခုံးသားကလေးများသည် နူးညံ့လွန်းလှ၏။ ထိရုံနှင့်ပဲ့ကျလေမည်လား ထင်ရပေသည်။ လက်တံများသည် စကားဝါပန်းကိုင်းလို ညွတ်ပျောင်းကြ၏။ ရေးရေးမျှပေါ်နေသော အကြောစိမ်းကလေးများသည် ပန်းပွင့်လွှာပေါ်မှ အကြောကလေးများလို လှပပေသည်။ ကြုံကြုံယုံယုံထိုင်နေသဖြင့် တင်သားများသည် ခါတိုင်းထက်စွင့်ကားနေကြသည်။ ဦးသစ်ရွှေလို ဝါ၍နေသောရင်ညွန့်တွင် ပုလဲသွယ်တကုံးကို ဝတ်ထားပေသည်။

ကျွန်တော်သည် သင်္ဇင်ပန်းပွင့်ဖတ်တွေကို စောမြနန္ဒာအတွက် ဘယက်သီပေးစေချင်သည်။ ယခုလိုဝေးရာမှနီးလာကြရတော့လဲ ကျွန်တော့စိတ်ကူးများသည် လှနုနယ်၍လာကြပေသည်။ လူ့စိတ်ဟာ မဆန်းပေဘူးလား။

“ကြည့်စမ်းပါအုံး မြနန္ဒာ၊ တောင်တန်းအပြာကြီးတွေဟာ သနားစရာ မကောင်းဘူးလား၊ တိမ်တိုက်အဖြူကြီးတွေက တောင်တန်းအပြာကြီးတွေပေါ်မှာ တရွေ့ရွေ့လွင့်လို့”

ကျွန်တော်သည် အဝေးမှ တောင်တန်းပြာကြီးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ရွတ်ဆိုနေမိပေသည်။

“ဒီလိုဆို ကဗျာဆရာလုပ်ပါလား၊ ပဒေသရာဇ်ဆန်ကျင်ရေးတွေ မလုပ်နဲ့တော့ပေါ့”

စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော့်ကို သရော်ပေသည်။ စောမြနန္ဒာသရော်သမျှကို ခံရပေတော့မည်။

“ဟုတ်တယ် မြနန္ဒာ၊ ဒီတောင်တန်းပြာကြီးတွေဟာ ဘယ်နှစ်ဘယ်လက တည်နေခဲ့ကြသလဲမသိဘူး။ တကောင်းအဘိရာဇာတို့လက်ထက်ကထဲက ရှိခဲ့ကြမှာဘဲ၊ တိုင်းပြည်စည်ပင်တဲ့အခါကိုလဲ မြင်ခဲ့ကြမှာ၊ တိုင်းပြည်ပျက်တာကိုလဲ ကြုံခဲ့ကြမှာဘဲ၊ မင်းဆိုးမင်းညစ်တွေ နှိပ်စက်တာပြည်သူတွေ အံ့ကြွတော်လှန်တာကိုလဲ သိမှာဘဲ၊ သူတို့ထိပ်ပေါ်မှာဖြတ်သွားတဲ့တိမ်တိုက်တွေဟာလဲ ရေတွက်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဖူး။ ခုနက လွင့်နေတဲ့တိမ်တိုက်တွေဟာ ဟိုအဝေးကို ရောက်သွားပြီး ခုတိမ်တိုက်အသစ်တွေတောင်ဘက်ဆီက ပြုလာကြပြန်ပြီ။ ဒီတိမ်တွေဟာလဲ တခါဒီတောင်တန်းပြာကြီးတွေကိုဖြတ်ကျော်သွားကြအုံးမှာဘဲ၊ သူတို့မှာ ဝိညာဉ်ရယ်လို့ရှိရင် မောင်တို့ကို ပြောပြကြမှာဘဲ”

စောမြနန္ဒာသည် စောစောက ဆည်းလည်းသံဖြင့် ရယ်လျက်ရှိ ပေမင့် အရယ်ရပ်ကာ တောင်တန်းပြာကြီးနှင့်တိမ်တိုက်တွေကို ငေးကြည့် နေပေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာဟန်ရှိပေသည်။

“ဒီတောင်တန်းပြာကြီးတွေဟာ မောင်တို့ရှမ်းပြည်သူတွေရဲ့ဘဝ နဲ့မတူဘူးလားမြနန္ဒာ၊ မောင်တို့ ရှမ်းပြည်သူတွေဟာ ဒီတောင်တန်းပြာ ကြီးတွေလို ဧကရာဇ်တွေ၊ ပဒေသရာဇ်တွေစားအောက်မှာ ခေါင်းငုံ့ခဲခဲ့ရ တာ ကြာလှကြဘိ။ သူတို့တတွေအပေါ်မှာ ဧကရာဇ်တွေ၊ ပဒေသရာဇ် တွေ တဆူပြီးတဆူပြောင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်တွေ တမျိုးပြီးတမျိုးသာ ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ဒီအတိုင်းဘဲ အပေါ်က အုပ်စိုးနေတာကို ခံနေကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှမ်းပြည်သူတွေနဲ့ ဒီတောင်တန်းပြာကြီးတွေ ကွာ ခြားတာတော့ ရှိပါတယ်လေ။ ရှမ်းပြည်သူတွေမှာ ဝိညာဉ်ရှိပါတယ်။ ဒီ ဝိညာဉ်ဟာ တနေ့မှာ စကားပြောလိမ့်မယ်”

တကယ်ပင် တနေ့တွင် ရှမ်းပြည်သူတို့၏ဝိညာဉ်သည် ကျယ် လောင်စွာ စကားပြောပေလိမ့်မည်။ စောမြနန္ဒာ ယုံသလား မယုံသလား ကိုမူ ကျွန်တော်မသိပေ။ စောမြနန္ဒာသည် ကြုံကြုံယုံယုံထိုင်သဖြင့် ပြည့် တင်းနေသော ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို မှေးတင်၍ ငေးနေပေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မှုံငေးငေးဖြစ်နေကြသည်ဟု ကျွန် တော်ထင်ပေသည်။

“မောင်တို့ရဲ့ရှမ်းပြည်ဟာ သယံဇာတပစ္စည်းတွေလဲ ပေါတယ်။ ပန်းပွင့်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ၊ သဲရေထွက် မကုန်နိုင်အောင်ရှိတယ်။ ဒါ တွေကို ရှမ်းပြည်သူတွေက တကယ်ပိုင်ပြီး ပန်းပွင့်တွေကို စိတ်အေးလက် အေးရှုရှိုက်နိုင်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ခုတော့ ပဒေသရာဇ်တွေက ဒါတွေကို အုပ်စိုးနေကြပြီး ပဒေသရာဇ်တွေထဲမှာလဲ နှစ်စု၊ သုံးစုကွဲတယ်။ ပဒေသရာဇ်ဩဇာကို မပယ်လှန်ရဲတဲ့လူတွေထဲမှာလဲ အစုတွေကွဲလာ တယ်။ မောင်တို့ရှမ်းလူထုတွေဟာ ဆင်းရဲတွင်းနက်သထက်နက်လာကြ တယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ပဒေသရာဇ်စနစ်က ပေါက်ဖွားလာတာတွေ ချည်းဘဲ။ မောရစွကောလစွပြောသလို ပဒေသရာဇ်စနစ်ဟာ နေဝင်ချိန် ရောက်လာပါဘိ မြနန္ဒာ။ မောင်တို့ရှမ်းလူထုကြီးကို ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက် လုပ်ဖို့ မောင်တို့မှာ တာဝန်ရှိလာဘိ”

စောမြနန္ဒာသည် မျက်လုံးကလေးမှေးကာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်

သို့ လာ၍ မှီလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏အိစက်သော လက်မောင်း သားကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စကားမပြောကြဘဲ စိုက်ကြည့်နေမိကြပေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် အရောင်တမျိုးကို ကျွန်တော်မြင်ရ၏။ မေတ္တာ၏အရောင် ဆိုတာပေးလား မသိပေ။

ကျွန်တော်နှင့်စောမြနန္ဒာတို့ စတွေ့စဉ်ကဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့် စောမြနန္ဒာတို့၏ဇာတ်လမ်းသည် စင်းလုံးချောသောဇာတ်လမ်းဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရှမ်းပြည်အရေးအခင်းတို့ ပေါ်လာ သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် နှင်းဆီပန်းပွင့်တို့ခင်းထားသည့်လမ်း ပေါ်တွင် မလျှောက်နိုင်ကြတော့ပေ။ စောမြနန္ဒာသည် ရှမ်းပြည်မှန်တိုင်း အကြားတွင် ကျွန်တော်နှင့်တွဲ၍ လိုက်မလာနိုင်ဘဲ သူ့ဘက်သို့ ပြန်၍ လွှင့် သွားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တွေ့ကြ ရပြန်ပေသည်။

“မောင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလား မြနန္ဒာ . . . ဟင်၊ လက်မထပ် နိုင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာ၏သွယ်လျသောကိုယ်ကို သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်ကာ အလောသုံးဆယ်မေးမိသည်။ ချယ်ရီပွင့်ဖတ်လိုရုံနေသည့် ပါးမိုမိုကိုင်း၊ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်လို ငုံ့နေသည့်နှုတ်ခမ်းတို့ကိုင်း၊ အကြော စိမ်းကလေးတွေ ပျပျမြေးမြေးရှက်သန်းနေသည့် သွယ်နွဲ့သောလည်တိုင် ကိုင်း၊ အငမ်းမရနမ်းမိသည်။ ကျွန်တော့်လက်တွင် ပြုသမျှနုရတော့မည် ဟု သဘောထားဟန်ရှိ၏။ လက်ဆော့သော ခလေးငယ်၏လက်မှအရုပ် ကလေးနဲ့သာတူပေသည်။ ကျွန်တော်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းလိုက်သော အခါ စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်လည်ပင်းအောက်တွင် ခိုဝင်ကာ မျက် တောင်ကလေးစဉ်းငယ် ပြေလျှောကျသွား၏။ စကားဝါငုံဖူးသည် ပွင့်လာ ပေသည်။

“ဒီအလုပ်ကို မောင်မလုပ်ပါနဲ့တော့လား . . . မောင်ရယ်”

စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ကို ယင်းသွင်းနေပြီလား။ ကျွန်တော် သည် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကိုမုန်း၏။ ဗမာခေါင်းဆောင်တွေ၏ရှမ်းပြည်သူ တွေအပေါ် ကျင့်သုံးနေသောမဟာဗမာဝါဒကို မုန်း၏။ သည်အမုန်းနှစ် ဖက်ကြားတွင် ကျွန်တော်သည် တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်နိုင်ရပေလိမ့်

မည်။

“မြနန္ဒာ ပြောခဲ့ဘူးတဲ့စကား မှတ်မိသေးသလား။”

စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ပြောလျှာ နေသောထမီကို ဖြန့်ဝတ်နေ၏။ သူ့ပါးစပ်ကလေးသည် တဝက်ဟ၍နေ ပေသည်။

“ဗမာနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တွေသာ ရှမ်းတွေကို “ပူး”လေးတွေ လို့ အောက်မေ့နေကြတယ်ထင်တယ်။ ရှမ်းခေါင်းဆောင်တွေကို ပစ်ပယ် နေကြတယ်။ ရှမ်းပြည်နဲ့ပတ်သက်လာရင် သူတို့ထင်ရာကို သူတို့လုပ်ကြ တယ်”

စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဘူး၏။ စောမြနန္ဒာပြောသည် မှာ မှန်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဗမာနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များက ရှမ်းခေါင်း ဆောင်တွေကို ပစ်ပယ်သည်ဆိုသည်မှာ စော်ဘွားတွေကို ပစ်ပယ်ဘို့ရည် ရွယ်လေသလား၊ တကယ့်လူထုခေါင်းဆောင်တွေကို ပစ်ပယ်တာကိုရည် ရွယ်လေသလား ကျွန်တော်မသိပေ။ ကျွန်တော်သည် ဗမာခေါင်းဆောင် များအား ရှမ်းပြည်၏အခြေအနေမှန်ကို သိစေချင်၏။ ပဒေသရာဇ်များ ထဲတွင် တဖက်ကိုပင်းပြီး တဖက်ကိုနှိမ်ကာ သွေးခွဲနေပုံတွေကို ကျွန်တော် တို့ရှမ်းလူထုက သိသင့်သလောက်သိကြပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှမ်းပြည် ကို ပဒေသရာဇ်ကိုလိုနီလေးသဖွယ် သဘောထားသည်ကို သိသင့်သ လောက်သိကြပေသည်။ သို့သော် စောမြနန္ဒာတို့လို ဗမာခေါင်းဆောင် အချို့ကို မကျေနပ်ရုံနှင့်ဗမာလူထုကို မုန်းတီးသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်သာ မဟာဗမာဝါဒနှင့်ပဒေသရာဇ်စနစ်ဆန့် ကျင်သည့်အဖွဲ့ချုပ်သို့ ကျွန်တော်ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီအလုပ်ကို မောင်မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးရမလား၊ ပေး ပါတယ်ဗျာ. . . ၊ ပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်ကို မောင်မလုပ်တဲ့အ ချိန် မြနန္ဒာတို့ ဟော်ကုန်းပေါ်က ဆင်းတဲ့အချိန်”

“အို. . . တော်ပါတော့မောင်၊ မောင်တို့က မြနန္ဒာဟော်ကုန်းပေါ် မှာနေတာလောက်သာ မြင်နေတာကိုး၊ မြနန္ဒာ ဟော်ကုန်းပေါ်မှာနေရလို့ ပျော်မယ်များ ထင်နေသလားမောင်၊ မထင်လေနဲ့နော်။ မပျော်ဘူး။ နဲနဲ လေးမှ မပျော်ဘူး။ မပျော်တဲ့အကြောင်းကို ပြောရရင် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ် လှန်ထောင်းသလို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့သာ၊ မြနန္ဒာလဲ လူပါပဲ မောင်ရယ်၊ မ

တရားတာ မတော်တာတွေကို တွေ့ရင် ဘယ်နှစ်သက်မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ အကြောင်းက ရှိနေလို့ ကဲ တော်ပါတော့ မောင်ရယ်၊ ဒီအကြောင်း တွေကို မြနန္ဒာ မပြောပါရစေနဲ့”

စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်အနားမှ ထသွားကာ ရေပူစမ်းထဲ သို့ ဆင်းချိုးနေပေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့တော့ဆိုင် ဆိုင် ပြောသည့်အခါတိုင်း ရှောင်ကွင်းသွားတတ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်အနားတွင် သူ့လက်စွပ်ကို ချွတ်၍ ထားခဲ့ပေသည်။ လက်စွပ်မှ မြရောင်သည် အဖြူပေါ်တွင် အရည်လဲစိမ်း၍ နေ၏။ ရွှေဖြူနှင့်မြလက်စွပ်ကိုမြင်မိတိုင်း ကျွန်တော်လက်ဆောင်ပေးသော လက်စွပ်ကို သွား၍ အမှတ်ရသည်။ စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ရွှေလက်စွပ်ကို ဘယ်ချောင်တွင် ထားခဲ့လေ သနည်း။ ကျွန်တော်သည် လက်စွပ်၏အကြောင်းကို မေးမည်ဟုကြံတိုင်း ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်၍ နေမိသည်။ ကျွန်တော်မမျှော်လင့်သော အဖြေကို ကြား ရလေမလားဟု တွန့်ဆုတ်မိခဲ့သည်။

ရေစက်လက်နှင့်စောမြနန္ဒာသည် ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာ၏။ ရေ စိုနေသဖြင့် သူ၏တောင့်တင်းပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်လုံးသည် အထင်းသား ပေါ်နေ၏။ ဝိးနပ်(ဝ်)၏ရုပ်တုမှာ သည်လိုများနေလေသလားဟု ကျွန် တော်ထင်မိသည်။

“မချိုးတော့ဘူးလား. . . ”

“ဟင့်အင်း. . . ”

“အို. . . ဒီကဖြင့် သူ့ချိုးပါစေဆိုပီး တမင်တကာခေါ်လာရပီး တော့”

ကျွန်တော်က ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ စောမြနန္ဒာအဝတ်အစားလဲ ပြီး၍ ကားဆီသို့သာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြပေသည်။ ကားပေါ်တွင်ပင် ကာဖီပေါင်မုန့်၊ ငါးသေတ္တာနှင့်သစ်တော့သီးကို နေ့လယ်စာစားပြီး မင်္ဂလာ ရဋ္ဌဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် တလမ်းလုံး စကားတခွန်းမျှ မပြောမိခဲ့ပေ။ လက်စွပ်အကြောင်း မေးသင့်မမေးသင့်ကိုသာ တွေး၍ လာ သည်။ ရွှေဖြူနှင့်မြလက်စွပ်၊ မေဂျာပက်တာဆန်တို့ဆက်ဆံပုံတို့မှာ ရင်း နှီးလွန်းလှသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ ဇမ္ဗူရစ်ရွှေကို ပစ်ပယ်၍ ရွှေဖြူကို မက်မောလေပြီလား။

“ဒါက လေယာဉ်ပျံကွင်းသွားတဲ့လမ်း”

ကားသည် မင်္ဂလာရပြုမြို့၏မြောက်ဘက်စွန်းသို့ရောက်လာ၏။ စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်အကြံအစည်ဖြင့် လျှောက်ခါခေါ် နေသည်ကို ကျွန်တော်နားမလည်ပေ။ လေယာဉ်ကွင်းသွား ကတ္တရာစေး လမ်းဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝဘုရားကို မြင်ရလေသည်။

ဝဘုရားမှာ ရန်ကုန်ကမ္ဘာအေးစေတီသဏ္ဍာန်နှင့်နဲ့နဲ့ဆင်ပေ သည်။ ရှမ်းဈေးသည်ကြီးများသည် ဘုရားဘက်သို့သွား မြေနီလမ်းကြား ကလေးပေါ်တွင် ဥဒဟို သွားလာနေကြ၏။ လမ်းကလေးဘေးတွင် ပေါင်း မြက်တွေလွှမ်းနေပေသည်။

“ရောက်တုန်းပြုတုန်း ဘုရားဖူးရအောင်လေ”
“အို. . .”

အာမေဇိုတ်သံကလေးနှင့်အတူ စောမြနန္ဒာသည် ကားမောင်း ရင်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် တင်း မာနေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ မျက်နှာတွင် ပန်းနုသွေးလျှမ်းသွားပေ သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် မှန်ကလေးတချပ်ရှိ၏။ နမ့်မိုသည် ကျွန်တော့် အား ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ကြည့်နေသည်ကို မှန်ထဲတွင် မြင်ရလေ သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခဏတဖြုတ်ဘဲဟာ”

“ဖူးချင် ကိုဥက္ကာဖာသာဖူး၊ မြနန္ဒာ မလိုက်ဘူး၊ နမ့်မိုကို ခေါ်ချင် ခေါ်သွား”

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာနှင့်တွေ့သောအခါ စိတ်ကူးယဉ်ချင် ၏။ ချစ်သူနှင့်သျှင်တော်မြတ်ဘုရားရှေ့တွင် သစ္စာလို၏။ ဆုတောင်းဆု ယူပြုလို၏။ ထို့ကြောင့် စောမြနန္ဒာအား ဘုရားဖူးခေါ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော်ခေါ်သည်ကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ကာ နမ့်မို နှင့်လွတ်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ဒေါသထွက်သွားပေသည်။

“ဘာလဲ. . . ဘုရားဖူးတော့ ငရဲကြီးမှာမို့လိုတဲ့လား၊ မဖူးရအောင် စောမြနန္ဒာက ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေပလား”

ကျွန်တော်က လက်စွပ်ကိစ္စကြောင့် မေဂျာပက်တာဆန်နှင့်အ ထင်လွဲသလိုဖြစ်နေသည့်ကြားတွင် သိပ်ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်သဖြင့် ပြန်၍ငေါ့လိုက်ပေသည်။ သည်တော့မှ စောမြနန္ဒာ၏မျက်နှာသည် ပို၍ ရဲလာသည်။ နမ့်မို၏မျက်လုံးကလေးများသည် ဝိုင်းလာကြသည်။ ကျွန်

တော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို နားမလည်သလို ကြည့်၍ နေမိသည်။

“ဒါတော့ ကိုဥက္ကာထင်ချင်သလို ထင်ပေါ့”

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောရင်းနှင့် ကားမှာ ဝ,ဘုရားကို လွန်လာ၏။ လမ်းတွင် ဝ,ဘုရားဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေကြသော တောင်သူကြီးများကို မြင်ရပေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်၍ ပြန်စဉ်းစားမိလိုက်တိုင်း ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပုံကို တွေးမိပေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် တကယ်ပင် ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေလေပြီလား။ သူ့လက်တွင် ဝတ်ထားသော ရွှေဖြူနှင့်မြလက်စွပ်သည် မေဂျာပက်တာဆန်၏လက်ဆောင်မွန်ပေလား။ စောမြနန္ဒာသည် မေဂျာပက်တာဆန်ထံမှ လက်စွပ်ကို လက်ခံရိုးမှန်လျှင် ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောဘို့ကောင်း၏။ ကျွန်တော်နှင့်ပြတ်ပြတ်သားသား ဆက်ဆံသင့်၏။ ယခုဆက်ဆံနေပုံမှာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်သူတယောက် အနေဖြင့် ဆက်ဆံနေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာ၏အမူအရာတွေကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

ဦးခွန်သာ၏မျက်လုံးများမှာမူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရာတွင် ခါတိုင်း တောက်ပြောင်လာကြပေသည်။

(၆)

ရမုန်းတေးသံသည် ဟော်ကုန်းဘက်ဆီမှ ပြန့်လွင့်၍လာ၏။ မင်္ဂလာရဋ္ဌစော်ဘွား၏ဘူဖေးပါတီဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်မင်္ဂလာရဋ္ဌကိုလည်း အဖွဲ့ချုပ်ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် လာ၍ဖိတ်ပေသည်။ ဦးခွန်သာကမူ သိပ်မသွားချင်လှပေ။

ဧည့်ခံပွဲမှာ ဟော်ကုန်းရှိ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကလပ်တွင် ဖြစ်လေသည်။ မင်္ဂလာရဋ္ဌစော်ဘွား၏ဟော်ကုန်းကို ရုံးလုပ်ထားပြီး ရုံးနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်တွင် ကလပ်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားသောအခါ မင်္ဂလာရဋ္ဌစော်ဘွားနှင့်သူ့အမတ်လတ်စောမြမာလာက ဧည့်သည်များကို ကြိုဆိုပေသည်။ စော်ဘွားကလေးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပင် ရှိပေဦးမည်။ သူ၏မျက်နှာကလေးမှာ နုနယ်လှ၏။ မျက်လုံးကလေးများသည် အရည်လဲ၍နေ၏။ ဖြူဝင်းသောအသားပေးမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးရေးရေးသည် ထင်၍နေ၏။ သြစတြေးလျတက္ကသိုလ်

တခုတွင် ပညာသင်ခဲ့သည်ဟု ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပေသည်။

“လာကြပါ လာကြပါ၊ ဪ ကိုဥက္ကာတဲ့လား”

ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် နှင်းပုလဲမှ ဆင်းလာသော ဗမာ့တပ်မတော် တပ်မင်းလင်မယားနှင့်စကားပြောနေပေသည်။ မေဂျာ ပက်တာဆန်၊ အမေရိကန်ဘုန်းတော်ကြီးတပါးနှင့်စောနောင်မွန်မှာ အစုထဲရပ်ရင်း စကားပြောနေကြ၏။ စောမြနန္ဒာနှင့်နှင်းပုလဲမှ လက်ထောက် အရေးပိုင်စောကြာဆိုင်သည် ဒေါင့်တဒေါင့်တွင် ရပ်နေကြပေသည်။ စောမြနန္ဒာ သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ လည်တိုင်ကလေးညွတ်၍ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အနည်းငယ်ညှိုးသွားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပေသည်။ ဧည့်ခံပွဲမှာ မင်းပရိသတ်စုံလင်လှပေသည်။

“ဟို ဟာဝေယံရုပ်အင်္ကျီနဲ့ဘန်ခေါက်လုံချည်အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူက မင်္ဂလာရဋ္ဌအရေးပိုင်လေ။ သူလဲ စော်ဘွားမျိုးထဲကဘဲဗျ၊ စစ်မဖြစ်ခင်က ဂျပန်ဆင်မှာ နေဘူးတယ်။ ဒီဘက်က အပေါ်အင်္ကျီအနက်နဲ့လူက ပြည့်သူ့လွှတ်တော်အမတ်စောစံအောင်”

ဦးခွန်သာသည် ကျွန်တော့်အနားတွင် ထိုင်ရင်း တတွတ်တွတ်ပြောနေပေသည်။

ကလပ်မှာ ကုန်းပေါ်တွင် ဆောက်ထားသဖြင့် မင်္ဂလာရဋ္ဌတမြို့လုံးကို စီး၍မြင်ရပေသည်။ မီးပွင့်ကလေးများသည် မင်္ဂလာရဋ္ဌကလပ်မှ စော်ဘွား၏ဧည့်ခံပွဲကို ငေးမောနေကြပေလိမ့်မည်။ ကလပ်မှာ အကာအရံရယ်လို့မရှိ။ လေးဘက်လေးတန်တွင် ဟင်းလင်းဖွင့်ထားပေသည်။ ဘာကြောင့် ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည်ကို ကျွန်တော်မသိပေ။ လေညှင်းသည် ဟော်ကုန်းအောက် မင်္ဂလာရဋ္ဌနယ်သူနယ်သားတို့၏ညည်းတွားသံကို ဆောင်ယူလာပေသည်။ သို့သော် နယ်သူနယ်သားတို့၏ညည်းတွားသံသည် ရမုန်းတေးသံ၊ ရယ်မောသံ၊ နှုတ်ဆက်သံ၊ ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းချင်းထိသံတို့ကို မလွှမ်းမိုးချေတကား။

“ကိုဥက္ကာ နဲ့နဲ့လုပ်ဗျာ”

ဦးခွန်သာသည် ဘားဆီသို့ မျက်စပ်ပစ်၍ပြလေသည်။ ဘားမှာ ကလပ်အစွန်းနားတွင် ရှိ၏။ အဝတ်ဖြူဝတ်ထားသောဘွိုင်နှစ်ဦးသည် ဝီစကီဖန်ခွက်လင်ပန်းကို ကိုင်၍ ရောက်လာ၏။ နီစွေးစွေးတရုပ်ပိုင်များ၊ ပယင်းရောင်ဝီစကီများနှင့်ဘီယာခွက်များကို တွေ့ရလေသည်။ ဦးခွန်သာ

သည် ဝိစကီတခွက်ကို လှမ်းယူ၍ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပေးလိုက်သည်။

“နိုးသင်း(စ်)ဦးခွန်သာ ကျွန်တော်မသောက်ပါဘူး၊ ဦးခွန်သာ သာ သောက်ပါ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

ကျွန်တော်က ဦးခွန်သာကို တောင်းပန်ရသည်။ အားနာတတ် သောဦးခွန်သာသည် ကျွန်တော့်အတွက် လိမ္မော်ရည်တပုလင်းမှာလိုက် သည်။ လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကိုကိုင်ကာ ဖရောင်းစက္ကူပြွန်တန်ဖြင့် တမြို့မြို့ စုပ်ရင်း ပရိသတ်တွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သိပ်တော့မများလှ၊ လေး ဆယ်လောက်သာ ရှိပေသည်။ မင်္ဂလာရဌအထက်လွှာတွေပင် ဖြစ်ပေ သည်။

စောမြနန္ဒာနှင့်စောကြာဆိုင်သည် စကားပြောရင်း ရယ်နေကြ သည်။ စောမြနန္ဒာ၏စိန်နားကပ်သည် မီးရောင်တွင် ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်လက် နေသည်။ ခဏကြာတွင် သူတို့ဝိုင်းထဲသို့ စောမြမာလာနှင့်စောနောင်မွန် တို့ ရောက်လာပေသည်။ စော်ဘွားလေးစောခမ်းလုံး၏ပါတီဖြစ်သော် လည်း လာသမျှဧည့်သည်ကို ဒိုင်ခံ၍ဧည့်ခံနေသူမှာ စောနောင်မွန်နှင့် စောမြမာလာဇနီးမောင်နှံသာ ဖြစ်ပေသည်။ စောနောင်မွန်သည် စော ခမ်းလုံး၏နယ်တွင် အခရာဖြစ်သည်ဟု ဦးခွန်သာက ဆိုပေသည်။

မင်္ဂလာရဌကလပ်မှာ အကာအရံမရှိ၍ ဆောင်းနှောင်းလေသည် တသုန်သုန် တိုက်နေ၏။ နှင်းမှုနှင့်လရောင်သည် မင်္ဂလာရဌကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်နေသလို ရှိပေသည်။

“ဒီကောင်နဲ့တော့ လာတွေ့ပြန်ဘီဗျို့။”

ဦးခွန်သာသည် ဝိစကီနောက်တခွက်ကိုယူရင်း မေဂျာပက်တာ ဆန်ကို မေးငေါ့၍ပြသည်။ ကျွန်တော်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့အနားတွင် စောမြမာလာပါ ရောက်နေ၏။ စောမြမာလာသည် လက် ထဲတွင် ဝိုင်ကလပ်ကို ကိုင်ထားပေသည်။ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးနှင့်လက် ခလယ်ကြားတွင် စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါကိုင်ထားသဖြင့် အမေရိကန်ဇာတ် လိုက်မင်းသမီးလား ထင်မှားလောက်ပေသည်။

“စောမြမာလာကလဲ ကလပ်မှာ နေဘူးသေးတယ်ဗျာ”

“ဟင်. . . ဟုတ်လား”

“စောနောင်မွန်နဲ့လက်ထပ်ပီး ဘီလပ်မှာ တနှစ်လောက်သွားနေ ကြသေးတယ်။ စောနောင်မွန်က စစ်မဖြစ်မီက ကိန်းဗရစ်တက္ကသိုလ်မှာ

နေတယ်။ အဲဒီတော့ စောမြမာလာ ၁၂နှစ်သမီးလောက်ရှိသေးတယ်။ လက်ထပ်တာတော့ လွတ်လပ်ရေးမရခင် တနှစ်လောက်တင်ပါဘဲ”

ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြ၏။ အမှန်တော့ စောမြမာလာ နှင့်စောမြနန္ဒာတို့ ညီမနှစ်ဖော်သည် တမျိုးစီလှကြသည်သာဖြစ်၏။ စောမြမာလာ၏အလှမှာ ပို၍အနောက်တိုင်းဆံပေသည်။

“ကျုပ်ကလဲ ဒီမေဂျာပက်တာဆန်ဆိုတဲ့အကောင်ကို သိပ်မုန်း၊ သူတို့က မေဂျာပက်တာဆန်ဆိုရင် သိပ်အရေးပေးတာမှာလဲ သူတို့ဆင်ခြေက မေဂျာပက်တာဆန်ဟာ ကိုယ့်ရွာကိုပစ်ပီး ရှမ်းဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကူညီစောင့်ရှောက်နေလို့တဲ့လေ... ကူညီနေလို့တဲ့”

ဦးခွန်သာက မကျေမနပ်သံဖြင့် ပြော၏။ သူ့မျက်လုံးကြီးများသည် မီးရောင်တွင် တဝင်းဝင်းတောက်၍နေကြပေသည်။ ဝီစကီတော်တော်များများ ဝင်သွားပြီဖြစ်၍ သွေးတို့သည် လျင်မြန်စွာ လှည့်ပတ်သွားလာနေကြဟန်တူပေသည်။ မျက်နှာသည် နီရဲလာကာ ကျယ်ပြန့်ကားစွင့်သော နဖူးပေါ်မှ နဖူးကြောကြီးများကြောင့် ခြအိမ်တက်သလို ကြွတက်၍ လာကြပေသည်။

“ဒီကောင့်ကြောင့် စောနောင်မွန်တို့လူစု ဒီလောက်ဒေါင်တင်းနေတာဗျ။ စောနောင်မွန်ဆိုတဲ့လူကလဲ နဂိုက ခပ်ထက်ထက်၊ နောက်ပိုင်းတရုပ်ဖြူတွေ ဝင်လာတော့ ဒီဆရာဝန်ကောင်က သွားပီး အဆက်ယူတာ၊ လေသံလွင့်တာကတော့ ယိုးဒယားသွားသလိုလို စင်္ကာပူကို သွားသလိုလို”

ကျွန်တော်တို့အနားသို့ စောကြာဆိုင်နှင့်စောမြနန္ဒာတို့ရောက်လာ၍ ဦးခွန်သာသည် စကားဖြတ်လိုက်သည်။ စောကြာဆိုင်သည် အင်္ဂလိပ်ဒင်းနားဂျက်ကက်ဘောင်းဘီအနက်နှင့်ပိုးတိုင်အနက်ကို စည်းထားလေသည်။ စောမြနန္ဒာမှာ နိုင်လွန်လက်ရှည်အဖြူအနားတွင် အဝါစင်းသေးသေးကလေးတွေ ခက်ထားသော အစိမ်းရောင်ဇင်းမယ်လုံချည်နှင့်ခုံမြင့်ဖိနပ်အဖြူကို စီးထားပေသည်။ သူ့ခေါင်းတွင် နှင်းဆီဖြူပွင့်ကို ပန်ထားပေသည်။

“ရောက်နေတာ တော်တော်ကြာဘီလား”

စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဝဘုရားတုန်းက စိတ်ကောက်ခဲ့သဖြင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ တော်တော်နေကောင်းသွားပါဘီလား၊ ဪ... နယ်ပိုင်မင်းကော နှင်းပုလဲ ဆင်းလာသကိုး”

ဦးခွန်သာက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်နေပေသည်။ စောကြာဆိုင်သည် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ကျန်ဝီစကီကို အကုန်မော့လိုက်ပြီး နောက်တခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူ့ဘို့သာမက ဝိုင်ကလပ်ကိုယူ၍ စောမြနန္ဒာကိုပါ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... မြနန္ဒာ မသောက်ချင်ပါဘူး”

စောမြနန္ဒာသည် မျက်နှာကလေးရဲကာ ခေါင်းခါ၍ ငြင်းလေသည်။ သို့တိုင်အောင် စောကြာဆိုင်သည် ဝိုင်ကလပ်ကို အတင်းထိုး၍ ပေးနေလေသည်။

“သောက်ပါ စောကလဲ”

သို့သော် စောမြနန္ဒာသည် မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဦးခွန်သာနှင့်စကားပြောနေ၏။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ကြားထဲတွင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပေသည်။ စောကြာဆိုင်နှင့်သည်လောက်ရင်းနှီးနေကြပကဲ့ဟု တွေး၍ ရင်ထဲတွင် နင့်ကနဲ ဖြစ်သွားမိပေသည်။ မေဂျာပက်တာ ဆန်နှင့်စောမြမာလာတို့ရောက်လာပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းတွင် စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်လာလေသည်။ စောမြနန္ဒာက ကျွန်တော်၊ ဦးခွန်သာ၊ မေဂျာပက်တာဆန်နှင့်စောမြမာလာတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

သည်အတွင်း ရမုန်းတေးသံပေါ်လာ၏။ အတီးမှာ ပတ္တလား၊ နှဲ့၊ ဗုံတို့မျှသာ ဖြစ်၏။

“ကဲကဲ၊ ရမုန်းလေး ဘာလေးကကြရအောင်”

စောမြမာလာက ဖိတ်ခေါ်ပေသည်။ ဗမာ့တပ်မတော်တပ်မင်းနှင့် စောမြမာလာက တတွဲ၊ တပ်မင်းဇနီးနှင့်စောခမ်းလုံးကတတွဲ၊ စောကြာဆိုင်နှင့်စောမြနန္ဒာကတတွဲ။ မေဂျာပက်တာဆန်နှင့်စစ်ဗိုလ်ကတော်တဦးကတတွဲ အတွဲပေါင်း ဆယ်တွဲလောက် တွဲ၍ကကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ရမုန်းအကနှင့်ရမုန်းတေးသံကို မင်္ဂလာရဋ္ဌသို့ရောက်မှ မြင်ဘူးကြားဘူးပေသည်။ မင်္ဂလာရဋ္ဌ၏ယဉ်ကျေးမှုပင် ဆိုရပါတော့မည်။ သီချင်းမှာ ရှမ်းသီချင်းလိုလို ယိုးဒယားသီချင်းလိုလို ဖြစ်၍ က၊ပုံမှာ အနောက်တိုင်းအကနှင့်ယိုးဒယားအကကို ရောစပ်ထားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပေသည်။

စောမြနန္ဒာ၏လက်ချောင်းကလေးများသည် ညွတ်ပျောင်းနေကြ

၏။ ခြေထောက်ကလေးများသည် ရှေ့နောက်ရွေ့လျားနေကြ၏။ ကိုယ်ကို လှည့်ရမ်းလိုက်သောအခါ ဇင်းမယ်လုံချည်သည် ဝိုင်း၍ ဝှေ့ရမ်းကာ အောက်ခံဇာတပ်လုံချည်ဖြူနှင့်ဝါရွှေသောခြေသလုံးသားကလေးသည် ဝင်းကနဲဖြစ်သွား၏။ သူ့မျက်နှာကလေးသည် ပွင့်နေသော ပန်းကလေးလို ပြုံး၍နေပေသည်။ နဖူးလေးနှင့်ဆံစအောက်တွင် စို့နေသော ချွေးပေါက်ကလေးများသည် ပန်းပွင့်ပန်းပွင့်ပေါ်တွင် တင်နေသော နှင်းဥကလေးများနှင့်တူပေသည်။ တပွဲပြီးသွားပြီ၊ တပ်မင်းအား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် နောက်တပွဲကပြန်၏။ သည်ပွဲတွင်လည်း စောမြနန္ဒာသည် စောကြာဆိုင်နှင့်ပင် တွဲကပေသည်။

မေဂျာပက်တာဆန်မှာမူ ကျွန်တော်တို့အနားသို့လာရပ်ကာ ဝီစကီနဲ့နဲ့ထပ်သောက်ပြီး အမောဖြေနေ၏။ လွှတ်တော်အမတ်စောစံအောင်သည် မင်္ဂလာရဋ္ဌစော်ဘွားလေးနှင့်စကားလက်ဆုံကျ၍နေပေသည်။ တပ်မင်းကတော်သည် သူ့ချစ်လင်တပ်မင်းနှင့်တွဲကနေသည်။ ကောင်းကောင်းကတတ်ရှာဟန် မတူပေ။

“ကျွန်တော်တို့ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဘယ်လို ထင်မြင်ပါသလဲ”

ငေးကြည့်နေရာမှ အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တွင် ဝီစကီခွက်ကိုယ်စီနှင့်ရပ်နေကြသော မေဂျာပက်တာဆန်နှင့်ဦးခွန်သာကို တွေ့ရသည်။ ဦးခွန်သာသည် ဝီစကီငါးခွက်လောက် ဝင်နေသဖြင့် တော်တော်ပင်မူးနေပြီဖြစ်ဟန်တူရှာသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးသည် အဆီပြန်သဖြင့် ဝင်းနေလေသည်။

“ဪ ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရမ်းလူထုကိုဆေးကုပေးတာတို့၊ တချို့လူမျိုးငယ်တွေရဲ့အကွရာတွေကို ထွင်ပေးတာတို့၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ အင်မတန်စိတ်ဝင်စားစရာလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ဘို့လဲ ကောင်းပါတယ်”

မေဂျာပက်တာဆန်၏မျက်နှာသည် ပြုံးလာလေသည်။ မေဂျာပက်တာဆန်သည် စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်နေပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လူမျိုးဟာ အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်နေတဲ့လူမျိုးတွေကို အင်မတန် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ သနားလဲ သနားတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေဟာ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာစွန့်ပီး ဒီကို

လာနေတာပါ”

ဦးခွန်သာက ပြုံး၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးမှာ နှစ်လိုခြင်းမရှိသောအပြုံးဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီလိုကူညီတဲ့လူတွေကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တတ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုစေတနာကိုလဲ လေးစားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အချို့အနောက်တိုင်းသားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အကျိုးကို လိုလားသယောင်နဲ့ သူတို့အကျိုးကို လုပ်တတ်ကြပါတယ်။ အချို့စည်းကမ်းမစောင့်တဲ့အနောက်တိုင်းသားများဟာ တရုပ်ဖြူတွေကို ကူညီတတ်ကြပါတယ်။ ဒီလူမျိုးတွေကိုတော့ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်တဲ့နေရာမှာ ချွင်းချက်ထားရပါလိမ့်မယ်”

နဂိုက နီရဲနေသော မေဂျာပက်တာဆန်၏မျက်နှာကြီးသည် ညိုပုပ်သွား၏။ သူ့မျက်နှာကြီးသည် အမှည့်လွန်သောပန်းသီးကြီးနှင့်တူပေသည်။

“ဒီလိုလူတွေ ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ မရှိပါဘူးဦးခွန်သာ”

“ဒါတော့ ဘုရားသခင်မှသာ သိပါလိမ့်မယ် မေဂျာ”

“အိုခရစ်တော်က ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ အိမ်နီးချင်းကို ချစ်ရမယ်လို့ ဆိုထားတာပဲ။ အိမ်နီးချင်းကိုမကဘဲ အဝေးကြီးကလူကိုတောင် လာပြီးချစ်နေကြတဲ့လူမျိုးတွေဘဲ။ နေပါအုံး၊ ဦးခွန်သာဟာ ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကလို့ ပြောပါတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အို သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာဘဲ။ ဦးခွန်သာတို့ရဲ့ပေါ်လစီက ဘယ်လိုပါလဲ”

ဦးခွန်သာသည် ပေါ်လစီကို ရှင်းပြနေပေသည်။ သို့သော် သူ့စကားလုံးတွေထဲတွင် မေဂျာပက်တာဆန်တို့ကြောင့် မင်္ဂလာရွှေ့နယ်တွင် စောနောင်မွန်တို့လူတွေ မောက်မာကြပုံ၊ တရုပ်ဖြူတွေနှင့်ဆက်သွယ်နေကြပုံ၊ ဘိန်းနှင့်လက်နက်တွေ လဲနေကြပုံတို့ကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ပြောပြပေသည်။ မေဂျာပက်တာဆန်၏မျက်နှာသည် နီရဲသွားပေသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ကြွနွေးဆယ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးခွန်သာ၏မျက်နှာကို အသာအကဲခတ်နေမိ

သည်။ ဦးခွန်သာသည် နဂိုက စိတ်ဆတ်သူဖြစ်၏။ မေဂျာပက်တာဆန်ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းနေသူဖြစ်၏။ အရက်ကလေးဝင်လာသောအခါ သူ့စိတ်တွေကြွလာကာ ထင်ရာပြောမည်ကို စိုးရိမ်မိပေသည်။ မေဂျာပက်တာဆန်သည် သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုပြောပြနေ၏။

“မင်္ဂလာရဋ္ဌဟာ သိပ်နိတ်တာဘဲနော်၊ ပဒေသရာဇ်ဆန်ကျင်ရေးအဖွဲ့တွေ ဘာတွေဟာ ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မသိနားမလည်တဲ့တောသား အရိုင်းတွေကို သွေးထိုးပေးဘို့မကောင်းဘူး”

ဦးခွန်သာ၏မျက်နှာသည် နီရဲလာ၏။ နဖူးကြောကြီးများ ထောင်လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟာ ဒီမိုကရေစီဘောင်ထဲမှာ ဖွဲ့ထားတဲ့အဖွဲ့ပါမေဂျာ၊ ကျူးကျော်သူတွေနဲ့လဲ မဆက်သွယ်ဘူး။ သူတပါးပြည်တွင်းရေးမှာလဲ ဝင်မစွက်ဘူး။ လက်နက်လဲ မဖြန့်ဖြူးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေရဲ့အခွင့်အရေးကို တောင်းတာ”

“အနီတွေ”

မေဂျာပက်တာဆန်သည် ရေရွတ်ကာ စီးကရက်ကို လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“နယ်ချဲ့သမားတွေ”

မေဂျာပက်တာဆန်၏လက်သီးသည် ဦးခွန်သာဆီသို့ဝဲလာ၏။ ဦးခွန်သာသည် ဖန်ခွက်ထဲတွင် ကျန်နေသည့် အရက်နှင့်မေဂျာပက်တာဆန်၏မျက်နှာကို ပက်လိုက်ပြီး မေးကိုပင့်၍ ထိုးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကြက်သေသေ၍ ကြည့်နေရာမှ သတိရလာကာ တယောက်တပြန် ထိုးနေကြသော ဦးခွန်သာနှင့်မေဂျာပက်တာဆန်ကို ဝင်၍ဖြန်သည်။

ရမ်းတေးကွက်သည် ရပ်သွား၏။ ကနေသူများထဲမှ ရောက်လာသူမှာ စောမြနန္ဒာဖြစ်ပေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ပါဝင်လုံးထွေးနေသော ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အံ့အားသင့်ကာရပ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာကလေးသည် ချွေးစို့ကာ ပန်းနုသွေးလျှမ်းနေပေသည်။ စောမြမာလာ၊ စောနောင်မွန်၊ စော်ဘွားစောခမ်းလုံး၊ အမေရိကန်ဘုန်းတော်ကြီး၊ စောကြာဆိုင်တို့ပါ ရောက်လာကြပေသည်။

“မေဂျာ၊ မေဂျာ၊ မေဂျာပက်တာဆန်”

စောမြနန္ဒာက လှမ်း၍ ခေါ်ကာသတိပေး၏။ စောကြာဆိုင်နှင့်

လွှတ်တော်အမတ်ဦးစံအောင်တို့ကပါ ဝင်ဆွဲတော့မှ သူတို့နှစ်ယောက်ရန် ပွဲမှာ စဲသွားလေသည်။ သူတို့အင်္ကျီများတွင် သွေးစွန်းနေပေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် မေဂျာပက်တာဆန်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည်ဝင်းဝင်းတောက်နေကြပေသည်။ မေဂျာပက်တာဆန်အပေါ် စောမြနန္ဒာ ဤမျှဒေါသထွက်နေပုံကို ကျွန်တော်တခါမှ မမြင်ဘူးပေ။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် စောနောင်မွန်။ ကျွန်တော် ကိုယ်ကိုကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ခုခံတာပါ။ ဒီလိုပါတီမှာ ဖြစ်ရတာကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးခွန်သာသည် ပါးစပ်တွင် ပေနေသော သွေးတွေကိုလက်ခုံနှင့် သုတ်ရင်း ပြောနေပေသည်။ သူ့အပေါ်အင်္ကျီအောက်မှ ရှုပ်အင်္ကျီသည် အပြင်သို့ထွက်နေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှက်လည်းရှက်၏။ ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တဦး အရက်မူး၍ ရန်ဖြစ်သည်ဆိုသောသတင်းဆိုးကြီး ပေါက်ကြားသွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိပေသည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး ကိုဥက္ကာ၊ ကျွန်တော် အတော်သည်းခံပြီး စကားပြောနေရက်နဲ့ ဒီကောင်ဟာ တစတစ စော်ကားနေတယ်။ ပီးတော့ သူက စထိုးတာ”

ဦးခွန်သာက အိမ်အပြန်တွင် ကျွန်တော့်ကို ထုချေ၏။ ကျွန်တော့်ကို အားနာနေဟန်ရှိပေသည်။ ရန်ဖြစ်ပြီး မကြာခင် ကျွန်တော်နှင့်ဦးခွန်သာသည် စော်ဘွားစောခမ်းလုံးနှင့်စောနောင်မွန်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်တော် ဒါ့ကြောင့် အရက်ကို မသောက်ဘဲရှောင်နေတာပျ။ ဒါတောင် သောက်မိသေးတယ်။ ကျွန်တော် မူးပီး ပဲခူးကလပ်ထဲဝင်သွားမိလို့ အင်္ဂလိပ်မန်နေဂျာတယောက်ကို ထိုးခဲ့ဘူးဘိ။ အခု တခါ တယောက်”

ဦးခွန်သာမှာ အရက်မူးပြေသွားဟန် ရှိလေသည်။ ဦးခွန်သာသည် ကားကို မှန်မှန်မောင်းလာ၏။ ဦးခွန်သာသည် ဗမာမဝင်ရသောပဲခူးကလပ်သို့ဝင်ကာ မျက်နှာဖြူမန်နေဂျာနှင့်ရန်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်ဟု ဆိုပေသည်။ ဤမခံချင်စိတ်ကလေးသည် ယခုတိုင်အောင် အမြစ်တွယ်နေပေသေးသည်။

“ကျွန်တော်က တယောက်ထဲ၊ သူတို့က အများစု ဒါပေမယ့် ကျွန်

တော်ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်ဗျာ”

ဦးခွန်သာ၏အသံမှာ နာကျည်းဟန် ပေါက်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ အမှန်ကတော့ ဦးခွန်သာတယောက်တည်း မဟုတ်ပေ။ သူ့ဘက်တွင် ကျွန်တော်ရှိပေသည်။ ယခုမူ ဦးခွန်သာသည် သူတယောက်တည်းဟု နာကျည်းစွာနှင့်ကြေညာ၏။ စောစောက ကျွန်တော့်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ဟန်တူသော ဦးခွန်သာသည် ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်ရသည်အထိ ရောက်နေပြီလား။ သူတို့လူဟု သတ်မှတ်သောကြောင့် ‘သူတယောက်ထဲ’ဟု ဆိုလိုပေသလား။

ကားသည် မင်္ဂလာရဋ္ဌကလပ်နှင့်တဖြည်းဖြည်း ဝေးလာပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာပြီး ပြန်ကကြသောပွဲမှာ ရမုံးတေးသံသည် ကားနောက်တွင် ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော စောမြနန္ဒာ၏ခေါ်သံပေးလား။

(၇)

မင်္ဂလာရဋ္ဌကလပ်မှ ဦးခွန်သာနှင့်မေဂျာပက်တာဆန်တို့ အဖြစ်တွေကို တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေသည်။ ပဒေသရာဇ်ဆန်ကျင်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ခေါင်းဆောင်တယောက် မှူးပီး ရန်ဖြစ်လို့ဆိုသော စကားတွေသည် ကျွန်တော့်ကိုလာ၍ ချောက်လှန်ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့အထဲကလူနှင့် ဖြစ်ရသည့်အတွက်လည်း စောမြနန္ဒာနှင့်တွေ့ရမှာ အားတုံအားနာကြီးဖြစ်ပေသည်။ ခါတိုင်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို အထင်သေးသည့်မျက်လုံးနှင့် ကြည့်တတ်သော ဟော်ကုန်းမှ ဆွေတော်မျိုးတော်တသိုက်သည် ပို၍အတင့်ရဲကာ မဟုတ်တန်းတရား ပြောပြဦးမည်ကို မြင်ယောင်မိ၏။ သို့သော် စောမြနန္ဒာသည် ချွင်းချက်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ စောမြနန္ဒာသည် ကုန္တေသိက္ခာပဲ့မှု၊ မတရားမှုတို့ကိုတော့ မုန်းတတ်ပေသည်။

ကျွန်တော်ကမူ စောမြနန္ဒာကို မတွေ့အောင် ရှောင်နေပေသည်။ သည်အတွင်း စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လူလွတ်၍ ခေါ်ခိုင်းသေး၏။ ကျွန်တော်သည် ရှောင်ပုန်း၍သာနေပေသည်။ စောမြနန္ဒာခေါ်တိုင်းလိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ဦးခွန်သာမှအစ စောနန်းကျင်၊ ကိုအောင်လေးစသည့် ကျွန်တော့်ရဲဘော်များ၏မသင်္ကာစိတ်သည် တိုး၍လာချေပေမည်။

ကြားရသည့်သတင်းအတိုင်းသာ မှန်လျှင် ကျွန်တော်ရှောင်နေ

သည်က တော်သေးသည်ဟု ဖြေသိမ့်ရပေသည်။

“ဟိုနေ့က ဆရာကြီးနဲ့မျက်နှာဖြူဆရာဝန် ရန်ဖြစ်လို့ဆို”

ဦးခွန်သာ၏တပည့်ကျော် အိုက်စံက ကျွန်တော့်ကို မေးပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောချင်ပေ။ ထို့ကြောင့် တိတ်တိတ်သာ နေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ ဒီမျက်နှာဖြူကောင်ဟာ သိပ်ရှုပ်တာပဲ။ ပီးတော့ အမတော်လတ်နဲ့လဲ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ တနေ့က ကျွန်တော်စံအိမ်တော်ကို ဆရာကြီး စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ သွားတုန်း. . .”

ကျွန်တော်၏ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာ၏။ အမတော်လတ်ဆိုသည်မှာ စောမြနန္ဒာကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာနှင့်မေဂျာပတ်တာဆန်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့်ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံသဖြင့် ကျွန်တော့်မသင်္ကာစိတ်မှာ ပြိုလဲခဲ့ရသည်။ ယခု အိုက်စံကပါ ထပ်၍ ဆိုလာပြန်ချေပြီ။ အိုက်စံစကားများကို ကျွန်တော်မကြားချင်သော်လည်း ကြားနေရသည်။ စောမြနန္ဒာသည် သည်မျှလောက် အသဲနှလုံးကင်းမဲ့သောမိန်းမချောတယောက်ပေလား။

ထိုနေ့က စံအိမ်တော်တွင် ဘယ်သူမျှမရှိပေ။ မေဂျာပတ်တာဆန်နှင့်စောမြနန္ဒာသည် ရေဒီယိုဂရမ်ဖွင့်ကာ ရင်ချင်းအပ်၍ ကနေကြသည်။ ဆင်စွယ်လိုသွယ်ပျောင်းသော စောမြနန္ဒာ၏လက်ချောင်းများသည် မေဂျာပတ်တာဆန်၏ကျောကို သိုင်းဖက်ထားသည်။ မျက်နှာသည် မေဂျာပတ်တာဆန်၏ရင်ခွင်ထဲတွင် မြုပ်နေပေသည်။ မေဂျာပတ်တာဆန်သည် စောမြနန္ဒာ၏ခါးကို သိုင်းဖက်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ပူးကပ်နေကြသည်။ ဆောင်းနှင်းလေးရှူးက တိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် ပင့်တင်ထားသော ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးသည် အောက်သို့ လျှော့ကျသွားပေသည်ဟု အိုက်စံက ဆိုပေသည်။

“ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့အိုက်စံရာ”

ကျွန်တော်က နောက်ထပ်မကြားချင်သဖြင့် စကားပြတ်သွားအောင် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်က စံအိမ်တော်အတွင်းဝန်ကို စာပေးပြီး ရုံးခန်းက

ထွက်အလာ ပြတင်းပေါက်က မြင်လိုက်ရတာ။ အခန်းဆီးဖုံးသွားလို့ဗျာ။ နို့မို့ရင် တောက်... ”

အိုက်စံသည် တက်ခေါက်၍ နေလိုက်ချေသေး၏။ သူသည် ဒီလို ဇာတ်လမ်းမျိုးကို နှစ်ခြိုက်ဟန်ရှိပေသည်။ စံအိမ်တော်အတွင်းဝန်၏ ရုံးမှာ စံအိမ်တော်စာကြည့်ခန်းနှင့်မျက်စောင်းထိုးဖြစ်၏။ အိုက်စံပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိုက်စံဆီမှ စကားကို ကြားပြီးသည်နောက် ကျွန်တော့်အတွေး မှန်ပြီဟုသာ အောက်မေ့လိုက်ပေသည်။ သို့သော် စောမြနန္ဒာကို ကျွန်တော်ရိပ်မိကြောင်း ပြောချင်သေးသည်။ ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာကို တွေ့လည်း မတွေ့ချင်တော့၊ တွေ့ချိန်လည်း မရတော့ပေ။ မနက်ဖြန် သဘက်ဆိုသလို ဦးခွန်သာနှင့်ခရီးသွားစရာကိစ္စ အရေးတကြီး ပေါ်လာသဖြင့် ညတွင် ကမန်းကတမ်းစာထိုင်ရေးပြီး မနက်ကျမှ အပေးခိုင်းမည်ဟု အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင်သာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“မြနန္ဒာနဲ့ကျုပ်တို့ရဲ့ဇာတ်လမ်းဟာ ဒီတင်စခန်းသိမ်းကြဖို့ ကောင်းပီထင်တယ် မြနန္ဒာ။ ကျုပ်က ရှမ်းပြည်သူတွေကြားထဲမှာ မွေးတဲ့လူတယောက်၊ မြနန္ဒာက ဟော်ကုန်းစံအိမ်တော်မှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ မဟာမျိုးမဟာနွယ်တဦး။ ဒီနှစ်ဦးဟာ ခုအတိုင်းသာဆိုရင် မိုးနဲ့မြေလို ဆုံစည်းလို့ ရမယ်မထင်တော့ပါဘူး။ အစတုန်းကတော့ မြနန္ဒာရဲ့အသဲနှလုံးတွေဟာ အရေပျော်ပီး အမြင့်က အနိမ့်ကို စီးဆင်းလာလိမ့်မယ်လို့ မြော်လင့်ခဲ့ဘူးတယ်။ ခုတော့ ‘သခင်မလေး’မြနန္ဒာရဲ့ရင်ထဲက အသဲနှလုံးဟာ ကျောက်စိုင်ကျောက်ခဲလိုဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါပီ။ ခုတော့ မြနန္ဒာရဲ့အသဲနှလုံးထဲမှာ ရွှေဖြူနဲ့နီလွန်တွေ ရှိမယ်လို့ကျုပ်ထင်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်တို့တတွေ လူတန်းစေ့နေနိုင်တဲ့နေ့ကိုရောက်ရင် ကျုပ်နဲ့မြနန္ဒာဟာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ချယ်ရီပင်တွေအောက်မှာ ထိုင်ပြီး ငေးမောချင်တယ်။ ရေပူစမ်းထဲမှာ ရွှေငါးကလေးတွေလို ကူးချင်တယ်။ လိမ္မော်ပင်အောက်ထိုင်ရင်း လိမ္မော်သီးထဲက အမျှင်ကလေးတွေ ထွင်ပေးနေတဲ့မြနန္ဒာရဲ့လက်ချောင်းကလေးတွေ လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေချင်တယ်။ ကျုပ်ဟာ နိုင်ငံရေးသမားပေမဲ့ လူပါဘဲမြနန္ဒာ။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့နေပီး စိတ်ကူးမယဉ်ချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်အသိတွေကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ မြနန္ဒာတို့ ‘မဟာမျိုးမဟာနွယ်’တွေကို

ခုခံတဲ့ဆန့်ကျင်ဖက်သမားတဦး ဖြစ်လာရတယ်။ မြနန္ဒာရဲ့အသဲနှလုံးဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်အဖြေဆီကို တိမ်းညွတ်မလာနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီစာဟာ ကျွန်တော်နဲ့မြနန္ဒာတို့ရဲ့အကြားမှာရှိတဲ့နှောင်ကြီးကလေးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သင်ဓုန်းဓားပါးပါးကလေးလို့ဘဲ ဆိုပါတော့”

ကျွန်တော်သည် စိတ်နာနာနှင့် မဆုံးနိုင်သော စာရှည်ကြီးကို ရေးပေးလိုက်သည်။ စာထဲတွင် သူနှင့်ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းစ၊ခဲ့ကြပုံ၊ အင်းလျားကန်မှ ရေလှိုင်းကလေးများက ကျွန်တော်တို့အချစ်ကို သက်သေတည်ခဲ့ကြပုံ၊ ကျွန်တော်နှင့်စောမြနန္ဒာတို့ တကမ္ဘာဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြပုံ၊ စောမြနန္ဒာနှင့်မေဂျာပက်တာဆန်တို့၏ရင်းနှီးပုံ စသည်တို့ကို စုံစုံလင်လင် ရေးပေးလိုက်သည်။ ဒီစာသည် စောမြနန္ဒာထံ နောက်ဆုံးစာဖြစ်လေမည် မဟုတ်လား။

နောက်တနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဦးခွန်သာနှင့်အတူ နယ်သို့ထွက်လာခဲ့ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကားပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စကားမပြော၊ ဦးခွန်သာကလည်း ကားကိုသာ မောင်းလာခဲ့သည်။ စကားဆို၍ တခွန်းမျှမဟ။ ဦးခွန်သာသည် ရှေ့တွင်ရင်ဆိုင်ရမည့် စွန့်စားခန်းကိုတွေးလာဟန် တူပေသည်။

နှင်းမုံတွေ ဝေလျက်ရှိ၏။ ရှမ်းတောင်သူကြီးများသည် ယာတောသို့ သွားကြပေသည်။ တောင်ရိုးမှနေများ၊ အီကောများ၊ ဈေးသို့ဆင်းလာကြ၏။ ကျွန်တော်သည် ကုတ်အင်္ကျီကော်လာကို ထောင်၍ နားကိုလှဲအောင် ထွေးထားလိုက်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်ရှမ်းပုလိပ်တယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ရပ်ကြည့်နေ၏။

“ဝ,ဘုရားလမ်းခွဲတောင် ရောက်လာပီ”

ဦးခွန်သာက ကားမောင်းရင်း ကျွန်တော်ကို လှမ်းပြော၏။ ကျွန်တော်သည် ဝ,ဘုရားကို မြင်သောအခါ စောမြနန္ဒာကို ပို၍အမှတ်ရလာပြန်ပေသည်။ သည်နေရာမှာပင် စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော်ဘုရားဖူးခေါ်သည်ကို ငြင်းခဲ့ဘူး၏။ ကျွန်တော်အား နမ့်မိုနှင့်ဖူးချေဟု ဆိုခဲ့ဘူး၏။ စောမြနန္ဒာ၏နှလုံးသားကင်းမဲ့ပုံကို ပြခဲ့သောနေရာဖြစ်၏။ ‘စောမြနန္ဒာနဲ့ငါ စကားများခဲ့တဲ့နေရာလား’ ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်နေမိသည်။ ပါးစပ်ကမူ ထွက်မလာပေ။

“ဒီဘုရားသမိုင်းဟာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်

ကိုဥက္ကာ”

ဦးခွန်သာသည် တအိအိမောင်းသော ဝက်လှည်းတစီးကို ကျော် တက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောနေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းသော ဦးခွန်သာ၏စကားကြောင့် ဆတ်ကနဲ လှည့်မိပေသည်။ လေယာဉ်ကွင်း မှ မင်္ဂလာရွှေသို့ အလာတုန်းကလည်း ဦးခွန်သာနှင့်ကျွန်တော်သည် ဤ ဘုရားကို ဖြတ်ခဲ့ဘူး၏။ စောမြနန္ဒာနှင့်လည်း သည်နေရာကို ရောက်ခဲ့ ဘူးပြီဖြစ်၏။ ဦးခွန်သာသည် ယခုမှ ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တရ ပြောပေ သည်။

“ဒီဘုရားတည်တာ အနှစ်တရာလောက်ရှိပြီတယ်။ ဒီနေရာ ကို ဝ,မောင်နံ့တည်တဲ့ဘုရား၊ ဒါကြောင့်မို့ ဝ,ဘုရားလို့ခေါ်တာ”

ဦးခွန်သာသည် ဝါးလာသော ဆေးဖတ်ကို ပြစ်ကနဲ လှမ်း၍လမ်း ပေါ်သို့ထွေးလိုက်သည်။ ဦးခွန်သာသည် ကွမ်းကိုသော်၎င်း၊ ဆေးကိုသော် ၎င်း အမြဲဝါးနေတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

“ဪ... ဪ”

ကျွန်တော်က ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်သာ ပြောလိုက်၏။ သည်အတိုင်း ဆိုပါက ဝ,ဘုရားသည် စိတ်ဝင်စားစရာမဟုတ်ပေ။ ဝ,မောင်နံ့သည် ကု သိုလ်ကောင်းမှုကို လွတ်လပ်စွာ ပြုနိုင်ပေသည်။

“ဒီဝ,မောင်နံ့ဟာ သိပ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုဘဲ။ ဒီနေရာမှာ သူတို့ဘုရား တည်တော့ ကျုပ်တို့စော်ဘွားကလဲ မြို့ရိုးတည်မလို့၊ နယ်သူနယ်သားကို ယောက်ျားမိန်းမ မလာမနေရ ဆင့်ခေါ်သတဲ့။ အဲဒီမှာ ဝ,မောင်နံ့ကလဲ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ဘုရားတည်တာဖြစ်လေတော့ ဘုရားတည်ပြီးမှ လိုက်ပါရစေ၊ အခု မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြီးအောင် လုပ်ပါရစေအုံး ဆိုပြီး ခွန်မျှတွေ မြို့စားတွေကို တောင်းပန်ပြီး ဘုရားကို အပြီးဆက် တည်တယ်သတဲ့”

ဦးခွန်သာ၏ပုံပြင်သည် ယခုတော့လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း လာပြန်သည်။

“စော်ဘွားကလဲ သူ့အာဏာကို ဖိဆန်ရမလားဆိုပြီး ထပ်အခေါ် လွှတ်ပြန်တယ်။ ဝ,မောင်နံ့ကလဲ ဘုရားတည်မပြီးမချင်း မလိုက်ဖူးတဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး ဘုရားတည်ပြီးမှ စော်ဘွားခေါ်တဲ့ဆီကို သွားတော့ အာ ဏာဖိဆန်တယ်ဆိုပြီး မြို့ရိုးမှာ ဝ,မောင်နံ့ကိုထည့်ပြီး စတေးလိုက်တယ်။

ဝ,မောင်နှံခမျာ တည်ပြီးသား ဘုရားကို ရေစက်တောင် ချမသွားနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဝ,မောင်နှံကိုတွေ့၍ သနားပေသည်။ မြို့ရိုးအောက်တွင် ဝ,မောင်နှံသည် ရဲရင့်တည်ကြည်သောပြည်သူများ၏ဂုဏ်ရောင်ကို ထွန်းပြောင်စေခဲ့သည်တကား။ သူတို့သည် စော်ဘွားတို့၏အာဏာကို ဝန်းရံကာကွယ်ပေးမည့်အုတ်မြို့ရိုးကို တည်ဆောက်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်တကား။

“ရေစက်တော့ ချမသွားနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြို့ရိုးအောက် အစတေးခံရခါနီးမှာ ‘ဒီဘုရားကို ဘယ်စော်ဘွားမှ မဖူးရပါနှင့်၊ ဖူးတဲ့စော်ဘွားဟာ သွေးပွက်ပွက်အန်ပါစေသား’ ဆိုပြီး ကျိန်စာထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ခုထိ ဒီဘုရားကို ဘယ်စော်ဘွားမှ မဖူးဘူး၊ ဘယ်စော်ဘွားမျိုးနွယ်မှ ဘုရားပရဂုဏ်ထဲကို မဝင်ခဲ့ဖူးဘူး”

ကျွန်တော်၏ကြောရိုးသည် စိမ့်အေးသွားသည်ထင်လိုက်ရသည်။ ဝိဇ္ဇာတန်း မြန်မာစာတွင် ပုဂံခေတ်ကျောက်စာ သင်ရင်း ကျိန်စာများကို ဖတ်ခဲ့ရဘူးပေသည်။ ပြည်သူများ၏ကျိန်စာများသည် ကြောက်စရာကောင်းလှပေသည်။ သို့သော် ဦးခွန်သာ၏ပုံပြင်သည် ဘယ်မျှမှန်သည်ကို ကျွန်တော်မသိပေ။

သည်တော့မှ ဝ,ဘုရားကို ဖူးရန်ခေါ်စဉ်က စောမြနန္ဒာ၏ပန်းသွေးရောင် ကြွနေသော မျက်နှာကလေးကို မြင်လာမိပေသည်။ ဘာကြောင့် နမ့်မိုမျက်လုံးကလေး ဝိုင်းနေကြောင်းကို သိတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကို နမ့်မိုနှင့်သွားဖူးရန် ပြောခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝ,ဘုရားဖက်ဆီသို့ အစုလိုက်အအုပ်လိုက် ဘုရားဖူးသွားနေကြသော စုတ်ပြတ်နွမ်းကြေနေသည့် ဝ,ရမ်း၊ အီကော၊ ဂုံ၊ တောင်သူ၊ ဓနုစသော ယာသမားကြီးများကို မြင်ယောင်လာပေသည်။ အုတ်မြို့ရိုးအောက်တွင် အံကြိတ်ခါ စော်ဘွားတို့အား ကျိန်စာထားခဲ့ကြသော ဝ,မောင်နှံတို့ကို မြင်ယောင်လာသည်။ လူသား၏လွတ်လပ်လိုသော ဆန္ဒဆိုသည်မှာ ချိုးနှိမ်၍ရကောင်းသောအရာ မဟုတ်ချေတကား။

ဦးခွန်သာသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငိုနေသော ကျွန်တော့်ကို လှည့်ပြီးနေပေသည်။

“ကိုဥက္ကာနှင့်စောမြနန္ဒာဟာ တော်တော်ရင်းနှီးသနော်”

ကျွန်တော်သည် ဦးခွန်သာ၏မျက်နှာကို ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်

လိုက်မိသည်။ သူ့စကားသည် ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန်နီး သကဲ့သို့ နွမ်းဟိုက်စေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျောင်းတုန်းက အသင်းမှာ အတူတူ လုပ်ကြတော့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ကိုဥက္ကာဆိုတာကတော့ ရဲဘော်ချင်းတွေဆိုတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောထားရအုံးမယ်။ စောခမ်းလုံးရဲ့လူတွေဟာ လုပ်တာကိုင် တာမှာ အင်မတန်ပီရိတယ်။ ဟိုနေ့က ပါတီသွားတာတောင်မှ ကိုဥက္ကာ ပါလို့သွားတာ၊ ကျုပ်အလိုဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဦးခွန်သာ၏စကားကို တွေးရင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုံမလဲ ဖြစ်လာသည်။ နဂိုက ကျွန်တော့်ကို သင်္ကာမကင်းကြည့်တတ် သော ဦးခွန်သာသည် ယခုပြောင်ပြော၍လာပေပြီ။

“ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတွေကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေတာ၊ စော ခမ်းလုံးကတော့ အသက်ကလဲငယ်တော့ သိပ်နားမလယ်သေးပါဘူး၊ ဒါ ပေမယ့် စောနောင်မွန်က အင်မတန်ထက်တယ်။ တနယ်လုံးကို သူအုပ် စီးနေတာဘဲ။ စောခမ်းလုံးဆိုတာကလဲ တကယ်ဆိုတော့ စောနောင်မွန် ရဲ့အရုပ်ပါ။ စောနောင်မွန်ဟာ ခေတဲ့လူမဟုတ်ဘူးနော်။ ပင်လုံကွန်ဖရင့် ကတည်းက ရှမ်းပြည်ဟာ ယိုးဒယားနှင့်ပေါင်းမယ်လို့ တယောက်ထဲ ခံချ လာတဲ့လူ။ ပြီးတော့ ခေတ်ပညာလဲတတ်တယ်၊ ကြံရည်ဖန်ရည်လဲရှိတယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာလဲ အင်မတန် ပြတ်သားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ပေါ့”

တောင်ဆင်းဖြစ်၍ ဦးခွန်သာသည် စက်ကိုရပ်ကာ ကားကိုဆင် ခြေလျှောလမ်းကွေ့ကလေးအတိုင်း ပြေးညှင်းစွာ မောင်းလာ၏။ သူ့အသံ သည် တိမ်၍ဝင်သွား၏။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအထက်ပိုင်းသည် ကျွန်တော့်ဖက် သို့ ယိမ်းလာ၏။

ကျွန်တော်ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာကို မသိအောင် လမ်းလွဲပြီး ဒီ ဖက်ကို ထွက်လာခဲ့တာ ၀,၂၇ရားလမ်းခွဲနားရောက်တော့ မော်တော်ဆိုင် ကယ်နဲ့ရှမ်းပုလိပ်တယောက် တွေ့ခဲ့တယ်မှုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတာကို အကြည့် ခိုင်းထားတာ၊ မင်္ဂလာဂဠုက ထွက်တဲ့လမ်းတိုင်းမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ထွက်မဲ့နေရာကို စောင့်ကြည့်နေမဲ့ပုလိပ်တွေချထားတယ်။ ဒီပြင် ယူနီ

ဖောင်းမဝတ်ဘဲ လိုက်ချောင်းနေတဲ့စုံထောက်တွေက ခြေရာချင်းထပ်လို့”
 ကျွန်တော်တို့ ခရီးမထွက်ခင် တနေ့တွင် စောနန်းကျင်နှင့်ဦးခွန်
 သာတို့ တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြသည်ကို မြင်မိလာပေသည်။ စောနန်းကျင်
 သည် စောနန်းမွန်၊ စောခမ်းလုံးတို့ လူများ၏လှုပ်ရှားမှုကို အမြဲတမ်းကြည့်
 ရှုနေသူဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်လောက်က စောနန်းကျင်သည်
 သတင်းတခု ရလာ၏။ စောနောင်မွန်၏လူယုံတော်တဦးခေါင်းဆောင်
 သည့် လက်နက်ကိုင်တသိုက် တရုပ်ဖြူတွေထံမှ လက်နက်ယူလာမည်။
 အပြန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အခြေခံရွာများသို့ဝင်၍ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များ
 ကို ဖမ်းမည်။ ပဒေသရာဇ်စနစ်တည်မြဲရေးနှင့်စော်ဘွားအာဏာမစွန့်လွှတ်
 ရေးကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် သေနတ်ထောက်၍ အစည်းအဝေးလုပ်
 ခိုင်းမည်။ စိုင့်တင်ရွာမှ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌကို သတ်ပစ်လိမ့်မည်ဟု
 စောနန်းကျင်၏သတင်းက အခိုင်အမာဆိုပေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဦးခွန်
 သာသည် ဂျစ်ကားဖြင့် မိုင်းချားရွာသို့သွားပြီး ထိုမှတဖန် ခြေလျင်စိုင့်တင်
 သို့ ကျွန်တော်တို့က လက်ဦးအောင် ရောက်နှင့်ရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့
 ရှိလျက်နှင့်ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း လုပ်ဝံ့မည်မဟုတ်ဟု ယူဆပေသည်။
 ဦးခွန်သာသည် သည်တပွဲတွင် လက်ဦးပြီဟု အပျော်ကြီး ပျော်နေလေ
 သည်။

“ကျွန်တော်တို့လို နယ်ခေါင်းဆောင်တွေ အထင်အရှားရှိနေရင်
 မလုပ်ရဲဘူးဗျ။ ဦးအောင်ဖြိုးကို သတ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့မရှိလို့ ခံရတာ၊
 ပီးတော့ စောနောင်မွန်ရဲ့လူတွေဟာ တလတခါလောက် တရုပ်ဖြူတွေနဲ့
 တွေ့တယ်။ လက်နက်တွေ တိုးလာတိုင်း လူတွေကို နှိပ်စက်တော့ ကျွန်
 တော်တို့ ဦးပီ”

ဦးခွန်သာ မြူး၍နေလေသည်။ သူသည် စစ်ပွဲကိုသွားရသော
 စစ်သူကြီးနှင့်တူပေသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သည်လောက်လည်း မမြူးမိ၊
 ကျွန်တော်နှင့်စောမြနန္ဒာလမ်းစခန်းသိမ်းမည့်ပုံ၊ ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်
 ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပုံတို့ကို တွေးရင်းသာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေသည်။
 ဦးခွန်သာအား ကျွန်တော်နှင့်စောမြနန္ဒာတို့၏ဇာတ်လမ်းကို ဖွင့်ပြောမှသာ
 ကျွန်တော့်အပေါ် သင်္ကာရှင်းပေမည်။

ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်၍ မီးညှိလိုက်
 သည်။ စီးကရက်ဗူးပြန်ထည့်ရင်း အိတ်ထဲမှာ ခုလုခုလု ဖြစ်နေသောအရာ

တခုကို သွားစမ်းမိသည်။ စောမြနန္ဒာပေးဘို့စာပါလား။

မနေ့ညက စာကိုရေးပြီး အမှတ်တမဲ့အိတ်ထဲ ထည့်ထားမိခဲ့လေသည်။ မနက်လင်းမှ အိုက်စံကို အပေးခိုင်းပစ်ခဲ့မည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ သို့သော် အိပ်ရာကထ ခရီးသွားရန်ပြင်စရာရှိသည်ကိုပြင်နေသည်တို့ကြောင့် မပေးပစ်ခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်သည် စာခေါက်ကလေးကို ထုတ်ကြည့်ပြီး ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ သည်စာပါးပါးလေးသည် ကျွန်တော်နှင့်စောမြနန္ဒာတို့အကြားတွင် တည်းထားသော နှောင်ကြိုးကလေးကို ဖြုတ်ရပေဦးတော့မည်။

“ဘာတွေများ ထုတ်ကြည့်နေတာလဲဗျ”

ဦးခွန်သာက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“စာတစောင်ပါဗျာ၊ မိုင်းချားရောက်တော့မှ ဦးခွန်သာကိုပြရအုံးမယ်၊ ပဒေသရာဇ်ဆန်ကျင်ရေးသမားတယောက်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို တပိုင်းတစဖော် တဲ့စာဆိုပါတော့”

ဦးခွန်သာသည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာတွင် စူးစမ်းလိုသည့်အရိပ်အရောင်သည် အထင်းသားပေါ်နေ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သည်စာကိုပြရပေမည်။ သည်စာသည် ဦးခွန်သာနှင့်ကျွန်တော်တို့ကို ပို၍နီးကပ်စေမည့်စာမဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်နှင့်စောမြနန္ဒာကို ကမ္ဘာတဖက်စွန်းဆီသို့ ရောက်အောင် ပို့တော့မည့်စာမဟုတ်ပေဘူးလား။

သို့တိုင်အောင် စောမြနန္ဒာ ကျွန်တော့်ဖက်ကိုများ တိမ်းညွတ်လာလေဦးမလားဟု မြော်လင့်တုန်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရိုးမှန်လျှင် ဟော်ကုန်းမှ ဆင်း၍ လိုက်လာဘို့ကောင်းသည်။ ဟော်ကုန်းမှဆင်းလျှင် ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ရှမ်းပြည်သူတွေကြားမှာ နေစေချင်၏။ ရှမ်းပြည်သူတွေ၏အနံ့အသက်ကိုသာ ရှုလိုက်စေချင်၏။

ရှမ်းယာသမားကြီးများ၏ထမင်းချဉ်ကို စားစေချင်၏။ စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော်တို့တတွေနှင့်အတူ ကညင်ခြံတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေ၊ မုန်ညင်းခင်းတွေထဲသို့လိုက်၍ ဒူးတူပေါင်ဖက်လုပ်လျှင် ကျွန်တော့်ဘဝသည် မည်မျှသာယာပေမည်နည်း။ သည်လိုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဘဝသည် မည်မျှ စိုပြေလာမည်နည်း။

ယခုမူ ကျွန်တော့်ချစ်သူ စောမြနန္ဒာမှာ တဘဝစီဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ စောမြနန္ဒာတို့၏ဘက်တော်သားများသည် ကျွန်တော် တို့နောက်က အရိပ်ပမာ ထက်ကြပ်လိုက်နေကြသည်။ သူတို့၏သေနတ် ပြောင်းဝများသည် ကျွန်တော်တို့ရမ်းပြည်သူတွေအပေါ်သို့ ကဲမိုးနေကြ ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ပဒေသရာဇ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့သားများသည် သူတို့ ၏သေနတ်ပြောင်းဝတွင် အစတေးခံခဲ့ကြရ၏။ တကယ်လို့များ စောမြနန္ဒာ သည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ညွတ်မလာခဲ့လျှင် တနေ့တွင် စောမြနန္ဒာကိုယ် တိုင်ပင် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သေနတ်ပြောင်းဝလှည့်လိမ့်မည်လားမပြော တတ်ပေ။

သူ၏သွယ်ပောင်းသော လက်ချောင်းကလေးများသည်လဲ သေ နတ်ပြောင်းခလုတ်ပေါ်သို့ရောက်လာမည်လား မပြောတတ်ပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ရှမ်းပြည်သူတို့၏အကျိုးအတွက်ဆောင်ရွက်ရင်း စောမြ နန္ဒာ၏လက်ချက်ဖြင့် သေရလျှင် ကျွန်တော်သေပျော်ပြီဟု အောက်မေ့ မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ဖာတ်လမ်းကို ဦးခွန်သာအား ရှင်းပြလျှင် ဦးခွန်သာ သည် ကျွန်တော့်အဖို့ သံသယရှင်းသွားလောက်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မိုင်းချားနှင့်နီးသည်ထက်နီးလာ၏။ တောင် တန်းပြာကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကို လက်ယက်ခေါ်နေပေသည်။ တော ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် နံနက်ခင်းလေပြေသည် မွှေးလျက်ရှိ၏။ နှင်းတို့သည် ခုန် မြူးလျက်ရှိ၏။ ပူနွေးသော နေခြည်ကို ကျွန်တော် ထိတွေ့လိုပေသည်။

“ကျုပ်တို့အဖို့ အခြေအနေကောင်းတာတခုတော့ ရှိတယ်ဗျ၊ စောနောင်မွန်နဲ့စောခမ်းလုံးဟာ သမီးယောက်ဖပေမဲ့ သိပ်မတဲ့ကြဘူး။ စောနောင်မွန်က တဖက်၊ စောခမ်းလုံးနဲ့အမတော်လတ်က တဖက်”

ဦးခွန်သာသည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင်ထိုင်ရင်း စောမြနန္ဒာတို့၏ အရှုပ်တော်ပုံအတွင်းရေးကို ကျွန်တော့်အား ပြေပြေပေသည်။ သူကမူ သည် အကြောင်းတွေကို စောနန်းကျင်မှတဆင့် သိရသည်ဟုဆိုပေသည်။

“စောမြနန္ဒာတို့အတွင်းရေးဟာ တော်တော်ရှုပ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင် ဗျားများ ကြားမိသလား မသိဘူး၊ ခု စော်ဘွားစောခမ်းလုံးဟာ လူပျို၊ တ ကိုယ်ရေတကာယသမား၊ သူ့မှာ အရိုက်အရာခံဘို့ သားသမီးမရှိဘဲဖြစ် ရာကစပြီး ပြဿနာရှုပ်လာတော့တာဘဲ”

စောခမ်းလုံးမှာ ယခုမူ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကလေးရှိသေး၏။

စောမြနန္ဒာထက် ၂-နှစ်လောက်ငယ်ပေသည်။ စောခမ်းလုံးသည် ငယ်ရွယ်သူမို့ မင်္ဂလာရဋ္ဌနယ်အုပ်ချုပ်ရေးကိုလည်း ကောင်းကောင်း စိတ်မဝင်စားတတ်သေးပေ။ အမတော်ကြီးစောမြမာလာနှင့်စောနောင်မွန်တို့ စုလျားရစ်ပတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် စောနောင်မွန်သည် အမတ်ချုပ်ရာထူးဖြင့် မင်္ဂလာရဋ္ဌနယ်တနယ်လုံး လွှမ်းမိုးနေသူဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာရဋ္ဌနယ်၏ကာကွယ်ရေး၊ ပြည်တွင်းရေးတို့ကို သူပင် ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ စောနောင်မွန်၏လူယုံများမှာ ပုလိပ်ဌာနတွင်၎င်း၊ ပြောက်ကျားတပ်များကို၎င်း အုပ်ချုပ်လျက်ရှိပေသည်။ စောခမ်းလုံးမှာ စော်ဘွားဟုသာဆိုရသော်လည်း စောနောင်မွန်၏အမတော်ကြီးစောမြမာလာတို့လက်တွင် အရုပ်ကလေးသာဖြစ်ပေသည်။ စောခမ်းလုံးသည် လူလားမြောက်ကတည်းက မင်္ဂလာရဋ္ဌတွင် နေသည်မရှိ။ နိုင်ငံခြားမှာသာ အချိန်ကုန်ရပေသည်။ ဖခမည်းတော်၏အရိုက်အရာကို တဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ သာ ဆက်ဆံရသော်လည်း နယ်အုပ်ချုပ်ရေးကို ကျွမ်းကျင်အောင် မစီမံတတ်သေး။

စောနောင်မွန်သည် အရိုက်အရာကို စောခမ်းလုံးလက်ထဲမှာ လှယူလိုသည်ဟု ဦးခွန်သာက အခိုင်အမာ ပြောပေသည်။

စော်ဘွားလေးက ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့လဲခပ်ရိုးရိုး၊ အသက်ကလဲ ခပ်ငယ်ငယ်ဆိုတော့ စောနောင်မွန်တို့ချယ်လှယ်သမျှ ခံရတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီစောနောင်မွန်ဆိုတာကလဲ ညီအကိုတော်ပီးတော့ အမတော်စောမာလာနဲ့ကလဲ လက်ထပ်ပီးသားဖြစ်နေလေတော့ တော်တော်တန်တန် စိတ်ဝမ်းမကွဲတန်တာ မကွဲပရစေနဲ့ဆိုပီး ကြိတ်မှိတ်ခံနေရတာလဲရှိတယ်။ စောမြနန္ဒာကလဲ သူ့မောင်တော်လေး စောခမ်းလုံကို ချယ်လှယ်နေကြတာ လုံးလုံးမခံနိုင်ဘူး။ စောနောင်မွန်မှာ ၁၅နှစ်လောက် သားတယောက်ရှိတယ်။ ခု ဘီလပ်မှာ စာသင်နေတယ်။ အဲဒီသားလေးအတွက် အရိုက်အရာကို လိုချင်တယ်။ စောမြနန္ဒာလဲ မိန်းမသားမို့လို့ မတတ်နိုင်သေးလို့သာကြည့်နေရတာ။ ဘယ်ခံချင်ရှာမလဲ။ မောင်နှမဆိုလို့ တလုံးတစည်းထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာက သူနဲ့စောခမ်းလုံးသာ ရှိတော့တာကိုး”

ဦးခွန်သာသည် ကျွန်တော့်အား စောမြနန္ဒာတို့၏အရေးတော်ပုံကို ပြောပြပေသည်။ သည်လိုဆိုတော့လဲ စောမြနန္ဒာတို့မောင်နှမသည် သနားစရာဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စောမြနန္ဒာသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မောင်တော်စော်ဘွားကလေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ကို အပေါင်း

အသင်း လုပ်တန်သလောက် လုပ်နေရသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ စောမြနန္ဒာလို နုနယ်ချောမောလှသည့်မိန်းကလေးတယောက်အား ယခုလို အရှုပ်တော်ပုံကြီးထဲတွင် လည်နေရတာကို ကရုဏာသက်မိပေသည်။

စောမြနန္ဒာသည် စောနောင်မွန်တို့လူသိုက် တရုတ်ဖြူတွေနှင့်ထွေးလားလုံးလား လုပ်နေကြသည်ကို မနှစ်မြို့ပေ။ ယိုးဒယားသို့မကြာခဏ ကူးလူးနေကြသည်ကိုလည်း မကြည့်ချင်ပေ။ သို့သော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အတိုက်အခံလုပ်ရန် အင်အား မရှိသေး၍ လက်ပိုက်ကြည့်နေရသည်ဟု ဦးခွန်သာက ပြောပြပေသည်။

စောမြနန္ဒာဘက်တွင် ပြေးရေတွက်မှ သူနှင့်မောင်တော်စော်ဘွားလေး စောခမ်းလုံးသာရှိ၍ အမတော်စောမြမာလာ၊ ကြင်ရာတော်စောနောင်မွန်၏ဩဇာကို မပယ်လှန်ရဲသည့်ဘဝ ရောက်နေရပေသည်။

“မြနန္ဒာလဲ ဒီမှာနေရာတာ မပျော်ပါဘူး ကိုဥက္ကာရယ်”

ရေပူစမ်းတွင် ရေချိုးတုန်းက ညှိုးငယ်ငယ်ဖြင့် စောမြနန္ဒာညည်းညူခဲ့ဘူးသည်ကို အမှတ်ရမိပေသည်။ စောနောင်မွန်တို့ လူသိုက်၏ဩဇာ မပယ်လှန်ရဲ၍ပေလား။ သူနှင့်မောင်တော်လေး၏ရှေ့ရေးကို စိတ်မအေး၍ပေလား။ စောနောင်မွန်တို့လူသိုက်၏မတရားမှုတွေကို စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်း၍ညည်းလေသလားမသိပေ။ စောမြနန္ဒာသည် ညွှန်ထဲတွင် ပွင့်နေရသော ကြာပန်းနှင့်သာ တူပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးခွန်သာပြောသည့်စကားကို ကြားမှ စောမြနန္ဒာထံ စာမပေးဖြစ်ခဲ့သည်ကို ဝမ်းသာရမလို ဖြစ်ရပေသည်။ ကျွန်တော့်စာမှာ စောမြနန္ဒာနှင့်ကျွန်တော်တို့၏ကြားတွင် တည်းထားသော နှောင်ကြီးကလေးကို တိကနဲ နေအောင် ဖြတ်ပစ်သည့်စာ ဖြစ်၏။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ချစ်သူတဦးနှင့်ယခုလို ကွဲကွာမသွားချင်ပေတော့မှ ကျွန်တော့်စိတ်တို့သည် စောမြနန္ဒာ၏ဘက်သို့ ပြန်၍ ညွတ်နူးလာကြပေသည်။ စောမြနန္ဒာသည် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သည်ထားအုံး၊ အနည်းဆုံး မတရားမှုတွေကိုတော့ စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းကျောင်းသားအချို့မှာ ရှမ်းပြည်နယ်အစိုးရ၏ထောက်ပံ့ကြေးဖြင့် ကျောင်းတက်ရ၏။ တနှစ်က ရှမ်းပြည်နယ်အစိုးရသည် ရှမ်းပြည်နယ် အရာရှိကြီးတဦး၏သားအား ထောက်ပံ့ကြေးပေး၍ ဆင်းရဲသောရှမ်းကျောင်းသားတဦးကို ထောက်ပံ့

ကြေးပေးရန် ငြင်းဆိုလိုက်၏။ ထိုနှစ်က တက္ကသိုလ်ရှမ်းပြည်နယ်ကျောင်းသားများအသင်းတွင် ကျွန်တော်ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၍ စောမြနန္ဒာက ငွေထိန်းဖြစ်၏။

“အိုက်မောင်းကို ရှမ်းပြည်နယ်အစိုးရက ထောက်ပံ့ကြေးမပေးတာဟာ မတရားဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အိုက်မောင်းအတွက် ထောက်ပံ့ကြေးပေးဘို့ ရှမ်းပြည်အစိုးရက စဉ်းစားပါရန် တိုက်တွန်းပါကြောင်းလို့ ကျမက အဆိုတင်သွင်းပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ငေးကြရလေသည်။ အစည်းအဝေးသို့တက်ရောက်သော အမှုဆောင်တိုင်းက စောမြနန္ဒာသည် ဒီစကားမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်က မစဉ်းစားမိသောကိစ္စကို စောမြနန္ဒာသည် ရဲဝံ့စွာ တင်လာပေသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်အစိုးရပညာရေးဝန်ကြီးကို အသင်းကိုယ်စား သူပင်သွားတွေ့ပါမည်ဟုလည်း စောမြနန္ဒာက ကတိပေးသည်ကိုလည်း အမှတ်ရလာပေပြီ။

“တကယ်ဆိုတော့ စောမြနန္ဒာဟာ သနားစရာပါဗျာ”

ကျွန်တော်သည် မှိုင်းနေသော တောင်တန်းကြီးတွေကိုကြည့်၍ ပြောနေမိပေသည်။ ဦးခွန်သာသည် ကျွန်တော့်စကားကို နားမလည်သလို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ပြုံးနေပေသည်။ ဩော် သနားစရာမလေးစောမြနန္ဒာ။

ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ကြာအောင် တွေးနေမိသည်မသိပေ။
“ပစ်ကုန်ဘီဗျို့ . . . ပစ်ကုန်ဘီ”

ဦးခွန်သာ၏အသံနက်ကြီးနှင့်အတူ မြည်ဟီးသော ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကျွန်တော့်နားတွင်ကပ်၍ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏အဝေးတွင် ရှိနေသလို ဦးခွန်သာသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်ပေသည်။ ဦးခွန်သာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့တကိုယ်လုံးသည် သွေးဖြင့် နီရဲလျက်ရှိ၏။ ခေါင်းသည် လက်ကိုင်ဘီးပေါ်တွင် စိုက်ကျသွား၏။ ဒလစပ်ပစ်နေသော သေနတ်သံတွေကြားမှ ဂျစ်ကားသည် လမ်းဘေးသို့ထိုးကျသွားလေသည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းရင်းသည် ပူကနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့လက်ချက်ဦးလေပြီဟု သိလိုက်သည်။ သည့်ပြင် ဘာကိုမျှ မတွေးနိုင်ဘဲ လမ်းဘေးသို့အရှိန်နှင့်ထိုးကျသွားသောကား

ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်မိပေသည်။

ကျွန်တော်၏ခေါင်းသည် တစုံတရာဖြင့် ကိုင်ဆောင်လိုက်သလို မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ သွေးများသည် ကျွန်တော့်အင်္ကျီတွင် စွန်းနေပေသည်။ ဦးခွန်သာသည် ချောက်ကမ်းပါးနှုတ်ခမ်းတွင် သွေးရဲရဲဖြင့်လဲနေ၏။ ဂျစ်ကားကလေးမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေလေပြီ။

“ဦးခွန်သာ. . . ဦးခွန်သာ”

ကျွန်တော်သည် သံကုန်ဟစ်၏။ သို့သော် ဘာသံမျှမထွက်။ ဦးခွန်သာအတွက် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်မိသည်။ ဦးခွန်သာလို ရှမ်းပြည်၏သားကောင်းတယောက်သည် ပဒေသရာဇ်ဘက်သားတို့၏လက်ချက်ဖြင့် ဆုံးရှုံးရတော့မည်လော။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ရာရှာကြည့်၏။ မတွေ့။ သို့ရာတွင် သွေးများသည် ဘယ်ကစီးကျလာသည်မသိ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် ပူနွေးစေးကပ်လျက် ရှိပေသည်။

စောစောကပင် ပဒေသရာဇ်ဘက်သားတို့၏ပြောင်းဝ ကျွန်တော်တို့ဖက်သို့ ဘယ်တော့ လှည့်လာလေဦးမလဲဟု စနိုးစနောင့်ဖြစ်ခဲ့မိသေး၏။ စောစောကပင် ဦးခွန်သာသည် လက်ချက်ဦးပြီဟုဆိုကာ ရွှင်မြူးနေခဲ့သေး၏။ ယခုမူ ပဒေသရာဇ်ဘက်သားတို့၏လက်ချောင်းများသည် သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်ကြပေပြီ။ မတိုက်ဆိုင်လွန်းပေဘူးလား။

ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲမှ စောမြနန္ဒာထံပေးမည့်စာခေါက်ကလေးကို စမ်းကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော့်အင်္ကျီတွင် သွေးတို့သည် ပူနွေး၍စေးကပ်နေကြ၏။ ထိုင်ရာမှအားယူ၍ ထကာ သွေးသံရဲရဲနှင့်လဲနေသော ဦးခွန်သာဆိုသို့ ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့်ထလာမိ၏။ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းလောက်သာ လှမ်းလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ထို့နောက်ကား ဘာမျှမသိတော့ပေ။

(၈)

ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြူဖြူသတ္တဝါများသည် ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ နေရာတကာကို ကြည့်တိုင်း အဖြူတွေသာ မြင်ရ၏။ လက်မောင်းမှတစ်စစ်စစ်ကိုက်သော ဝေဒနာကို ကျွန်တော်ခံစားတွေ့ထိမိပေ၏။ ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများသည် ရီဝေနေကြ၏။ ဘာကိုမျှ

သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ အဖြူတွေ အဖြူတွေ၊ နေရာတကာ အဖြူတွေ၊ ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲတွင် ရွတ်ဆိုနေမိပေသည်။

တိုးတိတ်ညင်သာသော စကားသံများသည် ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင် ဝဲယုံနေကြ၏။ တီးတိုးသံတွေသည် ကျွန်တော့်ကို ချောက်လှန်နေသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ရီဝေသောမျက်လုံးများကို အနိုင်နိုင်အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော... ဟော... သတိရလာဘီ။ သတိရလာဘီကို”

“ကိုဥက္ကာ... ကိုဥက္ကာ”

စောနန်းကျင်၏စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာကို မြင်ရပေသည်။ အဝတ်အဖြူ ခေါင်းစည်းအဖြူ၊ လက်အိတ်အဖြူဝတ်ထားသောဆရာမများ၊ ကျွန်တော်သည် အဖြူများကို တလှည့်၊ စောနန်းကျင်ကိုတလှည့်၊ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့နောက်နားတွင် ကိုအောင်လေးနှင့်ဦးအောင်သာသည် ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

“ကိုဥက္ကာ... ကိုဥက္ကာ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပူလောင်လျက်ရှိ၏။ သေနတ်သံများမြည်ဟိန်းလာပုံ၊ ဦးခွန်သာ သွေးသံရဲရဲနှင့်လဲနေပုံ၊ ဂျစ်ကားကလေး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေပုံ၊ ကျွန်တော် ဒယိမ်းဒယိုင်ထလာပုံတို့သည် အိပ်မက်လို တရေးရေးပေါ်နေ၏။ သို့သော် မိမိရရဖမ်းဆုပ်၍ မရချေတကား။ ရင်ထဲတွင် မီးတောက်သလို ဖြစ်နေ၏။ ကြောပြင်သည် လိုက်အရှိန်ခံထားရသလို အောင့်နေ၏။ လက်မောင်းမှ အနာကား တစစ်စစ်ကိုက်ခဲလျက်ရှိပေသည်။

အဖြူတဦးက ဂလူးကိုး(စ်)နှင့်ရေနွေးကိုဖျော်၍ ကျွန်တော့်ကို တိုက်၏။ သည်တော့မှ ကျွန်တော့်ရင်သည် တဖြည်းဖြည်း အေးလာပေသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ မူးဝေနောက်ကျီလျက်ရှိသည်။

“ကိုဥက္ကာ... သတိရဘီနော်”

ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်မှ မဖြေ။ ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းညှင်းစွာ ညိတ်လိုက်မိသည်။ စောနန်းကျင်သည် ကျွန်တော့်ခေါင်းအောက်ကို ခေါင်းအုံးတလုံးထပ်ခုပေးပြီး သက်မကြီးချကာ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေပေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မှန်ငေးနေကြသည်။ အဖြူတယောက်က ကျွန်တော့်ညာဖက် လက်မောင်းတွင်စိုက်ထားသော ဂလူးကိုး(စ်)ရည်သွင်း

ပေးသည့် အပ်ကို ဖြုတ်ယူပြီး လက်မောင်းကို သားရေပိုက်လုံးပတ်၍ သွေးတိုးစမ်းနေ၏။ ကျွန်တော့်သွေးသည် ဖြေးဖြေးမှန်မှန် တိုးလျက်ရှိနေသည်။ အဖြူလေးသည် ခေါင်းကိုညိတ်၍ ပေါ့ပါးစွာ ထွက်သွားပေသည်။

“ခင်ဗျား ၂ရက်လုံးလုံး သတိမရဘူး၊ သွေးသွင်းပေးရတယ်။ နောက် ၈လူးကိုး(စ်)သွင်းပေးရသေးတယ်၊ ဟင်း. . .”

စောနန်းကျင် ခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ရှိပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း ဦးခွန်သာကို ပြေး၍ အမှတ်ရပေသည်။

“ဦးခွန်သာကော. . . ဦးခွန်သာ”

စောနန်းကျင်နှင့်ကိုအောင်လေးတို့သည် တယောက်မျက်နှာကို တယောက်ကြည့်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ ကိုအောင်လေးက ဝင်၍ဖြေပေသည်။

“ရိုပါတယ် ဟိုဖက်ဆေးရုံမှာ”

ကိုအောင်လေးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အမိုးနီနီနှင့်အဆောက်အဦကြီးကို မေးငေါ့ပြု၏။ ကျွန်တော်သည် သည်တော့မှ စိတ်အေးသွားပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လဲ အစက မသိဖူး၊ မိုင်းချားကလာတဲ့ အီကောတွေ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တောင်နှစ်လုံးကြားမှာလဲနေတာကို တွေ့လို့ ထမ်းလာကြပြီး ဆေးရုံကို လာပို့ကြတယ်။ ဒီရောက်တော့မှ ခင်ဗျားတို့ မှန်း သိတာနဲ့ အပြေးအလွှား လာခဲ့တာ”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော့်ညာဖက် လက်မောင်းရင်းတွင် ပတ်တီးစည်း၍သိုင်းထားပေသည်။ ခေါင်းတွင် တင်းကျပ်နေအောင် စီးထားသောပတ်တီးကိုလည်း သွားစမ်းမိ၏။

“တောက်. . . သူတို့က ဦးသွားသဗျာ၊ အေးလေ. . . ကျွန်တော့်အပြစ်ပါဘဲလေ”

စောနန်းကျင်သည် ဖြူဖွေးသောဆေးရုံနံရံကို ငေးကြည့်ရင်းပြောနေပေသည်။ စောနန်းကျင်သည် ကျွန်တော်သွားရေးလာရေးကိစ္စကို စီမံပေးနေသူဖြစ်ပေသည်။

“သူတို့စိုင်းတင်ရွာကို ရောက်သွားသေးသလားဟင်၊ ဟိုမှာ ဆန္ဒပြပွဲအလုပ်ခိုင်းသေးသလား၊ စိုင်းတင်ရွာဥက္ကဋ္ဌကော”

“ဒီကောင်တွေ စိုင်းတင်ရွာဘက်ကိုတော့ မရောက်ပါဘူး၊ လမ်း

မှာတင် ခင်ဗျားတို့ဆီးချတာဘဲ၊ အမှန်ကတော့ ဒီလောက်ထိအောင်လဲ လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ဘူးလို့ကြားရတယ်။ သေနတ်သံပေးချောက်လှန့်ပီး ပြန် အောင်လုပ်တာဘဲ။ ဒီကောင်တွေ မင်္ဂလာရဋ္ဌကိုပြန်လာတော့ မိုင်းချား လမ်းက ပြန်မလာဘူး။ အရှေ့ဖက်ကဝင်လာတယ်။ ပီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ကို ပအိုဝ်းသောင်းကျန်သူတွေက ဝိုင်းပစ်လို့ဆိုပြီး စောနောင်မွန်ရဲ့လူတွေ က ဝါဒဖြန့်နေကြတယ်”

ကျွန်တော်သည် စောနောင်မွန်တို့လူများ၏လောဂျစ်ကိုတွေး၍ ရယ်ချင်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို မျက်မှန်းကျိုးနေသူမှာ စောနောင် မွန်နှင့်သူ့လူများသာဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် သူတို့၏အာဏာတည်တံ့ရေးအတွက် ဈေးဆစ်သော ခွဲထွက်ရေးပြဿနာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့က လောလောဆယ်ပြဿနာမဟုတ်ဟု အခိုင်အမာ ယူထား သည်။ ခွဲထွက်ရေးပြဿနာသည် သူတို့စော်ဘွားများ၏ပြဿနာမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ရှမ်းပြည်သူများ၏ပြဿနာသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်း ပြည်သူများသည် ခွဲထွက်သင့်သည်ဟု ယုံကြည်လာသောတနေ့တွင် သူတို့ တတွေက တားဆီးသည့်တိုင်အောင် ရမည်မဟုတ်ပေ။ ယုံကြည်ချက်ဆို သည်မှာ တား၍ရစကောင်းသော အရာမဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်တို့တွင် ရန်သူဟူ၍ ပဒေသရာဇ်တို့၏အာဏာသာ ဖြစ်ပေ၏။ ပဒေသရာဇ်အာဏာကို တည်မြဲလိုသူမှန်သမျှသည် ကျွန်တော် တို့ကိုယ်ကို လုပ်ကြံကြပေမည်။ သည်အမှန်တရားကို သူတို့ဖုံးကွယ်လို ဟန်တူပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လဲ ကြားကြားချင်း ဆေးရုံကို အပြေးလိုက်လာခဲ့ တာဘဲ။ ဒီကျတော့ ကိုဥက္ကာမေနေတာ တွေ့ရတာဘဲ။ ဆရာဝန်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူးပြောတယ်။ ဒါပေသည့် ဦးခွန်သာကိုတော့. . .”

စောနန်းကျင်သည် သူ့စကားကို ရပ်ထားလိုက်၏။ ကိုအောင် လေးသည် အဝေးသို့ငေးကြည့်နေပေသည်။ ကျွန်တော်သည် စောစောက ဦးခွန်သာအကြောင်းမေးစဉ် သူတို့နှစ်ယောက် တယောက်မျက်နှာ တ ယောက်ကြည့်နေကြကတည်းက သံသယဖြစ်နေမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သည် တန့်သွားသော စောနန်းကျင်စကားစကို နင်းကာ မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက်မေးနေပေသည်။

“ဦးခွန်သာကို ဘာပြောသလဲ၊ စိုးရိမ်ရသလား၊ ခုဘယ့်နှယ်နေ

သေးသတဲ့လဲ”

စောနန်းကျင်၏မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်စို့လာ၏။ တဖက်ပြတင်းပေါက်မှဝင်လာသော အလင်းရောင်တွင် မျက်လုံးကြီးတွေသည် ရွှန်းစို၍ နေပေသည်။ ဝက်ခြံပုန်းတွေကြောင့် ညိုနေသောမျက်နှာကြီးသည် ခါတိုင်းထက်ညိုမဲနေသည်ဟု မှတ်ထင်ရပေသည်။ ကိုအောင်လေးသည် ကြမ်းပြင်ကို အမိပျိုယ်ကင်းမဲ့စွာ ငုံ့ကြည့်နေပေသည်။ ဦးအောင်သာသည် ပြတင်းပေါက်နားသို့ ထကာ တံတွေးထွေးလိုက်၏။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်သည် သူတို့အရိပ်အကဲကို နားလည်လာသည်။ ကျွန်တော်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကတည်းက ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်ကားပေါ်မှ လွင့်ကျသွားသော သွေးသံရဲ့ရဲ့နှင့်ဦးခွန်သာကို မြင်ယောင်နေမိသေး၏။

“ကျွန်တော့်ကို ညာမနေကြပါနဲ့တော့ဗျာ. . . ဟုတ်တဲ့မှန်တဲ့အတိုင်းပြောကြပါ။ ကျွန်တော်သတိထားပါတယ်”

ကျွန်တော်ကပင် သူတို့ကို အားပြန်ပေးနေရသေး၏။ သူတို့အားလုံးသည် စကားတလုံးမှမပြောဘဲ ငိုနေကြလေသည်။ ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်တွင် ဦးခွန်သာသေပြီဆိုသော အသိသည် ကြီးစိုးစပြုလာ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော စကားလုံးများကို ကြားချင်သည်။ မဟုတ်လျှင် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဟုတ်လျှင်ဟုတ်ကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစေချင်သည်။ ခုလို စကားတလုံးမှ မပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေခြင်းသည် ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ ကျွန်တော့်ရင်သည် တင်းကျပ်၍လာ၏။ နှလုံးသည်ပွတ်တို့သည် ရင်နှင့်အမျှ ပွယောင်ထလာသည်ဟုထင်ရ၏။ ခေါင်းသည် မူးဝေ၍လာစပြုပေသည်။ ကျွန်တော်သည် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်၍မေးနေမိပေသည်။

“ပြောကြပါဗျာ. . . ကျွန်တော့်ကို ပြောကြစမ်းပါ။ ဦးခွန်သာသေပြီလားဟင်၊ ဦးခွန်သာ ရှိသေးရဲ့လားဟင်”

စောနန်းကျင်သည် အောက်နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။ “သွားပြီ. . . သွားပြီ. . . ရှမ်းပြည်သူတွေ ရဲ့သားကောင်းတဦး ဆုံးရှုံးပြန်ပြီ၊ ရှီးသားတဲ့ရှမ်းမျိုးချစ်တဦး ဆုံးရှုံးပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်တွေဝေလာရင်းက စောနန်းကျင်တို့ တသိုက်ကို ကြည့်နေမိပေသည်။ သူတို့တတွေသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေ

လို ထိုင်နေကြသည်။ ဦးခွန်သာသည် ကျွန်တော်နှင့်စောမြနန္ဒာတို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံကြပုံကိုကြည့်၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို စောမြနန္ဒာထံပေးမည့်စာသဘောကိုပြောပြကာ ရှင်းလင်းမည်အောက်မေ့ထားခဲ့သည်။ ယခု မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ မသင်္ကာစိတ်သေရွာသို့ပါသွားလေပြီ။

“ဒါဖြင့် ဦးခွန်သာရဲ့အလောင်းကော. . .”

“မနောက အဖွဲ့ကြီးက ကြီးမှူးပြီး သဂြိုဟ်လိုက်ပြီ”

ကျွန်တော်သည် စည်ကားလှသော ဦးခွန်သာ၏အသုဘကို မြင်ယောင်နေမိ၏။ မင်္ဂလာရဋ္ဌနှင့်အနီးအနားမှ ရွာများရှိပြည်သူများသည် ဦးခွန်သာ၏အသုဘကို မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် လိုက်ပို့ကြပေသည်။ ယာတောမှ တောင်သူကြီးများသည် ကိုယ့်ထမင်းနှင့်ကိုယ် ဦးခွန်သာ၏အသုဘသို့လာကြလေသည်။ သူတို့ရင်ထဲတွင် ပဒေသရာဇ်တို့ကို နာကျည်းစိတ်၊ မုန်းတီးစိတ်တို့ကို မီးလျှံလိုတောက်နေကြပေလိမ့်မည်။

“သေတဲ့လူ သေပါပီကိုဥက္ကာ၊ တောင်တွေးမြောက်တွေး သိပ်တွေးမနေပါနဲ့၊ ကိုဥက္ကာနေကောင်းအောင်သာ ဂရုစိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းတွေအတွက်လဲ ဘာမှမပူနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လုပ်မှာ။ ပြီးတော့”

စောနန်းကျင်သည် ကိုအောင်လေးကို လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ သူတို့ တဦးကိုတဦးကြည့်တိုင်း ကျွန်တော်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်မောရသည်။

“ကိုဥက္ကာကိုလဲ ရန်ကုန်ဆေးရုံပို့မယ်တဲ့”

“ဟင်. . . ရန်ကုန်ဆေးရုံကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျည်ဆံက လက်မောင်းထဲတချက်၊ ပေါင်တချက် ဝင်နေတယ်။ လက်မောင်းထဲက ကျည်ဆံကတော့ အပေါ်ယံတင်စူးဝင်နေလို့ ထုတ်ပြီးပါပြီ။ ပေါင်မှာ ဝင်နေတဲ့ကျည်ဆံကတော့ မထုတ်ရသေးဘူး။ မေဂျာပက်တာဆန်ကလဲ ဒီမှာကရိယာမစုံလို့ မကုပါရစေနဲ့တဲ့၊ ရန်ကုန်ကို မြန်မြန်ပို့ပါတဲ့၊ ဒဏ်ရာက မကြီးပေမဲ့ လေဆိပ်တက်မှာစိုးလို့ သတိရရချင်း ပို့ပါဆိုပြီး မှာထားတယ်”

ကျွန်တော်သည် အားစိုက်နားထောင်နေရာက အကြောအချင်တွေ လျှော့လိုက်ကာ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့မို့ချလိုက်သည်။ မေဂျာပက်တာဆန်က ကရိယာမစုံလင်၍ မကုပါရစေနဲ့ဟုဆိုပေသည်။ ကျွန်တော်သည်

ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုပေးသောဆရာမေဂျာပက်တာဆန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရှမ်းပြည်တွင် ရှုပ်နေသော မေဂျာပက်တာဆန်ကိုမူ ခါးခါးသီးသီး မုန်းပေသည်။

“ဖြစ်ခဲ့သည့်နေ့က စော်ဘွားလေးစောခမ်းလုံးရဲ့အမတ်တော်လက်စောမြနန္ဒာရောက်လာတယ်။ ကိုဥက္ကာအိတ်ထဲက သူ့လိပ်စာတပ်ထားတဲ့စာတစောင်တွေ့လို့ သူ့ကို ပေးလိုက်တယ်။ စာကလေးကတော့ သွေးစွန်းနေပါပြီ။ ပြီးတော့ အဲဒါလဲ ကိုဥက္ကာကို ပေးပါဆိုပြီး ပေးသွားတယ်”

စောနန်းကျင်က ရွှေလက်စွပ်ကို ထုတ်ပေးလေသည်။ ကျွန်တော်က စောမြနန္ဒာ၏မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်တွင် ပေးခဲ့သော ကျွန်တော်လက်ဆောင်မွန်ပေတကား။

ကျွန်တော်သည် စောနန်းကျင်လက်ထဲမှ လက်စွပ်ကို ယူကာ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်၍ ကြည့်နေမိသည်။ စောမြနန္ဒာသည် စောနောင်မွန်တို့၏လုပ်ကြံမှုကို မသိ၍ ကျွန်တော့်ဆီလာလေသလား၊ သိလျက်နှင့်မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ လာလေသလား။

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာထံပေးမည့်စာကို မပေးဖြစ်ဘဲ အိတ်ထဲတွင် ထည့်လျက် ထွက်လာခဲ့မိ၏။ စောမြနန္ဒာထံ စာရောက်တော့လည်း စာသည် ပဒေသရာဇ်လက်ပါးစေတို့၏လက်ချက်ဖြင့် ယိုစီးခဲ့ရသောကျွန်တော့်သွေးတို့ဖြင့် စွန်းထင်းနေလေပြီ။ လက်စွပ်အကြောင်းကို စောမြနန္ဒာအား မေးဦးမည်ဟု အောက်မေ့ထားသော်လည်း မမေးဖြစ်ခဲ့သေး။ ယင်းလက်စွပ် ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း မတောင်းဘဲနှင့်ရောက်လာပြန်ပေပြီ။

“ကဲ. . . ကိုဥက္ကာ ဒီပြင် ဘာမှာချင်သေးသလဲ၊ ဒီနေ့ လေယာဉ်ပျံက ဂုနာရီလောက် ရန်ကုန်ကို ထွက်လိမ့်မယ်၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ”

စောနန်းကျင်က ကျွန်တော့်အာရုံ ပြောင်းသွားအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်. . . ကျွန်တော် ဒီနေ့သွားရမလား”

သူသည် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကြက်အဖြူကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

စောမြနန္ဒာသည် မျက်နှာကျက်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည် ထင်ရပေသည်။

“အေးဗျာ လုပ်ငန်းသာ ဆက်လုပ်ရစ်ကြပါ။ စိုင်းတင်ရွာဘက်ကို လဲ ရောက်အောင် သွားလိုက်ကြပါအုံး၊ ဦးခွန်သာလဲ မရှိ၊ ကျွန်တော်က လဲ ရန်ကုန်ဆင်းဆိုတော့ အားငယ်နေကြပါလိမ့်မယ်”

“ဒါတွေအတွက်တော့ စိတ်ချသွားပါ ကိုဥက္ကာ၊ ကျွန်တော်တို့ တတွေဟာ ဦးခွန်သာရဲ့ဝိညာဉ်ကို စောင့်ထိန်းကာကွယ်ကြမဲ့လူတွေပါ”

သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အားပြည့်လာသည်ဟု ထင်ရပေ သည်။ သူတို့မျက်နှာများသည် ဝင်းထိန်လျက် ရှိသည်။

“ခင်ဗျားတို့ စကားကြားရတာ ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါသဗျာ၊ ဒါပေ မဲ့ ကျွန်တော် တခုတောင်းပန်ချင်တာ ရှိတယ် စောနန်းကျင်၊ အဲဒါ ကျွန် တော့်ကို ကူညီကြစမ်းပါ”

“ပြောပါလေ ကိုဥက္ကာ၊ ဘာလဲဆိုတာသာ ပြောပါ”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ ရန်ကုန်သွားရမယ်ဆိုတာ ဆရာဝန်က ဘယ် တုန်းက ပြောသလဲ”

“ခု မနက်မှပါဘဲ”

“ဒီလိုဆို စောမြနန္ဒာကို ခေါ်ပေးကြစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်စာရေး ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့သူ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလေးတခုရှင်း စရာရှိလို့”

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် သူတို့သုံးယောက်သည် ကျွန် တော့်ကို ငေးကြည့်နေကြ၏။ ဘယ်သူကမှ မပြောကြ၊ တွေ့စေချင်ဟန် လည်းမတူကြပေ။

“မတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူးလား ကိုဥက္ကာ”

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီချင်ရင် ခေါ်ပေးကြပါဗျာ၊ ဘာမှ မမေးကြ ပါနဲ့တော့”

ကျွန်တော်သည် စာတစောင် ကောက်ရေး၍ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ရေးတို့သည် မညီမညာ မသေမသပ်၊ ကိုအောင် လေးသည် စာကိုကိုင်၍ ထွက်သွားပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထက်တွင် မိုးရင်း စောမြနန္ဒာနှင့်ကျွန် တော်တို့၏ကွင်းဆက်တွေကို တွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်ဦးသည် ဝေးကွာကြရလေပြီလားမသိ။

ခဏကြာသော် ကိုအောင်လေး ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထက်မှ ခေါင်းထောင်ထကာ အလောသုံးဆယ် မေးနေမိသည်။

“တွေ့ခဲ့ရဲ့လား ကိုအောင်လေး ဟင်၊ ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ် လိုက်လာပါပြီ”

စောနန်းကျင်သည် ကျွန်တော့်ကို သနားသလို ငေးကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကိုယ်ချင်းစာမိခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။

“လာပါ. . . လာပါ”

စောမြနန္ဒာသည် အခန်းဝမှာ ပေါ်လာ၏။ ကိုအောင်လေးက သူ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို ရွှေ့ပေးလေသည်။ ဦးအောင်သာနှင့် စောနန်းကျင်သည် ကျွန်တော့်ကို တလှည့် စောမြနန္ဒာကိုတလှည့်ကြည့်နေပေသည်။

စောမြနန္ဒာသည် ကိုအောင်လေးပေးသော ကုလားထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ပွေ့အိတ်ကလေးကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားရင်း ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြုံးလည်း မပြုံး၊ ရယ်လည်း မရယ်၊ သူ့မျက်နှာသည် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ရှိလွန်းလှသည်ဟု ထင်ပေသည်။

“တော်တော်နေကောင်းသွားပလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်မိ၏။ ပါးစပ်ကတလုံးမှ မထွက်ပေ။ စောမြနန္ဒာသည် ယခုလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မလှဖူးဘူးဟု ကျွန်တော်ထင်ပေသည်။ သူ့ကိုယ်မှ မွေးယုံသောရနံ့သည် စူးဝါးလှသော ဆေးရုံကြီးကို လွှမ်းမိုးသွားပေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် တိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်နေသော လဝန်းနှင့်ပင်နှိုင်းရလေမလား၊ နွမ်းနေသော ချယ်ရီပွင့်ကလေးနှင့်ပင် နှိုင်းရလေမလား။

“စောနန်းကျင်တို့ အပြင်တဆိတ်ထွက်ပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စကားနဲ့နဲ့ပြောစရာရှိလို့”

ကျွန်တော်ကပင် နှင်ရတော့သည်။ သူတို့သုံးယောက်သည် အပြင်ဘက်သို့ထွက်သွားကြလေသည်။ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်တော့မှ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းအုံးကိုခု၍ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ခုလို အလွယ်တကူ လိုက်တာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မြနန္ဒာ၊ ကျွန်တော်ခေါ်မဲ့သာ ခေါ်ရတယ်၊ လိုက်လာမယ်တောင် မထင်မိပါဘူး။

ပီးတော့ ကျွန်တော့လို ဒဏ်ရာကြီးထိနေတဲ့လူလင်တယောက်ရဲ့မင်္ဂလာ မရှိတဲ့အခန်းကြီးထဲမှာ အင်မတန်ချော အင်မတန်လှ အင်မတန်ကျက်သ ရေရှိတဲ့မြနန္ဒာလို ဆွေတော်မျိုးတော်တဦး လာတွေ့တာကိုလဲ ဝမ်းသာလှ ပါပြီ”

“အို. . . တော်ပါ။ စကားနာထိုးရအောင် အခေါ်လွှတ်တာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး မြနန္ဒာ။ စကားနာထိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုလို ကျွန်တော်ခေါ်တာကို လေးလေးစားစား လိုက်လာလို့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ မြနန္ဒာကို ကျွန်တော်တောင်းပန်စရာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ မင်္ဂလာ ရဋ္ဌကလပ်မှာ ဦးခွန်သာကြောင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ရတာတွေ၊ ပီးတော့ မြနန္ဒာကို ကျွန်တော်နာနာကျည်းကျည်း ရေးလိုက်မိတာတွေ ဒီအဖြစ်တွေ ကို တောင်းပန်ဘို့ အခေါ်လွှတ်တာပါ”

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာကို ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းလာပေသည်။ ကျွန်တော်ကြည်နူးခဲ့ရသည့်အိပ်မက်၊ တည်ဆောက်ခဲ့ရသည့်စိတ်ကူးယဉ် ကြိုးတံတားတို့သည် ပြိုလဲပျောက်ကွယ်ခဲ့ပေပြီ။ အမှန်ကတော့ စောနောင် မွန်၏လက်ပီးစေများ လက်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်ကြီးဦးခွန်သာ ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ သို့သော် စောမြနန္ဒာကို ကျွန်တော်မမုန်းရက်၊ မုန်းလည်း မမုန်းနိုင်။ စောမြနန္ဒာသည် သူ့ဘဝ သူ့အသိဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဆန့် ကျင်သည့်အစိတ်အပိုင်းသို့ ရောက်နေရသူဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်လိုဆန့် ကျင်ဘက်သတ္တဝါနှင့်မှလာ၍ ဆုံဆည်းရလေခြင်းဟုသာ သူ့ကိုသနားမိ သည်။

စောမြနန္ဒာ၏မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလာသည်ကိုမြင် ရ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာမို့ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းကလေးကိုကိုက် ခါ အားတင်းထားရဟန်တူပေသည်။ ယခုတော့ စောမြနန္ဒာသည် ကျွန် တော့်အတွက်ကြောင့် ငိုရခြင်းကို ရှက်ပေတော့မည်။ ကျွန်တော်က တစ်မိမိ တရံဆံဖြစ်နေပြီကိုး။

“ဒါတွေကို ပြောမနေနဲ့တော့ ကိုဥက္ကာ၊ ပီးတော့ မင်္ဂလာရဋ္ဌမှာ ဖြစ်တာကိုလဲ ကိုဥက္ကာတောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ တောင်းပန်ခြင်းတောင်း ပန်ရင် မြနန္ဒာက တောင်းပန်ရမှာဘဲ၊ မြနန္ဒာတို့က အိမ်သည်ပါ။ အိမ်သည် ရဲ့လူကြောင့် ဦးခွန်သာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာ မြနန္ဒာလဲ နားလည်ပါတယ်။ ပီးတော့ ခုလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မြနန္ဒာ အမတော်တို့

ကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကိုဥက္ကာဆီကို ဝံ့ဝံ့စားစား လာရဲတဲ့မြနန္ဒာကို လဲ ငဲ့ပါအုံး၊ ဒီလိုဖြစ်လာတာတွေကို မြနန္ဒာလဲ မလိုလားပါဘူး။ အင်မတန် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ကိုဥက္ကာပြောသလို မြနန္ဒာတို့ရဲ့ပဒေသရာဇ် အာဏာဟာ ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံရေးအတွက်တော့ လိုချင်ကြသေးတာပေါ့။ ဒီမှာ ကိုဥက္ကာ. . . ”

စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူပြော မည့်စကားကို အလေးအနက် ပြုလိုဟန်ရှိပေသည်။

“ကိုဥက္ကာတို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာကို စောမြနန္ဒာ နားလည်ပါတယ် ကိုဥက္ကာ။ စောမြနန္ဒာ နားလည်ပါတယ်။ ဒီလိုနိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တာမျိုး ကို ဘယ်သူကဘဲလုပ်လုပ် မြနန္ဒာစက်ဆုပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ မြနန္ဒာ ဟာ ကိုဥက္ကာရှိတဲ့ဆေးရုံကို ၂ခေါက်တိတိပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး လိုက်လာတာပါ။ ဒါကိုလဲ ကိုဥက္ကာထည့်ပြီး စဉ်းစားပါအုံး။ ဒီလိုပတ်ဝန်းည ကျင်ကို ဆန့်ကျင်ပြီးလိုက်လာတဲ့ မိန်းမသားတယောက်ကိုလဲ စကားနာ ထိုးဘို့မကောင်းပါဘူး။ တကယ်ဆိုတော့ မြနန္ဒာဟာ သစ်နှစ်ဖက်ကြားမှာ ရောက်နေတဲ့ဝါးပင်တပင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်းအလုပ်ခံရတဲ့လူတ ယောက်ဆီကို ကရုဏာထားတဲ့အနေနဲ့ မသွားရဘူးလို့ ဘယ်သူက ခြိမ်း ခြောက်တားဆီးပေမယ့်လို့ မြနန္ဒာမကြောက်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်သည် ဦးခွန်သာ ကျဆုံးခဲ့ရသည့်အတွက် စောမြနန္ဒာ တို့ပဒေသရာဇ်အနွယ်တွေကို နာကျည်းနေတုန်းတွင် စောမြနန္ဒာအား စကားနာထိုးခြင်းဖြစ်၏။ စောမြနန္ဒာကိုယ်တိုင် ယခုလိုပြောလိုက်တော့လဲ ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာ၏သတ္တိကို အံ့ဩရပေသည်။

“ကဲ ကဲ ပီးပီးသားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ ကိုဥက္ကာ။ ကျန်းမာ အောင်သာ စိတ်ကောင်းကောင်းထားနေစမ်းပါ။ မြနန္ဒာ တောင်းပန်ပါရ စေ”

နောက်ဆုံးတော့ စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ရှာ ပေသည်။

စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်အနားသို့ ရွှေ့လာကာ ကျွန်တော့် ကို အိပ်ယာပေါ်သို့အလှဲခိုင်း၏။ သူ့လက်များသည် ကျွန်တော့်ပခုံးများ ကို ကိုင်ခါအောက်သို့လှဲပေး၏။ သူ့နှာခေါင်းမှထွက်သောလေကြောင့် ကျွန်တော့်ပါးပြင်သည် နွေးသွားပေသည်။ သူ၏ပူနွေးသော လက်ဖဝါး

ဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်နဖူးကို လာ၍စမ်း၏။ ကျွန်တော့်နဖူးပေါ်သို့ သူ့ လက်ဝဲလာစဉ်တွင် လက်စွပ်ပလက်တီနံကွင်းတွင် ခတ်ထားသော (SKS) ဆိုသော စာလုံးအတိုကောက်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် လက်စွပ်ကို ရေပူစမ်းမှာတုန်းကတခါ နီးနီးကပ်ကပ်မြင်ခဲ့ဘူး၏။ သို့သော် ထိုစဉ်က မကြည့်မိခဲ့ပေ။ မေဂျာပက်တာဆန်၏လက်စွပ်လေလားဟု ကျွန်တော် တွေးမိခဲ့ဘူးသည်။ ယခုမှ မဲဇာပွဲတော်တွင် စောကြာဆိုင်နှင့်နှစ်ယောက် လာခဲ့ကြသည်ကိုသွား၍ အမှတ်ရပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏စိတ် မတုန်လှုပ်တော့ပြီ။

“ပြောပါရစေအုံး မြနန္ဒာ။ ကျွန်တော်နဲ့မြနန္ဒာဟာ နောက်လဲ တွေ့ချင်မှတွေ့ရတော့မှာပါ။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်လို လူမျိုးတ ယောက်က မြနန္ဒာလို မဟာမျိုးမဟာနွယ်တဦးကို ချစ်ခဲ့မိတာက ကျွန် တော့်အပြစ်ပါ။ ဒါတွင်မကသေးဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မြနန္ဒာတို့ရဲ့နွယ်ထဲ မှာလာပြီး မြနန္ဒာတို့ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို အတိုက်အခံလုပ်နေတာ ဟာ မြနန္ဒာတို့ဘက်ကကြည့်ရင် ကျွန်တော့်အဖို့ ရာဇဝတ်မှုကြီးတခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ယုံကြည်ချက်ဆိုတာလေးက ရှိလေတော့ ရောက် လာမဲ့ ဘေးဒဏ်ကိုလဲ မကြောက်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ရေးကိုယ်လဲ ရှေ့တန်းတင် မထားနိုင်ခဲ့ဘူး”

စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေပေသည်။ သူ့ရင် ထဲတွင် ကရုဏာလှိုင်းသည် ရိုက်ခတ်နေပေလိမ့်မည်။

“မြနန္ဒာတို့ဘက်ကြည့်ရင် ကျွန်တော်ဟာ မလိုလားအပ်တဲ့လူ တယောက်၊ လူဆိုးတယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နားလည်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်လို လူဆိုးလူသွမ်းတယောက်ကိုမှ လာချစ်မိရက်သား ဖြစ်နေတဲ့မြနန္ဒာကို ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ကျွန်တော်ဟာ မြနန္ဒာဆီကို စာတ စောင်ရေးခဲ့တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒီစာဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတူပါလာပြီး သွေးစွန်းခဲ့ရသေးတယ်။ ဒီသွေးစွန်းတဲ့စာကိုယူပြီး ကျွန်တော့်လက်စွပ်ကို ပြန်ပေးခဲ့တဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ မြနန္ဒာ မြနန္ဒာဟာ ပဒေသရာဇ်နွယ်ဖြစ်နေသမျှ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပဒေသရာဇ်တွေကို ဆန့် ကျင်တဲ့သူဖြစ်နေသမျှအတောအတွင်းမှာ ခုလိုဖြစ်သွားကြတာဟာ နှစ် ယောက်စလုံးအဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲတွင် ထားသည့်လက်စွပ်ကလေးကို

သွား၍ စမ်းမိ၏။ စောမြနန္ဒာသည် တဖက်သို့လှည့်၍ ငေးနေပေသည်။ သူ့ မျက်လုံးကလေးများသည် ရွဲလုံးကလေးတွေလို တောက်ပနေသည်ကို ရွှေ ရွှေစောင်းစောင်း ကျဆင်းလာသော အလင်းရောင်တွင် ကျွန်တော်မြင်ရ ၏။ သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ စိုရွဲလျက်ရှိပေသည်။

“မြနန္ဒာကို ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီမြနန္ဒာ။ ကျွန်တော်တို့ ခုလို ဖြစ်ကြတာကိုလဲ ကျွန်တော်မြနန္ဒာကို ဘာမှအပြစ်မဖို့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကတော့ မြနန္ဒာဟာ မတရားတာတွေကို မုန်းတယ်။ တရားမှုကိုလိုလား တယ်။ ပဒေသရာဇ်စနစ်ဟာ ခေတ်မမီတော့ဘူးဆိုတာကို သိပေမဲ့ ကိုယ့် အသိ ကိုယ့်ဘဝနဲ့မို့လို့ ဒီစနစ်ကြီးကို တွယ်နေရတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ကတော့ ပဒေသရာဇ်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်တာ နဲ့တပြိုင်နက် ပဒေသရာဇ်တွေဆီကလာမဲ့ကျည်ဆံကိုလဲ မကြောက်တော့ ပါဘူး။ ကျည်ဆံတွေ သေနတ်တွေဟာ လူတွေရဲ့ယုံကြည်ချက်ကို ချေဖျက် မပစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါ မြနန္ဒာ”

ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်တွေ အဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေသော စောမြနန္ဒာကိုခေါ်ရင်း ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ပြလိုက်သည်။

“ဒီလက်မောင်းကဒဏ်ရာကို မြနန္ဒာ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီ လက်မောင်းက ဒဏ်ရာဟာ ဘာမှမဟုတ်ဘူးမြနန္ဒာ။ အလကားဘဲ . . . ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဒီထက်ပြင်းထန်တဲ့ဒဏ်ရာတခု ရှိသေးတယ်သိလား၊ အဲဒါက ဟောဒီအသဲနှလုံး”

ကျွန်တော့်အသံသည် ကွဲအက်နေသောအသဲနှလုံးမှ ထွက်လာ ပေသည်။ ကျွန်တော့်အသဲနှလုံးသည် တကယ်ကွဲအက်နေလိမ့်မည်ထင် ပေသည်။

“တရားမှုကို လိုလားတယ်။ ရှမ်းလူထုတွေ ဆင်းရဲတာကို မကြည့် ရက်နိုင်ဘူးဆိုလို့ရှိရင် ဟော်ကုန်းပေါ်က ဆင်းခဲ့ပါမြနန္ဒာရယ်၊ ဆင်းခဲ့ပါ”

စောမြနန္ဒာသည် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေပေသည်။ ကျွန် တော်သည် မြော်လင့်ချက်တွေ ဟိမဝန္တာမျှဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေမိသည်။ စောမြနန္ဒာသည် ပဒေသရာဇ်၏ပြိုလဲပျက်စီးခြင်း မတရားခြင်းတို့ကိုမူ နားလည်သဘောပေါက်လောက်ပြီဟု ကျွန်တော်ထင်၏။

“ပြောလိုက်စမ်းပါ မြနန္ဒာ၊ ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“ခက်တယ် ကိုဥက္ကာ . . . ခက်တယ်၊ မြနန္ဒာတို့အခြေအနေကို

ကိုဥက္ကာ မသိဘူး။ အို. . . မဖြစ်ပါဘူးကိုဥက္ကာ၊ မြနန္ဒာကို ခင်ရင် ဒီစကား တွေ မပြောပါနဲ့တော့”

စောမြနန္ဒာသည် သက်ပြင်းကိုချပေသည်။ ကျွန်တော်သည် စော မြနန္ဒာတို့၏အတွင်းရေးကို ဦးခွန်သာပြော၍ သိသင့်သလောက်သိပြီးဖြစ် ၏။ စောမြနန္ဒာသည် စောနောင်မွန်တို့လက်တွင် သူ့မောင်တော်စောခမ်း လုံး အရုပ်ပမာဖြစ်နေသည်ကို စိုးရိမ်ဟန်တူပေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံသည် နေ ခြည်ထဲတွင် ပြန့်လွင့်၍လာပေသည်။ ထိုခေါင်းလောင်းသံသည် ပဒေသ ရာဇစနစ်၏မသာခေါင်းလောင်းပေလား။ ကျွန်တော့်လို မကောင်းဆိုးဝါး ကို နှင်ထုတ်သည့်ခေါင်းလောင်းပေလားလည်း ကျွန်တော်မစဉ်းစားတတ် ပေ။ သို့သော် တနေ့တွင်မူ ဤခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်မှနေ၍ ပဒေသရာဇ် စနစ်၏အသုဘခေါင်းလောင်းသံသည် ထွက်ပေါ်လာရပေလိမ့်မည်။

ကိုအောင်လေးသည် အခန်းဝမှ မရဲတရဲနှင့်လာရပ်၏။ သူသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အားနာနေပုံရပေသည်။ သူသည် မျက်နှာ သေသေကလေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သတိပေး၏။

“လေယာဉ်ပျံဆိုက်ချိန်နီးပြီ ကိုဥက္ကာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြနန္ဒာ။ အမတော်၊ မောင်တော် တွေကိုတောင်မှ မကြောက်နိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ခုလို ဂရုတစိုက်လာပြီး ကြည့်ရှုတာကို ကျွန်တော်ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မြနန္ဒာ ကို ဟော်နန်းကုန်းပေါ်ကနေပြီး မြေပြန့်ကို လာခဲ့ပါတော့လို့ ထပ်ပြီးပြော ချင်ပါသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိတော့ပါဘူးမြနန္ဒာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခုတော့ ပြောခဲ့ပါရစေ။ မြနန္ဒာဟာ ဟော်ကုန်း ပေါ်ကနေပြီး မြေပြန့်ကို ဆင်းလာခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ လက်ကမ်း ကြိုဆိုဖို့ အဆင်သင့်ပါဘဲ”

“ကဲတော်ပါတော့ ကိုဥက္ကာ။ မြနန္ဒာတို့ အခြေအနေကို ပြောပြီး ပီဟာဘဲ။ ပြီးတော့ ခုလိုဖြစ်တာတွေဟာလဲ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ မြနန္ဒာ အကုန်သိပါတယ်။ မြနန္ဒာလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဟိုမှာဆေးကု ရင်းသုံးစွဲရအောင် ဒါလေးကိုသာ တဆိတ်”

စောမြနန္ဒာသည် ရာတန်အထပ်ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ထုတ် ပေး၏။ ဆယ်ချပ်လောက်ရှိပေမည်။ ကျွန်တော်က လက်ကာပြလိုက်ရင်း

တွင်တွင်သာ ခေါင်းခါမိသည်။

“နေပါစေ မြနန္ဒာ၊ မြနန္ဒာရဲ့စေတနာကို ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ လေးလဲလေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ လက်ခံဘို့အခွင့်အရေးမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ခင်လို့ရှိရင် မပေးပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် အစပထမတွင် ရုတ်၍ သွားမိသေးသည်။ နောက်တော့မှ မြနန္ဒာ၏ရိုးသားသောအမူအရာကို မြင်မှ ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေယူရသည်။

ဆရာမလေးများနှင့်အလုပ်သမားနှစ်ယောက်သည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တလုံးကို တွန်းလာကာ ကျွန်တော့်ကို အပြင်ဘက်တွင်ရပ်ထားသော ကြက်ခြေနီကားကြီးပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြ၏။ ကိုအောင်လေးသည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် လာ၍ထိုင်ပေသည်။

“ကဲ... သွားတော့မယ် မြနန္ဒာ”

ကျွန်တော်သည် မြနန္ဒာကို လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်၏။ စောမြနန္ဒာသည် သူ့အိုပယ်ကားပေါ်မှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပေသည်။ ပန်းသွေးနှင့်စကားဝါသွေးတို့ လွှမ်းနေသောမျက်နှာကလေးသည် နေခြည်တွင် ဝင်း၍နေ၏။ သည်မျက်နှာ သည်နှုတ်ခမ်း သည်နှာတံ သည်မျက်လုံး သည်လည်တံတို့ပေါ်တွင် စောကြာဆိုင်၏နှုတ်ခမ်းများသည် ကျရောက်လာကြပေမည်လားမသိပေ။

x x x x x x x x x x x x x

လေယာဉ်ဦးမှ မီးနီသည် ပွင့်လာ၏။ သည်အခါမှာမူ အတက်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်ပေါ်မှနေ၍ မင်္ဂလာရဋ္ဌမြို့ကို စီး၍ကြည့်မိသည်။ ဟော်ကုန်းရှိ စောမြနန္ဒာ၏စံအိမ်တော်ကို၎င်း၊ ပဒေသရာဇ်တို့၏အာဏာကို ဖိဆန်ခဲ့ကြသော ဝ,မောင်နံ့၏ဝ,ဘုရားကို၎င်း၊ ဦးခွန်သာကျဆုံးခဲ့ရသည့်နေရာကို၎င်း၊ ယာတောမှ ရှမ်းတောင်သူကြီးများကို၎င်း မှန်းဆ၍ကြည့်မိသည်။ ဘာကိုမျှ ပီပီသသ မမြင်ရတော့ပေ။ ကျွန်တော်၏အသဲနှလုံးသည် မင်္ဂလာရဋ္ဌတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာကို တရေးရေးမြင်ယောင်နေတုန်းပင် ရှိပေသေး၏။ ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ပြိုလဲလာပုံကို စောမြနန္ဒာသည် မသိမဟုတ်၊ သိ၏။ စောမြနန္ဒာသည် မတရားမှုတွင် ခုံမင်ပျော်မွေ့သည် မဟုတ်၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာ၏။ သို့သော် စောမြနန္ဒာ၏အသိ၊ စောမြနန္ဒာ၏ဘဝသည် သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားကြပေသည်။ ကျွန်တော်သည် စောမြနန္ဒာ၏အသံနှလုံးကိုပိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သို့သော် စောမြနန္ဒာ၏အသံနှလုံးကို မပိုင်ရသော်လည်း ကျွန်တော်ဝမ်းမနည်းတော့ပါပြီ။ မင်္ဂလာရဋ္ဌကို စိုးမိုးနေသော စောမြနန္ဒာလို ပဒေသရာဇ်မဟာမျိုးမဟာနွယ်တဦးက သူတို့ပဒေသရာဇ်စနစ်ကြီး ယိုင်လဲနေပြီဟု သဘောပေါက်ပြီဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါပြီ။

လေယာဉ်သည် တိမ်တိုက်တွေ ကြားထဲတွင် ယုံသန်းလျက်ရှိ၏။ စောမြနန္ဒာသည် တိမ်တိုက်ကြားတွင် ကူးခတ်လိုက်ပါလာသည်ဟု ထင်ရှိပေသည်။ အောက်တွင် တောင်တို့သည် မှိုင်းနေကြ၏။ အမှောင်တို့သည် ဆိုင်းနေ၏။ ကျွန်တော်သည် သည်မောမြေမှ တောင်တန်းပြာကြီးတွေကို ကြည့်၍ သနားမိပေသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော တိမ်တိုက်တို့သည် တောင်တန်းပြာကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားလာခဲ့ကြဘူး၏။ သည်တောင်တန်းပြာကြီးများသည် သည်တိမ်တွေအောက်တွင် ငုံ့လျိုးနေခဲ့ကြရသည် ချည်းဖြစ်ပေသည်။

သည်တိမ်နှင့်သည်မြေတို့ တွေ့ဆုံသည်ကို မြင်ရတိုင်း စိတ်ဝမ်းကြည်မောခဲ့ရ၏။ တိမ်နှင့်မြေတို့ တွေ့ဆုံသည့်ဒဏ္ဍာရီကို စောမြနန္ဒာအား ရေပူစမ်းတုန်းကပင် ပြောခဲ့သေး၏။ ယခုတဖန် မြင်ရပြန်ပေပြီ။ သည်တိမ်တွေ ဘယ်လိုမြင့်စေတော့ တနေ့တွင် သည်မြေနှင့်တွေ့ဆုံရပါဦးမည်။

ကျွန်တော်သည် တိမ်နှင့်မြေတို့ တွေ့ဆုံကြသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်ဆိုနေမိသည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုသေးရင် ဟော်ကုန်းပေါ်ကနေပြီး မြေပြန့်ကို ဆင်းခဲ့ပါတော့ မြနန္ဒာ။ မြေပြန့်ကို ဆင်းခဲ့ပါတော့”

ပြီးပါပြီ။

x x x x x x x